

**Verhalen van de oud wethouder van Duiven, over zijn voorbereidingen
en fietstochten naar Santiago de Compostela en Rome in 2008 en 2009**

“ Ik word wel eens moe van die man” zei zijn vrouw.

Henk op weg.

- 1.0 Inleiding
 - 1.1 Wie is Henk Nijland
 - 1.2 De aanleiding
 - 1.3 Het besluit.
 - 1.4 De voorbereidingen
 - 1.5 Keuze van de route
- 2.0 Waarom een pelgrimstocht naar Santiago de Compostela of Rome
- 3.0 Trainingen voor Santiago
 - 4.1 Tabel van alle trainingstochten.
 - 4.2 Verhalen over de trainingstochten
- 4.0 De pelgrimstocht naar Santiago de Compostela in 2008
- 5.0 Trainingen voor Rome
 - 5.1 Waar heen?
 - 5.2 Tabel van alle trainingstochten.
 - 5.3 Verhalen over de trainingstochten
- 6.0 De pelgrimstocht naar Rome in 2009
- 7.0 Na de pelgrimstochten; wat nu?

- 8.0 De uitrusting
- 9.0 Tips voor beginnende fietsers die een trek- of pelgrimstocht willen maken.
 - 8.1 Rijden op buiten wegen.
 - 8.2 Rijden In de stad
 - 8.3 Reizen per trein.
 - 8.4 Reizen per vliegtuig
 - 8.5 Overnachten op Campings.
 - 8.6 Inkopen doen.
 - 8.7 Stallen van de fiets.
 - 8.8 Paklijst
- 10 Nieuwe wegen?

1.0 Inleiding

1.1 Wie is Henk Nijland

Veel van de dingen die in dit boek beschreven worden zijn na mijn levens beschrijving mogelijk beter te begrijpen. Daarom eerste een levensloop, met een aaneenschakeling van toevalligheden. Ja, veel dingen kwamen bij toeval op mijn pad. Maar als die kans er eenmaal was, dan ging ik er ook voor. Dit gecombineerd met een bijna altijd positieve instelling en een goed humeur, maken mij zoals ik ben in mijn doen en laten en zoals hier beschreven.

Ik ben geboren op 09 februari 1944, te Heino, gemeente Raalte, in Overijssel. Als zoon van Henk Nijland Sr., geboren 14-10-1914 te Wijhe (overleden maart 1998) en Fennigje Jansen, geboren 30 mei 1921, wonende te Raalte.

Henk Nijland en Fennigje Jansen trouwden in 1942 en gingen in Laag Zuthem bij Zwolle wonen. Nijland senior werkte bij de Heidemaatschappij in Zwolle en werd in 1948 naar Arnhem overgeplaatst.

Na onze verhuizing groeide ik op in Arnhem Malburgen, daar bezocht de lagere school en in aansluiting daarop de Lagere en Middelbare

Landbouwschool.

Al vroeg wilde ik boer worden. Probleem was echter dat mijn ouders geen boerderij hadden. Na mijn middelbare schoolopleiding werkte ik op verschillende landbouwbedrijven in Nederland en Duitsland. 1962/63 werkte ik op een boerderij in het Duitse Munster.

April 1963 moest ik terug naar Nederland voor het vervullen van de militaire dienstplicht. Ik werd opgeroepen bij de Huzaren in Amersfoort. Na twee maanden koos ik vrijwillig voor een opleiding tot commando bij het Korps Commandotroepen in Roosendaal, Noord Brabant. Na een opleiding van twee maanden kreeg ik in juli 1963 de groene baret. Deze zware opleiding heeft veel dingen in mijn verdere leven bepaald; zoals het doorzetten en niet in paniek raken bij de onbekende. Er is altijd een oplossing.

Na het vervullen van de dienstplicht bij Korps Commandotroepen heb ik tijdelijk gewerkt als timmerman in de broeikassenbouw en landmeter als bij de Nederlandse Heide Maatschappij.

In 1965 trouwde ik met Willemina Christina Kelderman uit Arnhem, geboren 21 mei 1945. Op 23 juni 1965 werd onze zoon Henk in Arnhem geboren, 18 maart 1967 onze dochter Jolanda in Oosterbeek.

Tot 1973 woonden we in Arnhem en verhuisden toen naar een nieuwbouw woning in Duiven. We wonen daar nog steeds en ook de inmiddels getrouwde kinderen en vijf kleinkinderen.

Biologisch onderzoek

Op 1 april 1966 solliciteerde ik op een functie van assistent biologisch onderzoek bij het Instituut voor Biologisch Onderzoek in de Natuur (ITBON) in Arnhem. Ik had geen ervaring op dat gebied en wist eigenlijk ook niet wat het inhield. Toch werd ik op 1 mei 1966 als assistent van Drs. Marius de Boer, bij de afdeling Populatie Dynamica, aangenomen.

Na twee jaar onderzoek aan rupsen en vlinders werd ik gevraagd onderzoek aan grote zoogdieren te doen, zoals vossen en zeehonden. Dit onderzoek stond nog in de kinderschoenen, omdat wij gevangen vossen en later ook zeehonden van een zender hebben voorzien. Met de toen nog geheel nieuwe methode werd het mogelijk de dieren permanent te volgen.

Het betrof toegepast biologisch onderzoek naar de teruggang van de zeehondenpopulatie in de Waddenzee. Het vossenonderzoek met behulp van zenders, richtte zich op de levensgewoonten van de vos, in verband met de overbrenging van de hondsdoelheid (Rabiës). Na het zeehonden- en vossenonderzoek volgde onderzoek aan Korhoenders, Zilvermeeuwen en Steenmarters. Voor kortere of lange tijd is ook onderzoek gedaan aan Herten, Reeën en Hazen.

De benodigde extra kennis van de biologie werd op de universiteit van Wageningen behaald. Als hoofdassistent verliet ik in 1992 het toenmalige Rijks Instituut voor Natuurbeheer, (RIN) om tot 2006 een full time functie als wethouder in de gemeente Duiven te aanvaarden.

Wethouder

Na een aantal bezoeken aan de gemeenteraad werd ik lid van de VVD in Duiven. Tot 1992 was ik voorzitter van de VVD, afdeling Duiven.

In 1990 werd ik gekozen als raadslid en september 1992 als wethouder. Het zou een full time functie voor twee jaar zijn. De daarop volgende verkiezingen behaalde ik, op persoonlijk titel een hele zetel. Het zijn daarom 13 ½ jaren geworden.

Tot maart 2006 had ik de portefeuilles: Openbare werken, verkeer vervoer, milieu, grondzaken en voor vier jaar financiën. (Voor de gemeente en mij zelf geen succes)

Zes jaar was ik loco burgemeester van Duiven.

Tijdens mijn wethouderschap was ik commissaris bij het waterbedrijf WOG te Doetinchem en commissaris bij de vuilverwerking AVIRA te Duiven.

Neven functie.

In 1982 werd ik door Kees Cator gevraagd als fotograaf, journalist voor het lokale weekblad "De Duivenpost". Wekelijks scheef ik over de natuur, maakte foto's en artikelen. Tot het aanvaarden van de functie als wethouder heb ik deze nevenfunctie vervuld.

Bestuursfuncties

Al op jonge leeftijd werd ik gevraagd als bestuurder van de Oranje vereniging in West Arnhem. Een jaar lang vergaderen over zaklopen en spelletjes met Koninginnedag.

Nadat wij naar Duiven verhuisden had men mij snel gevonden en werd ik van 1963-1970 voorzitter van de oudercommissie van Openbare school in Duiven.

Begin jaren 1980 werd ik bestuurslid van korfbalvereniging Thuve (nu DUKO-Cargoteam).

Ondanks dat hij niet sport, vervulde ik deze functie tot 2009

Sinds 1990 ben ik ambtenaar van de burgerlijke stand van Duiven en heb meer dan 400 huwelijken gesloten. Hoogte punten waren het huwelijk van mijn zoon Henk en dochter Jolanda. (op verzoek van de kinderen)

Sinds 2002 ben ik voorzitter van het district Rijn en IJssel van het Nederlandse Rode kruis.

Voor de Stichting Trekpaard en Recreatie, die de internationale Power Horse Competitie organiseert, ben ik sinds 2007 secretaris/penningmeester.

Hobby's

Samen met mijn vriend Hans Wieser hebben we in 1993 de stichting loopevenementen Duiven opgericht. Hans is voorzitter en ik ben secretaris/penningmeester. De stichting organiseerde de Nuon halve marathon tot 2008 en sinds 2003 de Power Horse Duiven.

Alle kleine en soms tijdelijke dingen: als het maken van foto's of het organiseren van een reünie van een school, het beheer van de kunstbaan in het dorp, etc. heb ik maar niet beschreven. Sinds 9 februari 2009 ben ik pensioen.

Mijn vrouw gaf in een interview wel een goede omschrijving van mij.

Ze zei, "Ik word wel eens moe van die man"!

Ik kan het mij voorstellen.

Vermoeidheid ken ik niet, dat gecombineerd met een goed humeur en het nodig doorzettingsvermogen is de basis om veel aan te kunnen. Ik bleek het bij het fietsen naar verre bestemming wel nodig te hebben. Ook weet ik inmiddels weer wat moe is.

1.2 De aanleiding

Het is Gerard Siemens uit Duiven geweest die de kiem voor mijn fietstochten heeft gelegd. Ik hoorde jaren geleden een lezing van Gerard over zijn pelgrimstocht naar Santiago de Compostela in Spanje.

Het sprak mij erg aan, maar mijn werk als wethouder van de gemeente kostte veel tijd.

Alleen al het idee om er zes weken tussenuit te gaan kwam niet in mij op.

Daarbij kwam nog een andere handicap. Ik had nooit aan sport gedaan.

Het woord fiets kende ik, maar met de auto was ik vertrouwd, tot zelf de kortste ritten van enkele honderden meter. Natuurlijk heb je altijd een excuus om met de auto te gaan en bleef de fiets in de schuur staan.

Sporten was nooit in mij opgekomen. Ik was bestuurder van een korfbalclub, maar de bal aanraken was geen spelletje voor mij. Ooit heeft mijn vrouw Wil eens tenniskleding voor mij gekocht en ben ik een paar keer naar de tennisvereniging geweest.

Ik vond het niks.

Luiheid?

Nee, ik kon mij goed vermaken zonder sport. Dus ook uit sportief oogpunt was er geen aanleiding om een pelgrimstocht naar Santiago de Compostela te maken.

Dan komt het moment dat ik in 2006, na een periode van 13 en half jaar afscheid neem van het wethouderschap. Het behaagde de koningin, om mij bij het afscheid te voorzien van een Koninklijke onderscheiding. Ik werd Ridder in de Orde van de Oranje Nassau. Met 62 jaar ging ik met wachtgeld in afwachting van mijn pensioen in 2009.

Na mijn wethouderschap had ik aan werk geen gebrek. Voorzitter van het district Rijn en IJsselstreek van het Nederlandse Rode Kruis, secretaris/penningmeester van de Stichting Trekpaard en Recreatie, de organisatie van de Power Horse Duiven en de Nuon halve marathon van Duiven gaven werk en voldoening. Maar er was nog steeds geen behoefte aan sport.

1.3 Het besluit.

Naast het vele vrijwilligers werk gingen mijn vrouw, zwager en schoonzus toch regelmatig met de caravan op pad.

Dan nam ik wel eens de fiets mee om een paar kilometer in de omgeving te fietsen.

Zo waren we in september 2007 op een camping in Schoorl. In de boekwinkel aldaar kocht ik een boek van Guus en Nel Schipper met de titel: "Trappen naar Santiago". Een reisverslag per dag van een echtpaar wat over hun belevenissen onderweg vertelt. Ik las het boek in een keer uit. Maar het had zoveel invloed op mij dat ik het nog eens las.

De vrijheid die beschreven werd.

Het ontmoeten van andere mensen. Het zien van nieuwe gebieden. Even geen agenda.

Gewoon even weg. Het hield mij bezig.

Ik bekeek de fiets eens en fietste door de duinen naar het strand van Schoorl.

Het idee werd sterker. Eigenlijk nam ik op die tocht van drie kilometer het besluit.

Ik wil ook een pelgrimstocht naar Santiago de Compostela maken.

Het grootste probleem voor mij was hoe vertel ik het mijn familie. Vooreerst heb ik ze niks gezegd.

Vrij

Thuis begon ik op internet te zoeken naar informatie en reisverslagen. Gerard Siemens vertelde ik van mijn voor nemen om de pelgrimstocht te gaan maken.

Ik bleef op internet zoeken en las alle verhalen. Ik begon een beeld te krijgen, maar nog steeds had ik geen meter gefietst.

Na de vakantie ging de fiets weer de schuur in en alle ritten werden met de Audi a6 gemaakt.

Eind september 2007 hadden we de finale van de Power Horse Competitie in Arnhem. Mijn vrouw Wil was daar aanwezig en ook Gerard Siemens. Tijdens een gesprek zegt Gerard tegen mijn vrouw: "Henk wil ook een pelgrimstocht naar Santiago de Compostela maken."

De reactie van mijn vrouw, die nog van niks wist was; "dat kan hij niet en dat mag hij niet".

Ze was nu op de hoogte van mijn voornemen zonder dat ik het haar verteld had. Dus werd ik 's avonds ondervraagd over mijn plannen.

Ze overviel mij er mee. "Wil jij op de fiets naar Santiago", vroeg ze?

"Ja, na het lezen van het boek ben ik er steeds mee bezig.

Het laat mij niet meer los. Ik wil eens een periode niet meer gebonden zijn aan agenda en afspraken. Ik wil eens helemaal vrij zijn.

Niks moeten. Alleen maar fietsen en voor mij zelf zorgen.

Dertien jaar bepaalde de secretaresse de agenda van 's morgens 9 tot 's avond 23 uur. Ook in de weekeinden waren er vaak verplichtingen".

Mijn vrouw kom het begrijpen, maar toen kwamen de "MAAR's.

"Maar je fiets nooit, je hebt geen conditie.

Maar je hebt geen goeie fiets.

Maar je hebt helemaal geen uitrusting. Hoe wil dat gaan doen"?

Met wie wil je die tocht gaan maken.? "

Het heeft nog enige tijd gekost voor ze van mijn voornemen overtuigd was.

"Ik ga trainen en als het allemaal wil lukken, ga ik volgend jaar eind juli naar Santiago".

Geleidelijk aan begon ze aan het idee te wennen.

De kinderen werden geïnformeerd en ook bij hen was de verbazing groot.

commando

Dat ik wel wat inspanning aan kon had ik voeger al eens bewezen.

Als dienstplichtig militair kwam ik na de basisopleiding in Amersfoort, bij de commando's in Roosendaal. In twee maanden tentenkamp op de Rucphenseheide kregen we een lichamelijk, maar vooral mentaal zeer zware opleiding. De laatste week van de commando opleiding liepen we van Roosendaal in Brabant naar Leeuwarden.

Vooral de afsluitdijk is mij als beproeving altijd bij gebleven. Dagelijks trinden we marsen en snelmarsen. Er werd een conditie opgebouwd.

Ik herinner mij nog de sergeant die achter de troep liep tijdens eens mars. Van vermoeidheid zakte ik af. Ik begon te klagen over vermoeidheid. Ik kreeg een schop onder

de kont en de sergeant zei iets wat ik nooit ben vergeten. "Alles je denkt dat je niet meer kunt, kun je nog eens zo ver" Ik liep weer en leerde doorzetten. Doorzetten dat was het. Ik zou het op mijn pelgrimstochten nog vaak nodig hebben. Mijn opleiding in Roosendaal werd met een groen baret bekroond.

1. 4 De voorbereidingen

Vanaf het moment van openbaring aan mijn vrouw en de kinderen en de acceptatie van het idee, komt de werkelijkheid. Ik moest op de fiets kilometers maken.

De eerste rit ging van een camping in Vorden naar Lochem en terug. Mijn vrouw, schoonzus en zwager gingen met de auto en ik deed de 10 kilometer op de fiets. Ik was totaal uitgeput. Stoer had ik er een flinke vaart in gezet. Maar de conditie was nog ver beneden peil. Vanaf oktober 2007 ben ik wekelijks gaan fietsen. De afstanden liepen al snel op van 20 tot 60 en later 100 tot 120 km op een dag. Ik vond het heerlijk. Wind regen, hagel of lichte sneeuw; het maakte mij niks uit, ik fietste mijn trainingsritten.

Het was na een tocht dat ik met mijn zoon het maken van een website besprak.

Spontaan zei hij: "Die moet je "Henkopweg" noemen. Vanaf dat moment is het zo gebleven.

Tot dat moment had ik altijd op mijn Gazelle Orange met zeven versnellingen gereden.

Volgens velen geen fiets om een tocht van deze omvang en door de bergen te maken. Maar ik begon aan de fiets te wennen. Op internet las ik een verhaal van iemand die schreef; het meest belangrijke van de fiets zijn twee goed werkende remmen.

Ik ben het daar volledig mee eens!

Iedereen mag zelf bepalen welk merk fiets, in welke prijsklasse men wil kopen.

Veel mensen denken, dat je zo een tocht, alleen op een speciale Kogamyata fiets kunt maken. Het zijn prima fietsen, maar daar hangt dan ook een prijskaartje aan, van 1700 euro of meer.

Ook kwam de vraag, ga ik alleen of met iemand samen. Bij het lezen van de reisverslagen op Internet kwam ik steeds vaker tegen dat na vele weken samen soms kleine irritaties ontstaan, die zo groot worden dat een breuk omstaat. Je moet elkaar heel goed kennen en goed op elkaar zijn ingespeeld om de gehele tocht zonder spijt of ruzie af te ronden. Volgens mijn familie moest ik met iemand samen gaan. In het begin heb ik een rit met iemand gemaakt. Al snel bleek dat we niet de zelfde instelling hadden.

Mijn wekelijkse trainingsritten maakte ik altijd alleen. Ik vond het heerlijk om in mijn eigen tempo rond te rijden. Het alleen zijn vond ik ook prettig.

Het deed mij weer denken aan mijn werk als veldbioloog bij het Rijksinstituut voor natuurbeheer in Arnhem. Dagen zat ik alleen op de heide, in het bos of op de Waddenzee om onderzoek aan vossen, korhoenders of zeehonden te doen (zie levensloop).

Het gevoel van vrijheid kwam terug.

Mijn besluit stond vast. IK GA ALLEEN.

Ik ga met mijn eigen fiets en tentje.

Ook dat was voor de familie even slikken. Maar mijn doorzetten tijdens de trainingstochten overtuigde ze. Ze begonnen mij steeds meer te steunen.

Vaak vragen mensen mij; "waarom alleen".

Ik wil van niemand afhankelijk zijn. Je kunt gaan en staan waar je wilt.

"Maar je hebt onderweg geen aanspraak "zegt men dan.

Juist omdat je alleen bent, word je meer aangesproken. Je kunt dan zelf bepalen hoelang je het gesprek wilt maken.

Ook op de campings merk ik het vaak, men is geïnteresseerd in de eenzame fietser en wil graag weten; waar komt hij vandaan of waar gaat hij heen. Tijdens het fietsen geen aanspraak hebben is betrekkelijk.

Ook als je met iemand samen fietst is het niet altijd mogelijk om naast elkaar te fietsen en te praten. Op al mijn tochten heb ik een fietspartner niet echt gemist. Aanspraak heb je overal. Soms heb je wel eens dat iemand een stuk met je mee fietst. Bevalt het gezelschap je niet meer dan vraag ik bij een kruising wel route ze nemen. Ik ga dan altijd langs een andere route. Wacht een 10 minuten en ga gewoon verder. Zie ik ze weer, dan heb ik mij bedacht. Wel moet je steeds bewust zijn dat je alleen bent en geen onnodige risico's moet nemen. Dagelijks contact met huis hoort daar bij. Ik heb elke avond tussen 18 en 19 uur de telefoon aan. Mijn familie en nog een paar mensen weten dat. Ik blijf mijn tochten alleen maken.

1.5 Keuze van de route

“ Er zijn vele wegen die naar Rome leiden” is het gezegde. Naar Santiago de Compostela gaan vanuit heel Europa routes. Tegenwoordig worden de routes beschreven in boekjes van verschillende schrijvers. Ik heb gekozen voor de route van Clemens Sweerman.

Internet geeft de volgende informatie:

St. Jacobs Fietsroute, deel 1, van Haarlem naar Tours

St. Jacobs Fietsroute, deel 2, van Tours naar de Pyreneeën

St. Jacobs Fietsroute, deel 3, van Pyreneeën naar Santiago de Compostela

Santiago de Compostela had een magische klank in de oren van de middeleeuwer. Pelgrims uit heel Europa trokken eeuwen achtereen naar deze Spaanse stad. Maanden waren zij onderweg op een soms barre tocht. Gedreven door een innerlijke drang naar wat achter de horizon lag waren zij de voorlopers van de tegenwoordige langeafstandswandelaars en -fietsers.

Na al die eeuwen is de belangstelling voor de St.Jacobsroute nog springlevend. Het idee pelgrim te zijn, het trekken naar een nog ongekend doel, spreekt ook de hedendaagse mens aan. Daarbij is de fiets favoriet.

De routes van uit Nederland gaan via het westen of het oosten van Frankrijk.

Ik heb gekozen voor de route in het westen van Frankrijk.

Deel 1 en 2 van de fietsroute verbindt historische plaatsen, via kleine en rustige wegen, soms heuvelachtig, maar niet echt moeilijk. Deze route begint redelijk vlak en de eerste bergen komen pas bij de Pyreneeën.

Deel 3 neemt de fietser verder mee over de Pyreneeën naar het einddoel Santiago de Compostela. Dit wordt het zwaarste deel maar ook het hoogtepunt van de route. Tevens is een volwaardige route beschreven als alternatief of voor de terugweg.

De route door België en het oosten van Frankrijk begint al in België met een stevige klim in de Ardennen. Omdat het mijn eerste grote reis was, heb ik besloten om rustig te beginnen.

2.0 **Waarom een pelgrimstocht naar Santiago de Compostela of Rome .**

Op deze vraag is geen duidelijk antwoord.

Santiago de Compostela, gelegen in het noordwesten van Spanje, is als bedevaartsplaats minstens zo populair als Rome en Jeruzalem. Volgens een legende zou het graf van de apostel Jacobus, een van de discipelen van Jezus, zich hier bevinden. Zijn lijk zou, nadat hij in Palestina (44 na Christus) was onthoofd, in een stenen boot zijn gelegd waarin twee van zijn discipelen meereisden. De boot bereikte vanzelf de Galicische kust, waarna het dode lichaam werd begraven aan de berg Libredón.

Het apostolische graf was al in de vergetelheid geraakt, totdat in 813 de kluizenaar Paio het ontdekte. Na de ontdekking groeide de graftombe uit tot een belangrijke plaats voor het christendom. Vele duizenden pelgrims hebben inmiddels een bedevaart naar Santiago volbracht. En dat is geen geringe prestatie: vanuit Nederland is de tocht, afhankelijk van de gekozen route, twee- tot drieduizend kilometer lang.

Volgens Wikipedia is een pelgrimage: Redenen voor het ondernemen van een gehele of gedeeltelijke bedevaart zijn om over een hogere waarheid, God of het leven na te denken; om respect te betuigen; om inspiratie te verkrijgen; om tot bezinning te komen; om een poosje afstand te nemen van een hectisch dagelijks bestaan; om 'de ervaring'; 'om er geweest te zijn'; of om andere mensen te ontmoeten.

Bij het lezen van de verhalen over pelgrimstochten naar Santiago lees je steeds dat mensen hier iets aantreffen wat niet goed onder woorden te brengen is. Het feit dat je dagelijks honderden pelgrims op de Camino (de weg) tegen komt die allemaal het zelfde doel hebben; Santiago de Compostela, maakt al nieuwsgierig. Per jaar trekken zo een 40 tot 45.000 mensen naar Santiago. Die aantrekkingskracht wil je met eigen ogen zien, beleven, voelen, er deel van uitmaken. Je wilt er ook eens bij zijn. Niet alleen jonge mensen trekken naar Santiago de Compostela.

Jong en oud gaan de route. Soms loopt of fietst een deel, anderen doen er lopend vanuit Nederland bijna 4 maanden over. Ze doen het en geven dat onbekende gevoel aan elkaar door. Ik heb mensen gesproken die zeiden, als ik zou kunnen, zou ik zo weer gaan.

Waarom?

Het gevoel dat je op de camino met andere soort of lotgenoten samen bent, trekt aan. Het mooiste voorbeeld trof ik ca 40 km voor Santiago. Ik had de oude vrouw de dag ervoor ook al gezien. De wilskracht om naar Santiago te gaan straalde er af. Toen ik haar weer zag, heb ik een foto van haar gemaakt bij een verkeersbord met Santiago er op.

Later hoorde ik dat het een Italiaanse vrouw van 84 jaar was, die van Lourdes naar Santiago en daarna naar Fatima in Portugal liep. Het is blijkbaar niet aan leeftijd gebonden. Men heeft allemaal dat doel voor ogen.

Dat gevoel is minder op de pelgrimstocht naar Rome. Toch is de reis naar Rome net zo bijzonder. Hier is men zeker van het graf van Petrus in de Sint Pieterskerk. Toch gaan hier veel minder pelgrims naar toe. De tochten zijn dan ook niet te vergelijken. Rome heeft veel meer als stad aantrekkingskracht.

Voor mij was dat het Sint Pietersplein, wat mij dagelijks weer aantrok. De mengeling van toeristen en pelgrims op dit plein gaf mij een ongekend gevoel.

Rome is een heel bijzondere stad waar de basis voor christelijk geloof en onze moderne democratische samenleving werd gelegd. Wel iets korter maar zeker net zo zwaar of zelfs nog zwaarder. Onderweg zijn er vele mooie oude steden die een bezoek zeker waard zijn. Maar, dat moet een ieder die dat wil, maar zelf bepalen.

De Italiaanse vrouw van 84 jaar.

3.0 Trainingen

3.1 Trainingen voor Santiago de Compostela

In oktober 2007 begon ik de voorbereidingen voor de pelgrimstocht.

In totaal maakte ik 31 dagtochten.

Ik heb 3985 km gefietst; pijn en kou geleden; inzinkingen en intens plezier beleeft, maar ook onvergetelijke momenten gehad.

Bewust heb ik alle tochten alleen willen doen.

Hieronder een tabel met een aantal van de dagtochten.

15 nov. 2007	Duiven - Emmerich - Duiven	67 km
28 nov. 2007	Duiven - Leersum - Duiven	95 km
06 dec. 2007	Amsterdam - Duiven	107km
7 jan 2008	Duiven - Amsterdam West	125 km
28 feb. 2008	Amsterdam – Zandvoort - Amsterdam	87 km
13 feb. 2008	Duiven – Megen - Duiven	100 km
3 -4 mrt. 2008	Duiven – Nijverdal - Duiven	180 km
7 mrt. 2008	Duiven – Kleef – Nijmegen - Duiven	78 km
19 mrt. 2008	Raalte – Zwolle – Wijhe - Raalte	51 km
25 mrt. 2008	Duiven – Varsseveld- Duiven	79 km
3 - 4 mrt. 2008	Duiven – Nijverdal -Duiven	201 km
10 -11 apr. 2008	Zuid Limburg	97 km
12 apr. 2008	Rheden Imbos	42 km
16 apr. 2008	Amsterdam- Duiven	121 km
24 apr. 2008	Duiven - Tilburg	100 km
29 apr. 2008	Twente	50 km
4 mei 2008	Twente	93 km
14 -15 mei 2008	Duiven - Rotterdam	145 km
23 mei 2008	Duiven - Dusseldorf	149 km
28 mei 2008	Duiven – Groesbeek - Kleef - Duiven	71 km
8 -17 juni 2008	Luxemburg	114 km
18 - 20 jun. 2008	Zuid Limburg	115 km
11 jul. 2008	Duiven Raalte	68 km

3.2 korte verhalen van de trainingstochten

Vanaf het begin heb ik elke dag- of trainingstocht beschreven. Juist het beschrijven van de tochten geeft een blijvende herinnering, omdat veel details anders verloren gaan. Het was niet altijd eenvoudig om na een dag fietsen je verhaal te moeten schrijven, maar nu ben ik er blij om. Het geeft een mooi beeld van de gehele voorbereiding.

Op de verschillende tochten had ik heel bijzondere ervaringen en ontmoetingen.

Een paar van deze ervaringen wil ik hier weergeven.

Alle reisverslagen staan op mijn website www.henkopweg.nl, maar het zou hier te veel van het goede zijn.

15 november 2007

De eerste tocht

Na het lezen van het boek "Trappen naar Santiago" van Guus en Nel Schipper, laat het mij niet meer los. Ja, ik heb er goed over nagedacht. Ik wil een uitdaging. Het heeft mij altijd aangesproken.

Ik ga naar Santiago.

Ik heb heel veel tijd aan mijn werk en anderen gegeven. Nu wil ik eens een paar weken met mij zelf op pad. Ik moet trainen, kilometers maken.

Op mijn eerste dagtocht kwam ik in 's Herenberg en ik beschreef het laatste deel van de tocht als volgt;

Midden in de oude stadje 's Herenberg ligt het prachtige Huis Bergh. Het is gezellig druk in het stadje.

Nu gaat het heuvel op naar Beek. De heuvels van Montforland zijn niet echt hoog, maar ik merk nu dat ik nog conditie tekort kom. Als ik in de kleinste versnelling rijd moet ik nog te zwaar trappen. Hier is het aantal versnelling van mijn Gazelle fiets onvoldoende.

Daar moet nog wat aan gebeuren.

Hoe, weet ik niet.

Beek, Didam, Zevenaar het loopt goed en om 18.00 uur kom ik thuis.

Mijn eerste grotere tocht zit er op. Er moet nog wel wat gebeuren aan; de conditie, de fiets en de kleding.

De zadelpijn begon al na 5 km, dat belooft niet veel goeds.

Heuvels op was moeizaam, dat belooft ook niet veel goeds. Toch wil ik door.

6 december 2007

De natte tocht.

Ik had al een paar dagen toegeleefd naar de fietstocht van Amsterdam naar Duiven.

Maandag 3 december zou ik gaan. Maar de voorspellingen waren storm en regen.

Met tegenzin heb ik het uitgesteld.

Donderdag 6 december leek wel een goed alternatief.

Vijf december, sinterklaasavond. Het stormt, de wind giert door de bomen.

De weersvoorspellingen zijn slecht. De buienradar geeft tegen het middaguur regen en windkracht 4-5 en aan de kust 6-7.

Mijn vrouw probeert mij laat op de avond nog van het idee af te krijgen. Ik laat mij niet bepraten met het argument: ik zal onderweg ook wel eens slecht weer hebben.

Ik slaap slecht en om zes uur piept de wekker van de telefoon.

Gisteravond had ik alles ingepakt en de fiets staat in de gang. Twee sneeën

brood en om 6.15 uur ben ik op de fiets naar zoon Henk. Fiets in de auto en om 6.30 uur begeven we ons op weg naar Amsterdam. Ik constateer dat economisch Nederland al volop

in de weer is. Bij Velp loopt het verkeer op de A12 al taai. Gelukkig gaat het daarna tot bijna bij Amsterdam goed.
Even een kop koffie en 8.30 uur stap ik op het zadel van mijn Gazelle met twee Hema banden en 7 versnellingen.

Een lekke band.

Net buiten Diemen, wat is dat? De voorband begint leeg te lopen. Vier kilometer heb ik gereden en ben net 25 minuten onderweg. Vijftig meter verder is een viaduct. Ik loop er heen en de hersencellen werken al volop. Wat te doen? Eerst maar eens over de band voelen of er iets in zit. Ja hoor, ik voel een verhoging. Laat ik de plek eerst aftekenen op de velg. Met een viltstift zit ik een pijltje op de velg, daarna trek ik een driehoekige glassplinter uit de band. Die bewaar ik in mijn portemonnee. Mijn eerste lekke band. Mijn reparatiesetje is nog nieuw. De plaats des onheil in de binnenband wordt netjes opgeschuurd en met Sulation ingesmeerd.
20 minuten later fiets ik weer

Mooi dom!

In Amersfoort ging het bijna mis. Ik moet met de fiets van een paar trappen af. De wielen lopen in een gootje. Ik probeer het echter door op de fiets te blijven zitten. Dan gaat het fout. Ik val. Rol over de trappen en kom met mijn hoofd tegen een muurtje. Mijn knie doet zeer en mijn hoofd is nogal hard tegen de muur gekomen. Ik krabbel overeind en raap

mijn fiets op.

Dat belooft niet veel goeds. De voorband loop aan.

Zal hier de reis al eindigen? Ik vind het probleem. De rem loopt aan! Gelukkig geen slag in het wiel. Ik maak de rem vrij en kijk of er niks is blijven liggen.

Dit was niet een beetje, maar erg dom!

De knie speelt tijdens de eerste kilometers op. Het is troosteloos weer en de route op de kaart ben ik ook kwijt.

Het begon om 10 uur in de omgeving van Hilversum al te regenen. Ondanks de regen zit ik soms te zingen. Mij kan niks deren. Met uitzondering van mijn achterwerk. De nieuwe fietsbroek met zeemleren kruis helpt daar ook niet voor 100%.

Thuis blijven de natte kleren in de schuur. De kletsnatte schoenen en sokken blijven voor de deur liggen. Ondanks het regenpak ben ik toch nog nat. De sokken waren bij Hilversum al doornat.

De schoenen blijken niet echt waterdicht. Daar moet nog een oplossing voor komen. Ik ben ook vergeten om foto's te maken.

Voldaan ga ik aan tafel en daarna onder de douche. Een klets natte dag en een ervaring rijker.

Ik voel mij voldaan. De winter rust kan beginnen

3 - 4 maart 2008 Nijverdal

Ik wil eens in Nijverdal kijken of er nog Korhoenders op de Nijverdalseberg zijn. Jaren heb ik daar onderzoek gedaan. Ook moet ik mijn uitrusting een met een overnachting testen.

Ik heb thuis al een boerencamping uitgezocht. De vrouw des huizes van de camping geeft aan dat er plaats zat is.

Dat klopt, ik ben de enige gast. Ik leg haar uit wat mijn bedoeling is.

Ik reken direct tien euro af en krijg nog twee koppen koffie toe.

Nu eerst de tent op zetten. Ik houd de tijd bij. 15 minuten later staat de tent en ben ik ingericht. Ik probeer het slaapmatje en de slaapzak.

Dan is het tijd om wat boodschappen te doen. In Haarle, ca. 4 km van de camping, is een kleine Spar winkel. Wat ga ik eten? Gehakt, verse groenten en Chili Concarde uit een pot. Een flesje wijn als smaakmaker.

Het is koud buiten.

Ik duik mijn tentje in en dan komt de vraag, hoe ga ik het koken regelen. Het is niet leuk om met dit weer buiten te zitten. In de tent koken kan niet. Het luifeltje voor de tent is echter groot genoeg om er de brander met een pannetje te plaatsen.

Liggend in de tent en slaapzak maak ik het eten klaar.

Een kwartier later is alles gereed. En het smaakt ook nog!

10 april 2008
Zuid Limburg

Een vreemde man.

Een onwaarschijnlijke ontmoeting had ik op een tocht in Valkenburg.
Ik zoek een plekje bij de muziektent. Dan word ik op de schouder getikt.
"He Henk. Dat ik je hier moet ontmoeten."
Ik zal hem maar Evert noemen, want het is nogal een vreemd verhaal.
Kort gezegd Evert liegt zo erg dat hij het zelf gelooft.
Vorige week was Evert bij mij thuis en vertelde dat hij prostaatkanker in de laatste fase had.
Dinsdag zou hij naar München gaan, waar een professor hem zou behandelen .
"Of ik kom gezond terug, of in een urn", zei hij.
Nu blijkt hij in Valkenburg te zijn. Hij geeft mij de volgende verklaring:
" Je weet dat ik wel eens voor de binnenlandse veiligheidsdienst werk.
Ik moet hier een geheime opdracht doen. Je mag er met niemand over praten".
Nou als je dat weet te bedenken, ben je goed gek!
Hij zit op een terras en hij biedt mij een kop koffie aan.

Dan stap ik op de fiets en wil de Couberg wel eens proberen. In Valkenburg begint de klim. Tot 8-9% stijging kan ik nog fietsen. Dan gaat het zo langzaam, dat ik maar afstap en ga lopen. De maximum stijging is 13 % toch haal ik met lopen nog 3,5 a 4 km per uur en kom je ook boven.

16 april 2008
Amsterdam-Duiven

De leugen

Vandaag staat weer Amsterdam Duiven op het programma.
Bij Nigtevecht loopt de weg direct langs de Vecht en dat blijft zo tot in Utrecht.
Ik wist dat langs de Vecht prachtige landhuizen en kastelen staan.
Nu kan ik ze op de fiets eens rustig bekijken.
De eerste stop is in Breukelen. Voor een bruin café op de markt kan ik de fiets in het zicht laten staan. Ik ben de enige gast. Het is een echt bruin café waar men van alles aan "oude troep" en spreuken heeft binnen gehaald.
Op een dikke balk boven de stamtafel staat: " Hier zijn zoveel leugen en sterke verhalen verteld, dat de balk is kromgetrokken".
Blijkbaar is dat ook een leugen, want ik kan niks bijzonders aan de balk zien.
Boven de bar hangt de tekst, "Ik ga nooit naar AJAX".
Dan weet je, waar je met de barvrouw, niet over hoeft te praten. Gesterkt door de koffie ga ik verder.
Al het moois langs de Vecht stopt bij Utrecht.

Zwever

Het is middag en ik zet de fiets in een bushokje. Een prachtige bescherming tegen weer en wind en je hebt de fiets binnen handbereik. Hier probeer ik wat nieuws. Ik heb nog een klein blikje met soep. Op het tweede bankje in het bushokje plaats ik de brander en vijf minuten later eet ik heerlijk warme soep.
Toen ik het 's avonds aan mijn vrouw vertelde vond ze het maar niks.
"Ze zullen wel gedacht hebben, wat een zwerver".
Dat kan best zijn, maar ik ken die mensen toch niet en het werkte prima.

24 april 2008

Tilburg

Bij Nuland word ik ingehaald door een fietser. Hij vraagt waar de reis heen gaat. Het blijkt Theo Bomers uit Oss te zijn. Al snel hoor ik van hem dat hij vorig jaar de pelgrimstocht naar Santiago de Compostela per fiets heeft gedaan. De kilometers vliegen om terwijl we samen naar 's Hertogenbosch fietsen.

"Ik denk er nog dagelijks aan," zegt hij. "Zo'n mooie tocht was het".

We wisselen e-mail adressen uit en spreken af contact te zoeken.

Bij 's Hertogenbosch nemen we afscheid. Het is 13.50 uur en ik heb zo'n 75 km gereden.

Eerste stempel

Bij de Sint Janskerk is een bewaakte fietsenstalling. Ik stal de fiets en vraag iemand of er een stempel in mijn pelgrimspas is te krijgen. Ik word verwezen naar iemand herkenbaar aan een armband. Ik vind de persoon en hij is mij uitermate behulpzaam. In het gebouw naast de kerk zit een dame die een stempel heeft. Ze doet alle moeite om de stempel mooi in de pas te zetten. Ik ben trots op mijn stempel.

4 mei 2008

Twente

In een tuin staan honderden beeldjes.

Het is zo bijzonder dat ik stop voor een aantal foto's. De eigenaar komt naar mij toelopen en nodigt mij uit voor een kijkje achter in zijn schuurtje.

Hij vertelt dat de bevolking hem voor gek verslijt.

Ik zeg: 'Wat maakt het uit. U vindt het leuk en het is uw tuin'.

Bertus in zijn beeldentuin

Die opmerking komt goed over.

Hij vertelt dat hij de beeldjes op rommelmarkten koopt of soms krijgt.

Hij is er hele dagen druk mee. Helaas willen jongens nog wel een wat weg halen. Daar kan hij zich zeer boos over maken. Hij vertelt dat hij niet kan lezen of schrijven maar wel erg handig is. Hij wil graag op de foto. Ik schijf zijn naam en adres op en beloof hem een foto te sturen.

14 mei 2008

Een reisje langs de Rijn.

Steeds probeer ik een nieuwe route te bedenken. Een zo ontstond het idee om eens helemaal langs de Rijn tot Rotterdam te fietsen.

In de Kimpenerwaard is het ongeveer koffietijd en ik wil eens proberen ergens, bij vreemde mensen koffie te drinken.

Verder op, waar de dijkverzwaring klaar is, zit een familie onder een pracht bloeiende Goudenregen, onder aan de dijk naast de woning. Op tafel staan kopjes en ik roep: 'Is de koffie klaar?'

De man roept: 'Ja, kom maar'.

Ik fiets de dijk af en geef de familie, man vrouw en een jongetje van ca 2 jaar een hand. Ze hebben ook bezoek van een man en vrouw met een kind.

De man zet koffie en ik krijg er een plak koek bij.

Wat een gastvrijheid!

We praten wat en dan moet ik weer verder. Ik geef mijn kaartje van 'Henkopweg', dan weten ze in ieder geval wie op bezoek was. Ik neem afscheid en de man wenst mij een goede reis en Gods zegen.

Ik ben een paar honderd meter weg en de telefoon gaat. 'Met Jan de Hoop'.

'U hebt net koffie bij ons gedronken, maar uw fietshandschoenen liggen hier nog'.

Ze hebben mijn telefoonnummer van het visitekaartje. Ik draai om en Jan de Hoop staat al met de handschoenen boven aan de dijk. Ik bedank hem nogmaals.

De mannen.

Zo kom ik in Rotterdam bij de van Brienenoordbrug. Hier heb ik weer de hulp van mijn Tom nodig. Bijna in het centrum, in een park bij de kade, zitten vier mannen gezellig te praten. Ik kan het niet laten om te vragen of het gezellig is.

'Kom er maar bij zitten, dan weet of het gezellig is', zegt een van de mannen. Het wordt direct een heel leuke sfeer. Verhalen en moppen gaan over en weer.

Een van hen vertelt dat gisteren een Duitser aan hem vroeg waar de "Alt Stad" was.

'Die hadden we tot 14 mei 1940, tot de Duitsers de stad bombardeerden'.

Er wordt gelachen. Ik krijg de vraag waarom de Belgen op maandag nooit iemand op de fiets meenemen: 'Dan zit het weekeinde er op' en zo gaat het door.

Ik vraag of ze hier altijd zitten. Nou het wordt niet afgesproken, maar ze ontmoeten elkaar meer bij toeval.

Ze hebben allemaal hun eigen hapje en drankje mee. Ik krijg een stuk stokbrood met Brie aangeboden. Ik vertel dat ik in Rotterdam-Centraal op de trein naar Duiven wil. Een van de mannen houdt vol dat het geen goed plan is. 'Je moet met de waterbus naar Dordrecht en daar op de trein'. 'En als je zegt dat je 65 bent, kost het maar vier euro'.

'Ze vragen toch geen legitimatie'. De andere mannen zeggen, dring niet zo aan, hij weet best weer hij heen moet. Toch brengt hij mij op een idee. Ik mag pas na 18 uur met de fiets op de trein, dus waarom zou ik niet naar Dordrecht gaan.

Ik neem afscheid en fiets naar de opstapplaats van de waterbus, bijna onder de nieuwe brug 'De Zwaan'.

Het is zeer druk op de boot. De bussen van het openbaar vervoer staken en meerdere mensen zijn met de fiets. Het is even stapelen met de fietsen. Ik vraag de kapitein of ik op de brug een foto mag maken. We komen aan de praat en blijf de hele reis op de brug.

We komen langs het park en de mannen staan uitbundig te zwaaien. Ja, ze zien mij. Ik zwaai uitbundig terug. Ik zal nog vaak aan jullie denken.

Echt gezellig, zonder poespas.

De kapitein heeft vroeger een eigen schip op de binnenvaart gehad. Nu vaart hij op de waterbus.

Met een snelheid van 40 km per uur, varen we in een uur naar Dordrecht.

Ik help nog even een Duitse dame met twee kinderen op weg naar de jeugdherberg in de Biesbos en zoek dan het station op.

De dames aan de balie maken een reisschema. Ik moet lachen.

Na Dordrecht gaat de trein eerst naar Rotterdam Centraal. Ik had het idee dat ik rechtstreeks naar Duiven kon. Nu moet ik drie keer overstappen. Om 21 uur kom ik thuis.

8 en 17 juni 2008, Luxemburg

Berg etappes

We hebben vakantie in Luxemburg, maar de fiets is mee en ik maak een rit met echte heuvels.

Ik ben al een stuk de heuvel op en heb geen zin om terug te gaan. De heuvel loopt stijl omhoog, ik moet afstappen en lopen. De top is nog lang niet in zicht. Het metertje staat op een geven moment op 17 %.

Ik loop met een snelheid van 4 km per uur. Niet te veel bij nadenken, gewoon doorlopen.

Na ca een kwartier lopen kom ik op een vlakker gedeelte. Nog altijd 6 tot 8 % en ik besluit toch maar te fietsen, dan haal ik altijd nog 9 km. Boven op de heuvel is het uitzicht prachtig. Dit was mijn laatste oefentocht in Luxemburg. Ik ben tevreden.

Het klimmen tot 8 % gaat goed.

Vanuit Lieler wil ik afdalen naar de Our en dan langs de rivier stroomafwaarts fietsen. Vanuit Wieler kun je een kapel met Europa vlaggen op een andere heuveltop zien staan. Ik wil via het dal over landbouwwegen er rechtstreeks naar toe. Ik daal het landbouwweggetje af, maar bijna in het dal houdt het op en moet ik terug de heuvel weer op. Dit is de eerste berg bergop van 8 tot 10%.

Ik heb alleen een kleine achtertas mee dus kan ik tot 10% fietsen

Langs de rivier staat wel een bord verboden voor al het verkeer. Als fietser kun je er altijd langs is mijn motto. Het is heerlijk rustig en ik kom niemand tegen. Het pad wordt wel steeds smaller en loopt soms op 50 m hoogte in de rotswand. Het wordt een echt bergpaadje en uit veiligheidsoverwegingen stap ik af. Er is nauwelijks ruimte om naast de fiets te lopen. Onderweg staat de Jacobsschelp op bomen en rotsen geschilderd.

25 juni 2008, Zuid Limburg

We zijn nu een week met vakantie in Schin op Geul.

Na de eerste verkenning wil ik nu een wat langere rit maken. Met volle bepakking is het wel wat zwaarder fietsen. Het is nog heerlijk rustig en om 06.05 uur zit ik al op de fiets. Nog geen vijf minuten later sta ik al weer naast de fiets. Midden in Schin op Geul op de Rijksweg ligt een dode

Steenmarter. Het lijkt mij nog een betrekkelijk jong exemplaar. Ogenschijnlijk nog geheel gaaf. Alleen het achterlijf heeft een tik gehad. Menigeen zou de marter meenemen. en naar een preparateur brengen. Ik heb er echter, tijdens het marteronderzoek wat ik heb gedaan, heb ik al zoveel marters in handen gehad, dat ik het exemplaar maar voor de volgende vinder laat liggen.

Via Moelingen en Voeren-Weerst, kom ik in de Voerenstreek.

De taalstrijd tussen Frans en Nederlandstaligen is op de verkeersborden te zien.

Alle Franse namen zijn met verf doorgestreept. In Voeren-Weerst koop ik bij de bakker twee harde broodjes. Ik peuzel ze op de fiets op met een slok water.

Dit is letterlijk; "Op water en brood". Toch voel ik mij gelukkig. Alhoewel, de wegen zijn verrekte slecht. Ja, een bordje geeft het aan "Route déformée".

En zover ben ik al in het Frans dat ik dat begrijp. Na paraplu, trottoir en ledikant

is dit zo ongeveer het Frans wat ik beschikbaar heb. Ja, ik ken ook nog directoire, maar ik weet niet of ik dat ooit nog nodig heb.

11 juli 2008, Duiven - Raalte

Laatste trainingstocht

Ik wil mijn laatste voorbereidingstocht naar mijn moeder in Raalte maken.

Ik slaap slecht en de wekker in mijn telefoon loopt om zes uur af.

Ik heb het brood al in de stuertas gedaan en om tien over zes stap ik op de fiets. In de straat lopen

twee mensen die de hond uitlaten. Een oude man in een rolstoel, die altijd voor ons huis rijdt, groet mij. De andere man lacht als ik hem groet. Hij vindt mij blijkbaar een vreemd gezicht.

Bij Lettele stopt het fietspad rechts van de weg en moet ik aan de andere kant verder.

In de scherpe bocht ligt nat blad en ik slip. Gelukkig blijf ik op de fiets en val niet.

Toch had ik hier flink onderuit kunnen gaan.

Ik ben overtuigd; helm op naar Santiago.

Trotse moeder

Raalte is in zicht. Het is 09.50 uur als ik bij mijn moeder aan bel. Mijn vrouw en dochter zouden om 9 uur met de auto uit Duiven vertrekken, maar zijn er nog niet. Ik zal de terugtocht

niet fietsen, maar met de auto teruggaan.

Bij de deur maak ik een foto van mij zelf met mijn moeder. Het was mijn snelste tocht dus een goede afsluiting van de trainingsritten.

Ik krijg bij het vertrek van mijn moeder nog vijftig euro in de hand gestopt. "Voor onder weg", zegt ze. Als we buiten de fiets op de fietsendager laden vertelt ze een man. "Mijn zoon gaat op die fiets naar Spanje. Ze is trots op mij.

En, ik ben nog geeneens weg.

5.0 De pelgrimstocht naar Santiago de Compostela

De reisverslagen

Ik had er lang over nagedacht, hoe je de reisverslagen toch voor meerdere mensen actueel op internet kon zetten. Ik wilde echter onderweg niet steeds de dagelijkse verslagen intypen. Je bent dan nog niet geheel vrij en moet regelmatig op zoek naar een Internetcafé.

Ik kwam op het idee om in totaal 38 velletjes A4 mee te nemen. Voor iedere dag een vel, wat aan voor en achterkant vol schreef

Deze vellen heb ik thuis voorbedrukt met het adres. De basis gegevens: als, van, naar en de afstanden hoefde ik alleen maar in te vullen. De brief deed ik de volgende dag in een brievenbus en mijn buurmeisje typte het uit en zette het op de website. Hieronder staan de verslagen zoals ze dagelijks binnen kwamen.

1e Dag Vrijdag 25 juli 2008

Duiven vertrek 08.30 uur

Baarle-Nassau aankomst 17.00 uur

Temp. max. 32 graden Wind 3 Bft. Windrichting Oost. Het weerbeeld; 's morgens bewolkt, 's middags zon

Dagafstand 117 km. Tijd 6:31:26 uur, Gemiddelde 15,2 km.

Totaal gereden 117 km.

Het begin.

Ik slaap slecht. Morgen is het zover. De fiets staat in de kamer, tassen er al op. Nu wordt het echt.

Niet meer af en toe een dag fietsen, maar gewoon elke dag.

Om zeven uur stap ik uit bed, ga me wassen en scheren.

Ik realiseer mij, dat ik de vertrouwde omgeving voor zes tot zeven weken achter mij laat.

Ik heb al maanden gezegd:

Wie mee wil, voor het afscheid, mag mee fietsen naar het Looveer.

Om acht uur komen de eerste mensen binnen.

Het is leuk. Het is emotioneel. Het is geweldig. Ik zal de namen niet allemaal noemen, maar zo'n 30 vrienden en kennissen staan op de stoep, komen in huis. Ik heb gezegd dat wij om 8.30 uur zouden vertrekken.

. Wil, mijn vrouw, heeft 8.00 uur aangegeven. We wachten tot half negen.

Drinken koffie en maken foto's. Tineke maakt foto's voor de Duivenpost.

Half negen is het zo ver. We vertrekken naar het Looveer.

Ik rijd met mijn kleinzoon Jurre voorop.

Een prachtig gezicht al die fietsers door Loo en over de Loodijk.

Als we het Looveer naderen ligt de pont aan de overzijde. Wat een verrassing;

Henk van Boxem staat er met zijn accordeon te spelen. Het wordt nog gezellig.

Het vertrek komt snel. Ik kus mijn vrouw.

Omhels mijn zoon en dochter, die haar tranen niet kan bedwingen.

Als laatste ga ik op de pont. We zwaaien over en weer.

Henk speelt "Auf Wiedersehn". Aan de overzijde zwaai ik nog een keer.
Nu moet ik het zelf doen.
Ik heb de wind in de rug.
De kerkklokken in Huissen luiden negen uur. Ik fiets met een sneltreinvaart
22 tot 23 km per uur. De route door Bemmelen heb ik vaker gereden,
toch geniet ik weer van de uiterwaarden langs de Waal.

Eenden, Ganzen, Reigers vullen het decor. De Waalbrug is de eerste mijlpaal.
Het volgende doel is de brug bij Grave. Daar wil ik een korte stop maken.

De jonge vrouw

Op het bankje zitten een man en vrouw uit Wijchen. We zijn al snel aan de praat.
Ze fietsen in de omgeving. De man zit tegenover mij.
Dan valt mijn oog op een jonge dame met fiets. Ze heeft een rugzak en
ca. 30 meter van onze picknickplaats gaat ze zich omkleden.
De spijkerbroek gaat uit, rokje gaat aan. Bloesje gaat uit.....
Ik zeg tegen de man: "Je zit aan de verkeerde kant. Achter je gebeurt het".
Hij kijkt om en kijkt mij daarna niet meer aan. De jonge dame gaat door en ze
ziet er daarna heel anders uit.
Als ze langs komt fietsen zeg ik: "Je ziet er zo leuk uit".
"Dank je wel", zegt ze en lacht.

Om 12 uur heb ik met Theo Boomers in Heesch afgesproken. Ik ontmoette Theo tijdens een
trainingstocht en Theo is een paar jaar geleden naar Santiago gefietst.
Onze ontmoeting is emotioneel. Wij kennen elkaar hooguit een uur.
Ik krijg een caminospeld en een Jacobsschelp. We fietsen naar de St.
Jan in Den Bosch. Wij praten honderduit. In de Mariakapel los ik een afspraak in.
Ik steek een kaarsje op voor Rianne, voor Hans en Annette. In gedachten is het voor
iedereen die mij dierbaar is. We drinken buiten een kop koffie en gaan verder.
Bij Helvoirt nemen we afscheid. Theo ik zal aan je denken.

Bij U slapen.

Er is kermis in Tilburg. De Tom Tom voert mij door het centrum, daarna gaat het naar Baarle-Nassau. 117 km staan in de teller als ik op de camping aankom.
De eigenaresse van de minicamping zit buiten.
Ik vraag haar: "Kan ik vannacht bij U slapen".
"DAT DENK IK NIET", zegt ze met een lach.
Ik heb mij wat verkeerd uitgedrukt. Ze heeft wel een plaatsje voor mijn tent.
Ik heb kramp en ik drink bijna 1 ½ liter water.
Na het douchen val ik in slaap. De Tom Tom ligt bij de burens uit Houten aan de oplader, waar ik later op de koffie word uitgenodigd.
Genoeg ervaringen voor de eerste dag. Ik moet nog eten koken, want morgen moet ik weer fietsen.
De eerste dag: emotie en geluk. Geluk omdat je vrienden hebt die met je meeleven.
Dankbaar voor alle wensen en kleine dingen die ik kreeg.
Morgen naar Steenhuffel.

.....

2e dag, zaterdag 26 juli 2008

Baarle-Nassau vertrek 07.00 uur

Steenhuffel - Stoeterij Diepenstein, aankomst 16.05 uur

Temp. max. 31 graden Wind 3-4 Bft. Windrichting: west Het weerbeeld: 's morgens bewolkt met een drup regen.

Dag afstand 99,59 km. Tijd 6:31:26 uur, Gemiddelde 15,2 km.

Totaal gereden 217 km.

In het buitenland

De eerste nacht zit er op, als de wekker om 6 uur afloopt. De camping is nog in ruste. Ik begin met het inpakken van de tassen. Al met al ben ik daar toch drie kwartier mee bezig. Wassen en scheren heb ik gisteren al gedaan. Snel een hand met water door het gezicht en ik ben klaar.

De eerste krentenbollen eet ik op de fiets. In Baarle-Nassau moet ik de eerst de brief op de post doen. Ik vraag een vroege voorbijganger, waar ik de brievenbus kan vinden. Bij het gemeentehuis rechts en na 60 m. aan de rechterkant.

Ik kan geen brievenbus vinden. Een TNT postman biedt uitkomst.

"Ja, de brievenbus staat achter die vrachtwagen". Geen wonder dat ik de brievenbus niet kon vinden. Daar gaat hij dan, mijn eerste reisverslag.

In Baarle-Nassau heeft men de grens op de wegen aangegeven. Zo is het voor iedereen duidelijk waar de grens loopt.

Van Baarle-Nassau fiets ik naar Merkplas en dan Rijkevorsel. In Rijkevorsel bij de kerk sluit ik op de Jacobsfietsroute van mijn boekje aan. Het is 08.45 uur en ik lees de route uit mijn deel 1 van de Jacobsfietsroute. Het is even wennen, want al snel ben ik de route kwijt. Op de Tom Tom programmeer ik een paar straatnamen en al snel zit ik weer op de route. Ik fiets over rustige wegen. Het kaartlezen via de routebeschrijving gaat beter.

Prachtig is de route langs de rivier de Nete met een vrij liggend fietspad.
Het is zaterdagmorgen en het lijkt wel of alle Vlaamse mannen aan het wielrennen zijn.
Jong, oud, alleen of in groepjes; links en rechts flitsen ze voorbij.

De enquête

Het boekje geeft aan over Lier. "Het loont beslist de moeite in het stadje rond te kijken". Dus dat doe ik maar. Ik zoek het astronomisch uurwerk en gelukkig staat de klok gelijk met mijn horloge.

Als ik achter de fiets een schoenveter dicht maak, staan twee vrouwen te mopperen over

eigenwijze vrouwen. Als ik opsta merkt één van de vrouwen dat ik het gemopper heb gehoord. Ze lacht. Ik zeg, dat in mijn Tom Tom ook een vrouwenstem zit, die altijd gelijk heeft. Dan vraagt ze mij, of ik wil meewerken aan een enquête..
'U krijgt van ons een consumptie voor de moeite'. Ik besluit mee te werken.

"Wat vindt u van de Belgische Nationale Bank". Prima. En zo beantwoord ik vragen over spaarlampen en drankenmerken. Het probleem zit aan het einde van de vragenreeks als ik het adres moet opgeven. Dat moet wel in België zijn! Ik noem het adres van kasteel Diepenstein waar ik vanavond heen ga.

Een "speciale man".

Bij het begin van Mechelen wordt de TT ingeschakeld richting Grote Markt. Onderweg merk ik dat SV Mechelen open dag heeft. Op de grote markt maak ik twee bijzondere dingen mee. Een kind zegt tegen zijn moeder als hij mij ziet; 'wat een speciale man'.

De moeder zegt; "hij bedoelt de fiets ". Maakt niets uit.

Hij mag mij ook speciaal vinden. We maken een praatje en er zijn ook twee mensen uit Zwitserland bij. Men wil van alles weten.

Op de markt word ik aangesproken door een oud pelgrim. Hij vertelt zijn verhaal en benadrukt dat in Spanje nog flinke bergen zijn. Ik moet nu opschieten als ik om 16 uur in Steenhuffel bij kasteel Diepenstein wil zijn. Ik krijg daar het gastenverblijf van de Palmbrouwerij op de stoeterij. Ghita Gleyster en haar zoon Stevan ontvangen mij. Haar man Bert is jurylid bij paardenwedstrijden in Beekbergen. Ghita heeft een prachtige barbecue gemaakt. We genieten van het mooie weer en de barbecue.

De fiets staat in de paardenstal. Hij heeft een eigen paardenbox.

.....

3e dag, zondag 27 juli 2008

Steenhuffel, vertrek 6.33 uur

Tournai, aankomst 16.00 uur

Temp. max. 35 graden. Wind 2-3 Bft. Windrichting west. Het weerbeeld: begonnen met 16 graden, rond 14 uur 35 graden.

Dag afstand 108,3 km. Tijd 7:15:00 uur, Gemiddelde 14,9 km.

Totaal gereden 325 km.

Waar ben ik aan begonnen.

Het is 6.30 uur als ik door de stal van de Palmstoeterij naar buiten rijd.

Buiten lopen de paarden in de, nog mistige, weide. Ze kijken op.

Ik pak de route weer op. Dit is een fietspad op een oude spoordijk.

Eenzaam fiets ik naar Opwijk waar een Santiago zuil aangeeft dat het nog 2000 km naar Santiago de Compostela is. Is dit een aanmoediging, of een waarschuwing?

Ik denk: "Waar ben ik aan begonnen"?

Maar opgeven kan niet.

Bij Aalst volg ik het jaagpad langs de Dender. Het is 08.00 uur, de route is 39 km. Nu zijn blijkbaar alle Belgische wielrenners en hardlopers wakker. Voor, achter, overal word ik gepasseerd. Het is een prachtige vlakke route.

Gisteravond heb ik van Ghita, ze was bedrijfsarts, nog enige adviezen gehad.

Het is 09.00 uur als ik haar advies opvolg. Regelmatig eten. Bij een sluis voorbij

Ninave staat een picknicktafel. Ik stal mijn brander en etenswaren uit. Een kop koffie. Het

advies van Theo Bomers volg ik op. Ik eet boterhammen met jam.
Dat geeft extra suikers.

Niet te geloven.

Het is 09.35 uur als ik word opgeschrikt. 'Wij dachten dat we je een poosje

niet meer zouden zien?'.
Twee lachende mannen

stappen van de fiets.
Wim Groen en Dik Jeronimus

uit Duiven. Ze zijn ook vrijdag
vertrokken.
We lachen. Dit moet op de

foto, anders geloven ze ons
niet.
Dik pakt zijn boekje en schrijft

alle data op. We blijven
verbaasd.
Wim zegt: "We willen de muur

van Geradsberg nog
beklimmen". Ik vind het best.
Ik heb 24 kg. aan bepakking
en dat is al flink trappen. Wij
nemen afscheid.

"Een ander land".

De tocht langs de Dender gaat voort. Na Gerardsbergen kom ik bij de taalgrens met Walonië. Mijn routekaart geeft aan: matig fietspad. Gelukkig is het droog. Paul Verhoef zou het een Romeins karrenspoor noemen. Ik word vaak als pelgrim herkend. Bon Courage en veel geluk zijn de wensen. Het doet je goed. Dan word ik in het Nederlands aangesproken. Het is Albert Schreven uit Gerardsberg. Hij fietst met zijn vrouw. Na de gebruikelijke vragen, waarvandaan, hoe ver nog en waarom, raken we in gesprek. We nemen alle tijd. Hij nodigt mij uit, maar ik bedank. Ik moet nog veel kilometers maken. Ik geef hem een kaartje. Hij zou reageren via het gastenboek. (heeft hij gedaan.) Wat mij trof was dat hij zei, 'ik ben geen separatist. Maar als ik over de taalgrens kom, ben ik in een ander land'. Na Lassines ben ik het spoor weer bijster. De Tom Tom helpt mij weer in de goede richting.

De kaatswedstrijd.

In Maulde gaat het weer fout.

Ik moet rechtdoor, maar de weg is afgesloten. Op het plein wordt een kaatswedstrijd gespeeld. Het plein is afgesloten en er zitten mannen om geld te innen. Ik knik vriendelijk en fiets langs de mannen en over het wedstrijdterrein. Het publiek vindt het wel grappig. Door de Tom Tom te gebruiken verdwaal ik niet echt meer.

Als ik in de beschrijving een plaats en straatnaam zie, type ik het in.

En zo kom ik ook om 16.00 uur op de camping in Tournai. Na het eten een tukje, daarna fiets ik de stad nog in. Zondagavond, het is gezellig druk.

De eerste onweersbui barst om 23.10 uur los. Regen op mijn tentje.

Het is maar tentdoek, toch voel ik mij beschut. Donder en flits.

Ik moet slapen. Ik weet niet of het lukt.

.....

4e dag, maandag 28 juli 2008

Tournai, vertrek 06.55 uur

Honnecourt sur Escaut

Temp. max. 33 graden. Wind 2-3 Bft. Windrichting oost Het weerbeeld: van nacht regen en onweer.

Dag afstand: 90,5 km. Tijd 5:54:59 uur, Gemiddelde 15,2 km.

Totaal gereden 416 km.

Ik had gisteren een andere camping in gedachten. Maar ineens stond ik voor een camping. Ik kreeg een volledige plaats. Het toiletgebouw was in slechte staat en als ik zie dat schoonmaken nodig is, dan is het ook echt nodig.

Het inpakken kost weer 50 minuten. De tent is nog nat. Ik fiets naar de stad en volg dan de Schelde. Zelfs het betonpad langs de Schelde is in slechte staat.

Bij Bléharies Martagne verlaat ik de Schelde. Drie kilometer verder sta ik aan de Franse grens, het is 08.15 uur. Er staat een oud douanehuisje met een stenen beeld van een grenswacht.

In Frankrijk zijn de wegen op slag beter.

Het geeft inspiratie.

O, Belgische kasseien.

Groot en rond.

U bent een geseling voor mijn kont.

Hoe zalig glad ik daarna de Franse asfaltwegen vond.

Postzegels

In Frankrijk begin ik te zoeken naar een postkantoor. De brievenbussen zijn geel.

Die ken ik al. Hoera, een postkantoor. Een briefje op de deur maakt duidelijk dat ze met vakantie zijn.

Ik fiets maar door. In het bos Forest de Plaine Marchiennes maak ik om negen uur pauze met koffie en brood. Ik zit lekker koel onder de bomen. Toch is het al weer 22 graden. Pas in Abscon vind ik een postkantoor. Ik geef de twee brieven en vraag om 10 postzegels. De dame gaat de brieven wegen. Een collega roept Europa.

Ik bevestig.

'O', zegt de vrouw.

Nu snapt ze het; 10 postzegels van 80 cent. Een klein kind geef ik de enveloppen om ze in de bus te doen. De eerste kijkt hij door de klep na. De tweede gaat beter. Als ik later in het dorp de weg zoek wijst een vrouw, die ook in de postkantoor stond, mij de weg. Ze wijst naar rechts en zegt: 'Santiago'. Ze heeft blijkbaar wel begrepen waar ik heen moet.

De Fransen groeten mij vriendelijk. Ik fiets door eindeloos grote graanvelden. Op veel plaatsen is de gerst er al af. Op andere plaatsen is men met de tarwe bezig. Het is niet meer vlak; ik moet soms flink klimmen. Tot 8 à 9% gaat het omhoog.

Ik drink en drink. De temperatuur is om 13 uur al boven de 32 graden.

34 Graden haal ik op de vlakte. Mijn flessen raken leeg. Bij een begraafplaats vind ik een kraan. Lekker koud water.

Cambrai is de eerste volgende grote plaats.

Goede reis

Met de Tom Tom fiets ik naar het centrum. Het route boekje geeft veel wetenswaardigheden.

Het is echter te warm. Snel weg uit de stad. Bij een supermarkt in de stad haal ik boodschappen. De fiets staat naast de deur met alle tassen eraan. Alleen de stuurtas gaat altijd mee. Je moet wel. Ik koop limonade, bananen en yoghurt. Op de Tom Tom kom ik weer op de route. Het landschap blijft hetzelfde.

Bij Les Rues les Vignes zoek ik schaduw bij een kerk. Een lijkwagen met kist, staat voor de kerk. De mensen komen aanlopen. Een vrouw vraagt in het Engels waar ik vandaan kom. Ze wenst mij een goede reis. Ze gaat naar de uitvaart dienst. Haar een prettige dag wensen is wat vreemd. Het wordt zo heet dat ik besluit in Honnecourt sur Escaut de camping op te zoeken. Ik krijg een grote plaats op de camping. Alleen de heg geeft schaduw. Nog 158 km en ik ben in Parijs.

.....

5e dag, dinsdag 29 juli 2008

Honnecour, vertrek 6.50 uur

Ourscamp, aankomst 16.00 uur

Temp. max. 32 graden. Wind 4-5 Bft windrichting west. Het weerbeeld: zonnig warm - Cumulus wolken.

Dag afstand 84,2 km. Tijd: 6:18:07 uur, Gemiddelde 13,4 km.

Totaal gereden 500 km.

In het klooster

Mijn burens zijn twee koeien en wat verder zeven paters. Ik ben in de Abdij van Ourscamp ca. 10 km zuid van Noyon. Ik sta met de tent in het bos achter de Abdij.

Stil en verlaten heb ik alle ruimte. Rond 16.00 uur kwam ik in Ourscamp.

Het boekje geeft aan: "Natuurterrein. Vragen bij de Abdij". Voor de Abdij is een soort kantoor met winkeltje. Een Frans sprekende man begrijpt het direct.

Voor ik er erg in heb staat er al een stempel in de pelgrimspas.

Een Engels sprekende dame wordt erbij gehaald. Samen met nog een jonge man wijzen ze mij de weg naar het bos. De weg voert door de restanten van een kathedraal, langs de kapel en dan het bos in.

De dame zegt dat er om 18.15 uur een mis is.

De toiletten en de douche zijn bij het hoofdgebouw. In de Abdij leven 7 paters.

Tijdens de mis zie ik 5 paters, waarvan twee al heel oud. Van de mis versta ik niks.

De 10 overige kerkgangers hebben meer ervaring. Na de mis begin ik te koken.

Spaghetti met bonen en vlees. Stevige maaltijd. Daar kan ik wel weer op fietsen.

Ik begon vanmorgen om 06.50 uur. De poort van de camping zat nog dicht.

Gelukkig was de kleine poort open. De tocht ging door de heuvels met eindeloze korenvelden.

Om 7.30 uur stond ik bij Source de L'Escout. Ofwel: de bron van de Schelde.

Het water aan de bron was zo helder, dat ik 3 flessen vulde. Nu missen ze straks in Antwerpen 2 liter water.

De zevende stempel.

Het begint nu ook meer te klimmen tot 8%. Boven op de heuvels staan 10 windmolens. Met

een westenwind 4 à 5, draaien ze goed. Na Levergies loopt de route langs het kanaal naar St. Quentin. De boot, "De viergebroeders" uit Dordrecht vaart de andere kant op. Op de Tom Tom fiets ik naar de Basiliek van St. Quentin. Twee agenten die binnen zijn begrijpen de bedoeling. Twee dames openen net het kantoortje, het is 10.00 uur. De agent maakt een foto als ik een stempel krijg. De pelgrimspas heeft nu al 7 stempels. Ook de stad uit gaat met de Tom Tom. Ik rij net als een auto, soms midden op de weg. Noyon is de volgende grote plaats; ook met een basiliek. In de kerk is niemand. Als ik later rond de kerk fiets zitten twee mannen in de schaduw. Ik laat mijn pas zien. "O ja", één van de mannen loopt weg voor de volgende stempel. Ik doe in de stad wat inkopen voor vanavond. Bananen, tomaten, limonade, flesje wijn, bonen en yoghurt. Het is nog 4 km naar Ourcamps. De temperatuur zit al weer dik boven de 30 graden. Via een bos kom ik bij Cisterciënzer abdij. In 1129 gesticht door St. Bernardus zelf.

.....

6e dag, woensdag 30 juli 2008

Abdij Ourscamp, vertrek 07.15 uur

Maisons LaFitte, aankomst 20.30 uur

Temp. max. 39 graden. Wind 2 Bft. Weerbeeld: warm.

Dag afstand: 135,5 km. Tijd 8:44:41 uur, Gemiddelde 15,4 km.

Totaal gereden 636 km.

De verloren fietsbroek.

Het was de dag van de extremen. Ik had de wekker niet gezet. De bel van de Abdij wekt mij. Het is kwart over zes. Een uur later fiets ik de Abdij uit. Het is nog heerlijk koel. In de bossen van de Luigue mis ik een afslag en kom in Mantmaco. Ik ga de Tom Tom gebruiken. Ca. 25 km. verder zit ik weer op de route. Eindeloos zijn weer de graanvelden. Als eenzame fietser krijg ik gezelschap van een Ultra Light vliegtuigje. Hij of zij vliegt laag over de geoogste graanvelden. Ik zwaai naar de piloot. De temperatuur zit al weer boven de 30 graden. Op een pleintje zoek ik schaduw. Ik hang de nog natte fietsbroek van gisteren aan de bagagedrager te drogen. Ik maak het verslag van gisteren af. Direct daarna kan de brief op de post. Zo'n 20 km verder denk ik aan de fietsbroek. Hij is weg.

Teruggaan is 20 km bij een temperatuur van ca. 35 graden.

Jammer, ik had toch al besloten elke dag wat achter te laten. Scheelt weer in gewicht. Je moet alles meeslepen.

Extreme hitte.

Ik drink en drink. Liters water. Bij een begraafplaats vul ik de flessen.

Als ik op de temperatuurmeter van de fietscomputer kijk staat hij even op 39 graden. Het asfalt wordt zacht, druppels teer knetteren onder de banden. Soms moet ik flink klimmen.

Als ik weer bovenaan een flinke heuvel ben, staan twee boerenjongens op het veld te applaudisseren, net of ik de etappe heb gewonnen. Ik steek de armen als winnaar omhoog.

In een supermarkt in Mouy haal ik boodschappen. Ik blijf wat langer in de winkel, want het is er heerlijk koel.

In Mouy ga ik van de route. Op de Tom Tom rij ik naar Parijs. Feilloos kom ik door de voorsteden. Het is nog bijna 50 km naar Maisons LaFitte. De temperatuur blijft boven de 30 graden. 20 km voor Parijs bestel ik op een terras een pilsje.

De mannen maken gebaren: het zal wel warm zijn, want ze maken het gebaar van zweet op het voorhoofd. Als ik ze duidelijk maak dat ik naar Santiago ga zeggen ze:

'Poeh, Poeh'.

Langs de weg maak ik avondeten. Het verpakte vlees heb ik in de thermodeken (overgehouden uit het ziekenhuis) verpakt en is nog lekker koud. Het is 20.30 uur als ik op de camping kom.

Na het douchen kom ik in gesprek met twee jongeren van ca. 25 jaar, uit Rotterdam.

Barry en Heefje zitten bij vier kaarsjes voor de tent.

Ze maken een Europatour per trein. Morgen gaan ze naar Spanje. Eefje studeerde bestuurskunde en Barry studeert fotografie. We praten nog gezellig want morgen heb ik een rustdag.

Als ik 's morgens wakker word zijn Barry en Eefje al weg.

Er staan 4 kaarsjes en een blikje bier voor mijn tent. Kan ik het vanavond alleen ook weer gezellig maken.

.....

7e dag, donderdag 31 juli 2008

De zevende dag is een rustdag, staat ergens geschreven.

De tafel.

Ik was blij met de gedachte aan de sergeant van de commando's. Hij gaf mij ca. 45 jaar geleden tijdens mijn commando opleiding een schop onder de kont en zei: 'Als je denkt dat je niet meer kunt, kan je nog eens zover'. Ik moest gisteren soms weer aan hem denken. Het is heet. Het is warm en weer is er een heuvel in zicht.

'Niet aan denken, gewoon doorgaan'.

Vandaag dus een dag niks. Ik geniet er van. Van Barry en Eefje stonden de kaarsjes en het pilsje voor de tent.

Laat ik het niet over het weer hebben. Gewoon heet, dus 35 plus.

Vandaag wel leuke contacten gemaakt. Bij de Denen heb ik het fototoestel opgeladen, bij de Engelsen de batterij. De Spanjaarden waren uitermate vriendelijk. Ik leen een tafel en stoel van de stacaravan van de Fransen als ze weg gaan. Ik merk niet zo snel dat ze terug zijn, dan willen ze de tafel graag terug. Natuurlijk! De kinderen van de Spanjaarden komen mij hun tafel brengen. Het zijn twee families. Eén man spreekt Engels. De ene familie komt uit Barcelona en de andere uit een streek meer naar het westen. Ze zijn samen op vakantie.

De vrouwen zijn familie. Zussen of nichten.

Het is mij niet duidelijk. Ik vertel het doel van mijn reis. Nadat ik hun tafel heb gekregen, komt er nog een blikje cola. Omdat ze vandaag richting Nantes gaan krijg ik ook nog een aangebroken fles melk.

Het recept.

Ik geef hen het kaartje "henkopweg". Ook zij gaan weer op weg. Ik zwaai ze uit, nadat ik van iedereen een hand heb gekregen. Heerlijk, een dag niks doen.

Het is weer warm. Boven de 35 graden.

Vandaag probeer ik mijn kookkunst. Hierbij het recept: Rijst voor een persoon (warm houden in de slaapzak, want ik heb maar een gaspitje). Daarna ui, prei, courgette en cervelaatworst. Dit gemengd met kipkruiden (ik had niks anders). Smakelijk? Ja! O ja, ik heb de groenten nog aangemaakt met een glas rosé. Had ik eens gezien van kok Bleeker in het programma "Herrie in de tent". Het smaakt goed!

Na het eten word ik bij de Deense burens op de koffie gevraagd. De man praat prima Duits. Ze wonen in Jutland, hebben een boot, maar nu wilden ze eens wat anders en hebben nu een caravan van Eurocamp gehuurd. Het is al over 10 uur dus tijd om naar bed te gaan. Morgen fiets ik door Paris richting Orleans.

.....

8e dag, vrijdag 1 augustus 2008

Maisons-LaFitte, vertrek 07.00 uur

Toury, aankomst 21.30 uur

Temp. max. 24 graden. Wind 2 Bft Het weerbeeld: mooi fiets weer.

Dag afstand 131,4 km. Tijd 10:11:50 uur, Gemiddelde 12,8 km.

Totaal gereden 767 km.

Arc de Triomphe

De rustdag is voorbij. Om 6 uur loopt de wekker af en dan heb ik een uur

nodig om weg te komen. Ik wil door Parijs dus gebruik ik de Tom Tom.

Ik ben niet de enige fietser in Parijs. Er zijn zelfs

plaatsen waar je fietsen kunt huren. Ik kruis de meest grote kruising.

Het valt mij op, dat de automobilisten wel rekening met je houden.

Als het smal is blijven ze netjes achter je rijden. Bij de kruising moet

je als een auto rijden. Midden op de weg, midden voor een auto. Waar mogelijk

ga je op de busbaan rijden. En zo leg ik bijna 20 km naar het centrum af.

Tot ik ineens iets bekends zie; het is de Arc de Triomphe.

Voor ik het goed en wel besef fiets ik met vijf rijen dik verkeer mee en

kom zo in het middengedeelte. Chinezen en naar later blijkt een Braziliaan

kijken met bewondering. Ik vraag de Chinees of hij een foto wil maken.

Hij nodigt me uit om in China te komen fietsen.

De Braziliaan, ca. 25 jaar, wil meer weten en vraagt of hij een foto van

mij met de fiets mag maken. Mij best. Ik poseer.

Van de Arc de Triomphe kijk je zo de Champ-Elysees af.

Zaterdag is daar blijkbaar de Tour de France aangekomen, want de hekken

staan er nog. Het is 08.30 uur en ik wil ook wel eens over Champ-Elysees

fietsen. Ik wacht het juiste moment af en rij weer als een auto met het verkeer.

Op Place de La Concorde
ga ik de Seine over. Om 9
uur sta ik onder de
Eiffeltoren.

Het is tijd voor het ontbijt.

Op een bankje eet ik mijn
boterhammen met jam.

In het kantoor van de
Eiffeltoren krijg ik zowaar
een stempel.

Nu nog door naar de Notre
Dame waar ik ook een
stempel haal.

Ik fiets zeker weer 30 km.
voor ik de voorsteden van
Parijs uit ben. Onderweg
staat een jonge man met
fiets de kaart te lezen. Ik
rijd hem voorbij.

Even later haalt hij mij in. Hij spreekt Engels. Hij gaat in Bordeaux wonen
en fietst daarheen. Zijn tempo ligt hoger dus ik zeg: 'ga maar door'. Zo'n 15 km.
verder haalt hij mij weer in. Er was een omleiding.

Hij heeft de omleiding gefietst. Ik ben gewoon rechtdoor gegaan.

Bij Ormoy La Rivière zou een camping zijn. Ik kan het niet vinden. 40 km verder in Toury ligt een camping aan de route.
Het gaat goed, dus trap ik nog even door. Als ik dan toch even fout rij, wordt het laat.

Om 21.30 uur kom ik in Toury. Ik vraag een paar Fransen naar de camping. Ze wijzen de weg en even later fietst één van hen mee om de camping te wijzen. Ik zoek een plekje als een man zegt dat naast zijn caravan nog een hele plaats is. Ze komen uit Schoonhoven. Ik krijg een koud pilsje en de Tom Tom mag vannacht aan de oplader. De volgende morgen krijg ik koffie en een boterham.

.....

9e dag, zaterdag 2 augustus 2008

Toury, vertrek 8.00 uur

Beaugency (Loire), aankomst 15.00 uur

Temp. max. 24 graden. Wind 3-4 Bft Het weerbeeld: regen

Dag afstand 77,7 km. Tijd 5:32:22 uur, Gemiddelde 13,8 km.

Totaal gereden: 845 km.

De slak

Nog even een verhaal van gisteren: Ik had er vanuit Parijs al heel wat kilometers opzitten en tegen 15 uur vond ik in een bos een mooi grasveldje. Ik ging op de thermodeken liggen. Naast mij lag een grote Wijngaardslak. Het was zijn plek dus heb ik hem of haar maar laten liggen, zo'n mooie wijngaardslak. De zon scheen. Toen ik wakker werd was de slak twee meter verder. Was hij flink opgeschoten, of heb ik zolang liggen slapen?

Na mijn vertrek uit Toury om 8 uur begint het te regenen. De regencapen en de overschoenen komen uit de tassen.

Meer dan een week droog en zonnig en nu regen.

Het blijft de hele dag wisselvallig. Dan weer droog, dan weer regen.

Onderweg kom ik nog een Engels sprekende Fransman tegen. Hij heeft hele verhalen over een hond waar ik niet veel van snap. In Orléans moet hij boodschappen doen. Ik fiets door naar de kathedraal waar ik een stempel haal. Een bedelaar houdt de deur van de kerk voor mij open.

Ik vraag hem op mijn fiets te letten. Met uitzondering van mijn stuurtas, waar de waardevolle dingen inzitten, blijven er vier tassen op de fiets achter. Je moet wel. Als ik terug kom is de Engels sprekende Fransman ook bij de kerk. Nu pas ik op zijn fiets. Daarna wil hij mij de weg wijzen en raak ik hem niet meer kwijt. Dan zeg ik maar dat ik langzamer wil rijden. Hij rijdt door en ik zie hem niet weer.

Van Orléans fiets ik langs de Loire, wat heel mooi zou kunnen zijn.

Het regent en de wind staat pal op kop.

Bij Beaugency is een camping.

Het is rond 15 uur en ik neem geen risico. Dat ik net als gisteren nog 40 km. verder moet. De camping kost maar € 4,35. Na het opzetten van de tent ga ik naar de stad om inkopen voor vandaag en morgen (zondag) te doen.

De voorraad moet wel op peil blijven.

Morgen richting Tours en dan heb ik het eerste routeboekje doorgewerkt.

Ik voel mij goed. Het achterwerk raakt gewend aan het rijden.
Mijn buik wordt slanker, terwijl ik de hele dag blijf eten.

.....

10e dag, zondag 3 augustus 2008

Beaugency, vertrek 06.58 uur

Rochecorbon bij Tours, aankomst 15.00 uur

Temp. max. 27 graden, Wind 4-5 Bft, windrichting west. Het weerbeeld: motregen 17 graden, later buien 27 graden.

Dag afstand: 93, 01 km. Tijd 6:39:02 uur, Gemiddelde 13,09 km.

Totaal gereden 938 km.

Twijfel geval.

De naam zondag doet anders verwachten. Om zes uur is het nog donker.
Ik heb geen wekker gezet. Toch ben ik om zes uur wakker. Ik ga nog even naar het toilet en douchen. Als ik terug kom begint het te motregenen.

De tent wordt nat ingepakt. Dit is de eerste keer dat ik met regen moet inpakken. Ik overweeg even om maar weer in de tent te kruipen. Maar dan bedenk ik dat het wel de hele dag kan regenen. Ik zet door. De motregen is een twijfelgeval. Moet ik de regencap aan of kan ik zonder?

Ik besluit maar even te wachten. Ik volg het fietspad langs de Loire.

Het is heerlijk rustig.

Ik fiets op een dijk en het doet mij aan Nederland denken. Motregen en windkracht 5 tegen. Het verschil; In Nederland kruipen naaktslakken over de weg, nu zijn het van die grote wijngaardslakken.

Ik ontwijk ze. Ze kunnen ook moeilijk voor mij aan de kant gaan.

Bij Blois, tegen 8 uur, wordt het drukker met wandelaars en fietsers.

Ik word vriendelijk gegroet. Na Blois wordt het moeilijk om de route volgens de beschrijving te volgen, daarom fiets ik over de N153 naar Chaumont.

Picknick

Het is zondag en dan zijn er geen vrachtwagens. Toch is het vreemd.

De auto's scheuren met hoge snelheid langs. Ik heb wel mijn knipperlicht op mijn linker achtertas aan. Bij Chaumont volg ik de D751. Ik rij hier wat meer uit de wind. Vijf kilometer voor Amboise, maak ik op een picknickplaats onder een boom middagpauze. Bij Chaumont sur Loire heb ik net 900 km. gefietst. Als ik onder de boom zit komt een vrouw, ca. 45, en twee dochters, ca. 20 jaar, naar de picknickplaats kijken.

Ik nodig ze uit er bij te komen zitten. Ze hebben een jonge kat aan een lange lijn. De kat klimt in de boom en de meisjes proberen de kat er weer uit te krijgen. De kat werkt niet mee. Nu komt de picknickmand op tafel.

De vrouw spreekt Engels. Ze komt uit Marseille en de dochters uit Nice.

Nu willen ze ook weten waar ik vandaan kom. Ineens zijn ze vol bewondering.

900 km fietsen vinden ze "te gek". Ik word uitgenodigd met de picknickmand mee te eten. Ik vraag of ik een foto van hen mag maken. Dat mag, maar het fototoestel heeft nog steeds problemen.

In Parijs kreeg ik van de Spanjaarden een aangebroken fles melk.

Ik heb de fles in de tent gelegd, maar de dop bleek niet te sluiten.

Toen ik het merkte liep de melk al uit het fototoestel. Ik heb de batterij eruit gehaald en het toestel gedroogd. Gelukkig bleek het wel te werken,

maar wel met kuren. Dus geen foto van de dames.

Bij Ambois koop ik in een cave in de berg een fles Loire wijn. De verkoper biedt mij ook soorten aan om te proeven.

Hij proeft gewoon mee.

Ik wil richting Tour maar de camping blijkt oud en vervallen. Bij Rochecarbon vind ik een leuke camping. Na het opzetten van de tent slaap ik eerst een uur.

.....

11e dag, maandag 4 augustus 2008

Rochecarbon bij Tours, vertrek 08.00 uur

Dange - St. Romain, aankomst 15.00 uur

Temp. max. 27 graden. Wind 4-5 Bft. windrichting west tot zuidwest. Het weerbeeld: motregen, regen, buien, 's middags zon.

Dag afstand 84,1 km. Tijd 5:48:51 uur, Gemiddelde 14,4 km.

Totaal gereden 1022 km.

Ik hoor het 's nachts al. Regen op de tent. Als ik om 06.00 uur wakker ben regent het nog. Ik besluit om nog even te blijven liggen. Om 7 uur kan ik het niet meer houden. Dan maar nat. Ik pak de tassen in, daarna de tent en ik kijk goed of er niks meer in het zijvakje van de binnentent zit. Anders moet ik net als gisteren de tent weer uitpakken om de telefoon terug te krijgen. In volledige regenuitrusting (cape en overschoenen) vertrek ik. Ik moet nog een 10-15 km. langs de Loire naar Tours. Om 9 uur rij ik Tours in. Bij de bakker haal ik een stokbrood.

In een basiliek kijk ik even rond. Het is weer tijd voor een kaarsje.

Ik heb deel één van de drie reisboekjes goed afgelegd. Ik steek een kaarsje op voor: mijn vrouw, kinderen en kleinkinderen, mijn moeder, Jan, voor Theo, en Annie en Wout.

Zo dat scheelt, één kaarsje kost 50 cent en ik heb het toch voor minimaal 10 personen aangestoken.

Wij blijven natuurlijk Nederlanders! Zuinig!

Na Tours kom ik weer in de eindeloze landbouwgebieden. De wind staat straf op kop. Het is aan, uit, met de regencape. Dan ben ik het zat. Dan maar nat.

En ik word nat. De landbouw is duidelijk anders, de percelen zijn kleiner als in Noord-Frankrijk. Ook zie je meer grasland met koeien. Wel komen nu de velden met zonnebloemen. Alle zonnebloemen kijken naar het oosten. Ik weet niet waarom.

De regen komt uit het westen. Ik ploeter voort met de wind op de kop.

In Ports sur Vienne maak ik middagpauze. Een ouder echtpaar komt met een caravan aanrijden en is de weg kwijt. Een Fransman en dame helpen.

Ik bied de Tom Tom aan, maar ze komen er zo uit. Als ze weg rijden hoor ik het echtpaar mevrouw de maire bedanken. Ik maak haar duidelijk dat ik ook in de gemeentepolitiek heb gewerkt. Ze snapt het. Maar ze spreekt alleen Frans. Dan komt er een lading Frans waar ik niks meer van snap.

Ik krijg een hand en goede wensen voor onderweg.

Op de camping in Dange-St. Romain staan wat grote caravans van handelaren.

Als ik mijn tentje heb staan, komen een vader en dochter binnen rijden.

Het zijn Willy en Kathleen Temaesschalck uit Steken en Gent. Direct vragen ze:

'Ook Compostela?'. Ja hoor, de eerste pelgrims. Ze zijn ook 25 juli vertrokken.

Pa zegt: 'Mijn dochter rijdt voorop. Zij bepaalt als zwakke geslacht het tempo'.

Dochter zegt: 'Ik rij voorop, omdat pa de kaart niet kan lezen'.
Nadat wij allemaal ons potje hebben gekookt, praten we de avond vol.
Wij delen een fles wijn.

We nemen afscheid en spreken de wens uit elkaar weer te ontmoeten.
In ieder geval zullen we elkaar later laten weten hoe de reis is verlopen.

.....

12e dag, dinsdag 5 augustus 2008

Dange St. Romain (zuid van Tours). vertrek 06.55 uur

Château-Garnier (zuid van Portier) aankomst: 16.00 uur

Temp. max 34 graden. Wind 2 Bft. Het weerbeeld: 's morgens bewolkt - 's middags
wolkeloos.

Dag afstand 96,4 km. Tijd 6:51:49 uur, Gemiddelde 14 km.

Totaal gereden 1119 km.

Het is nog donker in de tent, als de wekker om 06.00 uur afloopt.
Eerst even naar het toilet (wassen en scheren heb ik gisteravond gedaan)
en dan inpakken. Ik krijg ervaring. 's Avonds leg ik alles bij de bijbehorende
tas klaar. Systeem bespaart tijd. De mistflarden trekken over de rivier
en de velden. Het is nog rustig onderweg. Ik moet nog denken aan gisteravond
met Willy en Kathleen uit België. Waar zullen zij vandaag komen? Bij de rijdende
bakker koop ik een stokbrood. Bij Dissay tref ik een loper. Hij loopt slecht.
Na een praatje weet ik dat hij uit Lille is vertrokken. Even verderop loopt
een jonge man met muziekdopjes in de oren. Hij schrikt als ik hem aanspreek.
Ook hij is onderweg naar Santiago. Of ze bij elkaar horen? Ik denk het wel.
De temperatuur was tot 10 uur niet boven de 20 graden. Daarna loopt het snel op.
Om 12 uur ben ik in Portier.

Natuurcamping

Ook hier staat de Notre Dame weer op het hoogste punt.

De kerk is leuk; de rest van het centrum valt tegen. Weten we dat ook.

Nu begin ik aan de route van Poitiers naar Angoulême. Ik besluit naar
Château-Garnier te gaan. Bepalend is, of er een camping is, en hoe ver de
volgende camping is. In mijn boekje staat bij camping: natuurterrein.

Ik kom om 16 uur aan, en heb dan 96,4 km. gereden. Ook vandaag waren er,
bij 34 graden, weer teerdruppels op de weg. Het verbaast mij dat ik er zo
goed tegen kan om bij hoge temperaturen te rijden. Om 12 uur was het 24 graden
en om 16 uur al
34.

Het natuurterrein doet mij denken aan Rhederlaag aan de IJssel. Zand- en grasstrand rond een meertje. Er zijn overdekte picknick plaatsen met een tafel. Ik zoek er een uit en begin mij te installeren. Twee vissers komen en leggen hun hengels uit.

Om zeven uur komt er een vrouw met een auto en voor hen drieën wordt een picknicktafel ingericht. Om 18.30 uur komt er nog een auto. De man gaat bij mij aan tafel zitten. Hij is de beheerder. De vissers moeten betalen.

Ik mag, als pelgrim, gratis staan.

Hij wenst mij smakelijk eten. Het menu vandaag:

spaghetti, uien, prei, blikje tomaten, blikje doperwten, worst en kipkruiden (heb niks anders). Ik denk dat ik morgen hetzelfde menu heb.

Ondanks de hitte was het landschap afwisselend. Het gaat heuvel op en af.

Niet over nadenken, gewoon doortrappen. Om acht uur is er bij de vissers activiteit.

Een grote vis wordt gevangen. Ik maak een foto. Ik maak de visser duidelijk de vis dicht bij de lens te houden. Dan lijkt de vis groter.

Gewoon een fototrucje.

Ik denk dat ik mijn 'Rhederlaag' vannacht voor mij zelf heb. Lekker rustig. Dat had ik ook vandaag even toen ik stil stond en besepte dat ik niks hoorde. Op een krekkel na. Gewoon stil. Waar kun je dat in Nederland nog vinden? Lichamelijk voel ik mij goed.

De buik wordt minder. Ook de zadelpijn neemt af. Ik heb er bijna de helft opzitten.

.....

13e dag, woensdag 6 augustus 2008

Dange St. Romain. vertrek 8.30 uur

Brie (naast vliegveld) aankomst: 14.30 uur

Temp max. 36 graden. Wind 2 Bft Het weerbeeld: 's morgens 14 graden, 's middags 36 graden.

Dagafstand: 73,3 km. Tijd 5:20:44 uur, Gemiddelde 13,7 km.

Totaal gereden 1192 km.

De vissers hebben de hele nacht direct rond mijn tent gevist.

Over het algemeen waren ze rustig, soms ging er een lamp aan en hoorde je stemmen. Ze hebben dan wat gevangen. Als ik om 6 uur opsta zijn ze nog bezig.

Ik groet de vissers en begin mijn fietsdag.

In Charrouw haal ik een stokbrood bij de bakker. Een Nederlands sprekende vrouw van ca. 30 jaar staat er ook. Ze fietst samen met een Belg. Hij zit nog op een terras aan de koffie.

Zij is in Mechelen vertrokken en hij in Gent. Als ik om 9 uur ga eten, halen ze mij in. We fietsen daarna even samen op. Hij blijft achter fietsen.

Berg op kan ik haar goed bijhouden. Dan merk ik dat ze iets verliest.

Ik vraag het haar, maar ze zegt niets kwijt te zijn. Toch rij ik terug, en dan blijkt het toch van haar te zijn. Het fleece-jack. Op enig moment besluiten we allemaal ons eigen tempo te rijden. Zowaar ik trap iets sneller heuvel op.

Flessen water

De rust van de uitgestrekte landbouvvelden komt terug. Kleine dorpjes zonder voorzieningen. Wel worden de landbouwpercelen veel beregend. Het koren is er af, nu staan de maïs en de zonnebloemen nog op het veld. Ik zie een Zwarte Wouw.

Volgens de beschrijving ligt de camping naast het vliegveld bij het plaatsje Brie; volgens zeggen van de Brie kaas. In de verte zie ik een verkeerstoren en daar vind ik ook de camping. Het is 36 graden. Onderweg heb ik water moeten vragen bij een boerderij. Ik moest binnen komen. Koud flessenwater komt uit de koelkast in de keuken, annex woonkamer. Ik krijg een volle fles, maar ook nog een glas water.

Blijkbaar een kleindochter komt uit een ander vertrek. Ze heeft de pyjama nog aan en in de handen een piespot met deksel. Blijkbaar mag ze bij oma en opa logeren.

Op de camping zet ik mijn tentje op, neem een douche en ga even slapen.

De worst

De tent staat onder een boom en zo is er verkoeling. Ik schrik wakker van stemmen.

Het zijn de Belg en het meisje. We maken nader kennis, het is Patricia van Oost, 31 jaar, en Bo van de Woestijne, 55 jaar. Patricia is docente geschiedenis en geïnteresseerd in crypten. Ze bezoekt onderweg veel kerken. Bo vindt kerken ook mooi.

Patricia gaat naar Pamplona en Bo gaat binnenkort terug. We koken allemaal ons potje en krijgen bezoek van twee jonge honden die ook op de camping wonen. Tijdens het eten zien we één van de honden met een in plastic verpakte worst in de bek lopen.

Het is "mijn" worst die hij uit de fietstas heeft gehaald!

Ik ren achter de hond aan, die niet voornemens is de worst af te geven.

Toch kan ik de worst ongeschonden redden.

Dit tot groot vermaak van mijn mede tafelenoten.

De nacht is heftig. De camping ligt bovenop een heuvel.

De hele nacht is er regen en onweer. Toch slaap goed.

Bo vertelt dat hij geen oog heeft dicht gedaan.

.....

14e dag, donderdag 7 augustus 2008

Brie (vliegveld), vertrek 07.30 uur

Saint Aulaye,

Temp. max. 34 graden, Wind 2 Bft. windrichting west. Het weerbeeld: buien.

Dagafstand: 74,04 km. Tijd 05:33:28 uur, Gemiddelde 13,3 km..

Totaal gereden: 1266 km.

Ik heb gisteravond de kaart nog eens goed bekeken en daarom besloten via Angoulême te gaan. Het is gek, maar alle kerken bouwde men vroeger op de hoogste berg. Zo ook de kerk St. Martinal en de kathedraal van St. Pierre. Het is net 9 uur en het bureau van de kerk is nog niet open.

Wel is er een dame. Een stempel kan ze niet vinden. Dan maar een handtekening en de datum. Voor in de kerk, in een zijzaal, is de Mis bezig.

Er zijn vier priesters. Het lijkt wel of de bisschop er zelf ook bij is. Het is een statige zaal met schilderijen van bisschoppen uit het verleden.

Na de mis gaat de zaal op slot.

In de kathedraal kom ik Patricia weer tegen.

Ze is verbaasd; ik zou niet naar Angoulême gaan. Maar als je alles voorbij rijdt, zie je niks.

Alhoewel ik er wel een flinke klim voor moest maken.

Na Angoulême komt er een klim van 2,5 km tot 7 %.

Het is stug doortrappen. Gelukkig ga ik berg op goed. Onderweg haal ik een jong stel in, die nu op dezelfde camping staan. Het doet mij goed dat ik zo gemakkelijk naar boven fiets. Wat wel is; eerder kon ik eten wat ik wilde en viel niks af.

Nu eet ik de hele dag en komt er niks aan.

Vanavond tijdens het schrijven van dit verslag in een recreatiezaal van de camping in Saint Aulaye, komen Willy en Kathleen binnen lopen. Ik heb ze twee dagen niet gezien. Het weerzien is hartelijk. Wij wisselen snel onze ervaringen uit.

'Wij dachten je niet terug te zien', zegt Willy, 'Die Henk is altijd vroeg weg en fietst maar door'. Ze hadden wel van mij gehoord over de honden met de worst.

In een kerkje heb ik de brief van gisteren afgemaakt. Daar ontmoet ik ook Patricia. Er zijn regelmatig buien. Patricia heeft zo'n voorruitscherm tegen vorst. Dat pakt ze snel als het begint te regenen. Ik heb de thermodeken. Met de zilveren kant naar buiten kun je er ruim onderstaan. We lachen, want het is een vreemd gezicht. We fietsen na de regen weer samen op.

Heilige Jacob

Patricia merkt dat ze haar kilometerteller kwijt is.

Zoeken zal niet helpen. In een klein plaatsje gaat Patricia de benen strekken.

Ik ga op zoek naar water. De flessen zijn leeg. Een kerkhof biedt uitkomst.

Ik zie Patricia die dag niet meer terug. Aubeterre-sur-Dronne heeft een

St. Jacques kerk. Het plaatsje is vol Engelse toeristen. Ik fiets naar boven.

Ik word weer bekeken en hoor St. Jac. zeggen.

De kerk heeft een beeld van de Heilige Jacob. Ik maak wat foto's en schrijf in het gastenboek dat Henk uit Duiven op weg naar Santiago de Compostela hier was.

Een Fransman geeft mij het adres van zijn hotel bij Bordeaux. Ik denk niet ik er overnacht. Het was een dag met veel klimmen en dalen, maar ook met veel buien.

De camping is sober maar als pelgrim past dat wel. Nog één etappe, dan ben ik in St. Emilion.

.....
15e dag, vrijdag 8 augustus 2008

St. Aulaye, vertrek 08.00 uur

Cadillac, aankomst 18.30 uur

Temp. max. 28 graden. Wind 3-4 Bft windrichting west. Het weerbeeld: half bewolkt, toch warm.

Dagafstand: 101,5 km. Tijd 7:06:56 uur, Gemiddelde 14,2 km.

Totaal gereden 1368 km.

Om zes uur opstaan heeft al geen nut meer; het is nog donker en in de tent kun je niks vinden. Ik blijf tot 7 uur liggen. In het dorp koop ik worst en een baguette. Ik moet mijn voorraad voor het weekeinde aanvullen. Vooral het gasflesje is van belang. Het is direct al weer klimmen. De weg loopt door de bossen. Het is nog koel.

Dan zie ik een groot beest op de weg liggen. Het is een Muskusrat. Aangereden, maar niet dood. Ik stop naast hem. Hij heft de kop op. Ik besluit het beest in de berm te leggen. Hij doet agressief. Ik heb vroeger moeilijker beesten gevangen. In de berm kan hij bijkomen of sterven. Hij wordt in ieder geval niet weer overreden.

Route Barrage geeft een bord aan. Met de fiets moet je er langs kunnen! 2 km verder sta ik voor een sleuf van 5 m. diep, waar een pijpleiding in ligt. Ik moet terug. Patricia heeft het ook geprobeerd. Zij heeft later op het verkeersbord een briefje geplakt met de tekst: "Niet doorrijden, afgesloten".

Gasflesje

Ik had het als eerste moeten doen. Ik voel mij wat schuldig. De fietsers die na haar kwamen hebben het gelezen.

Dan zie ik een bord van een Super-U supermarkt. St. Seurin sur L'Isle ligt 6 km. uit de route. Daar heb ik mijn eten en gasvoorraad aangevuld. Om 14.30 uur ga ik in St. Emilion-Montagne op een bankje eten. Dan komen Patricia en Bo aanrijden. Even later volgen Willy en Kathleen, gevolgd voor Marga en Niels.

Met zeven fietsers staan we te lachen om onze ervaringen onderweg. Bo zijn hamer en schoensmeer en ik heet Tom Tom Henk. Omdat ik er als eerste was, ga ik ook als eerste weg.

Patricia en Bo, Marga en Niels blijven op een camping in St. Emilion. Willy en Kathleen en ik fietsen door naar Cadillac.

Een groot gedeelte van de etappe word ik omgeven door uitgestrekte wijngaarden. Wat wel opvalt is dat men de meest eenvoudige huizen nog Chateau noemt.

Als St. Emilion in zicht is, zie ik al rijen auto's. Het stadje is maar klein. Het is dat er beroemde wijnen vandaan komen, anders zou niemand het kennen. In de smalle straatjes lopen de toeristen zich te vergapen aan de winkels met dure wijnen. Even verderop nemen ze dan op een terrasje een cola. Ik haal een stempel bij het VVV. Ook ik ben in St. Emilion geweest. Ik neem een slok water. Ook lekker in St. Emilion.

Het boekje geeft aan dat het nog 35 km. naar Cadillac is. Er staan weinig aanduidingen van heuvels in het boekje. Toch is het echt permanent heuvel op en af. Op enig moment let je er niet meer op. Je begint gewoon te trappen, in de kleinste versnelling. Ik stop nog voor een dode slang op de weg.

Bo had er gisteren één gezien. Ik heb hem de gek aangestoken.
“Het was een tuinslag”. Kathleen had ook slang gezien, opgerold aan de muur.
Half zeven ben ik op de camping. Willy en Kathleen ca. 20 minuten later.

.....

16e dag, zaterdag 9 augustus 2008

Plaats: Cadillac (rustdag)

Temp max. 26 graden Windrichting: variabel Het weerbeeld: zonnig
Totaal gereden: 1368 km.

Crypten.

Vandaag heb ik een rustdag. Ik ben 15 dagen weg, 1368 km. gereden, wat een gemiddelde is van 90,1 km per dag. En dat inclusief twee rustdagen. Als ik terug kijk; het is voorspoedig gegaan, echter niet zonder de nodige inspanning. Ik prijs mij gelukkig dat ik zoveel trainingskilometers heb gemaakt. Maar, het elke dag weer op de fiets zitten is wel een opgave. Ik heb het landschap zien veranderen. België; vlak en de vrijheid van huizenbouw. De overgang van de taalgrens. Een ander land. De jaagpaden langs de rivieren. Heerlijk! Noord Frankrijk: ruimte en oneindige korenvelden. De rust. De stilte. De hitte. Parijs op de fiets. Te gek voor woorden. Een bijzondere ervaring. Midden Frankrijk, heuvels, wijnvelden en soms buien. Als je er open voor staat is elke dag weer, plezier in de natuur. De ontmoetingen onderweg, hartelijk en vriendelijk. Complimenten voor de Fransen, vriendelijk en behulpzaam. Ze groeten en moedigen je aan. Automobilisten passeren je bedachtzaam.

De ontmoetingen met pelgrims en andere fietsers onderweg; Patricia (31), lerares geschiedenis met belangstelling voor kerken en crypten. Ze zegt dat ze chocolade eet voor de extra energie. Ik denk dat ze dat eerder ook al at. Met de fiets naar Pamplona en dan met de bus terug. Bo (55) werkte bij Grand Bazer, maar kon vertrekken na de overname door Garrefour. Bo heeft zijn kilo's er nog niet afgefietst. Heuvel op kost hem moeite. Op de camping is hij, met zijn pretoogjes en zijn Belgische humor, de plezier maker. Hij heeft een hamer en schoensmeer meegenomen. Wat moet je ermee? Het geeft al een beeld van Bo. Hij trekt rond en wordt door zijn vriendin opgehaald. Ik verdenk hem er van, dat hij gewoon de route meefietst, want dagelijks wordt zijn route aangepast.

Glutenvrij

Willy (57) en Kathleen (28) waar ik gelijk mee op fiets. Willy werkte bij Bayer en kon er vroeg uit. Hij heeft het altijd jammer gevonden dat hij bij Bayer halfproducten maakte. Nooit zag hij het eindproduct. Willy is een gezellige prater. Kathleen is goedlachs. Ze heeft talen gestudeerd en werkt voor Volvo vrachtwagens, om chauffeurs met problemen onderweg, in hun eigen taal, te helpen. Ze moet glutenvrij eten en dat geeft op zo'n reis een extra handicap. Ze gaan naar Santiago de Compostela. Ik hoop dat wij elkaar nog vaak onderweg mogen ontmoeten. Marga en Niels ken ik nog niet zo goed. Niels gaat naar Santiago en krijgt onderweg steeds gezelschap van een andere fietser. Nu rijdt Marga zijn vriendin mee. Ik kom ze vast wel weer tegen.

En dan ik zelf; gedreven om Spanje te halen. Santiago is het doel. Twee weken onderweg en al onvergetelijke ervaringen. Natuurlijk denk aan het thuisfront; telefoontjes, sms en volgens mijn vrouw, de reacties via de website die mij steunen. Ik ga voort!
Het doel is Santiago de Compostela.

.....

17e dag, zondag 10 augustus 2008

Cadillac vertrek 07.30 uur

LaBouheyre aankomst: 15.15 uur

Temp. max. 35 graden Wind 2 Bft windrichting west. Het weerbeeld: zonnig warm

Dagafstand: 85,7 km. Tijd 5:30:01 uur, Gemiddelde 14,9 km.

Totaal gereden 1454 km.

Ik sta op een natuurcamping. Minimale voorziening, maar dat is genoeg. Willy en Kathleen komen tegen 16.30 uur. Ze hebben de mensen uit Klaaswaal gesproken. Bo is toch van de route af. Patricia heeft geen rustdag gehad en ligt voor. Niels en Marga moesten stoppen. Niels zijn voorwiel heeft het begeven, de velg is van het remmen doorgesleten. Mijn vertrek uit Cadillac is om 7.30 uur. Ik heb eerst een stokbrood gekocht. Dan ga ik over de ijzeren burg uit 1876 over de Girone. De eerste 10 km zijn er nog wijngaarden dan rechte wegen en altijd bossen. Rust en stilte. Het lijkt wel, de Veluwe in het kwadraat .

Enkele kleine plaatsen met soms weinig of helemaal geen voorzieningen. In Piscos is op zondag nog een kleine supermarkt open. Na een rustdag is het soms moeilijk om op gang te komen. In mijn rechter bovenbeen begon eergisteren een spiertje op te spelen. Ook na de rustdag voel ik het spiertje nog. Gelukkig wordt het fietsen niet beperkt. Op de lange stille routes komt het enige geluid van de Cicaden, die zitten in de dennen te tsjilpen. Verder is het stil.

Voor Labouheyre vind ik een witte deksel. Ik schrijf er een boodschap op; goede reis en veel geluk. Henkopweg.nl. Ik hoop dat ze de boodschap zien. Je merkt toch al een verbondenheid met de andere fietsers op de route. Les Landes is groot en stil. De bramen smaken heerlijk en zijn de afwisseling. Het weer is vandaag weer uitbundig. 's Middags loopt de temperatuur op tot 35 graden. Toch is het goed te doen.

.....

18e dag, maandag 11 augustus 2008

LaBouheyre vertrek 07.30 uur

Yzosse aankomst: 15.00 uur

Temp. max. 30 graden. Wind 2 Bft. windrichting west. Het weerbeeld: Bewolkt, toch hoge temperatuur.

Dagafstand: 80,8 km. Tijd 5:11:48 uur, Gemiddelde 15,5 km.

Totaal gereden 1534 km.

Eergisteren heb ik op de camping niet betaald. Ik kwam vrijdag aan en betaalde voor één nacht. Zaterdag kwam er niemand om af te rekenen. Gisteren in Labouheyre kwam ook niemand om af te rekenen. Ik vind het een 'sport' om eenvoudig en goedkoop te overnachten. Een rustige plaats, WC en douche zijn voldoende. Overdag ben ik ook sober. Geen terras of restaurant. 's Avonds op de camping trakteer ik mij op een wijntje.

Stilte

Ook vannacht niets betaald. Zou ook overdreven zijn.

Naast ons stond een busje, waar niemand bij was. 's Morgens tussen 5 en 6 uur kwam men blijkbaar aan. Er werd met deuren gesmeten, men praatte luid.

Onze nachtrust was dus al vroeg voorbij.

Ondanks dat er in Les Landes weinig wegen zijn, lukt het niet om de juiste weg te vinden. Tom Tom moet helpen. Om 9 uur ben ik in een bos waar je 'niks' hoort. Gewoon, Niks! Ik besef, dat wij dat in Nederland niet meer kennen; Stilte.

Ik blijf anderhalf uur zitten. Zelfs van stilte kun je genieten.

Ik probeer nog eens een beeld te geven van Les Landes. Lange, rechte wegen, Zeedennen met grote dennenappels, ondergroei met varens en een doornachtige planten. Schrale landbouw met maïs. Veel beregenen. Bomen met kost- en baardmossen. Dorpjes met een paar huizen, die de naam dorp niet mogen hebben.

Alleen Kraaien en weinig andere vogels. Stilte, soms doorbroken door het geluid van Cicaden. In totaal. Eindeloos en stil. Prachtig! Ik kan begrijpen dat anderen het saai vinden, maar het is de eenvoud van natuur en omgeving.

Ik heb er van genoten!

Onderweg in Lesperan kom ik Irene en Paul tegen.

Hun achternaam geven ze liever niet. "Op Google weet de hele wereld waar je bent", zegt Paul. Ik respecteer het. We wisselen de laatste gegevens van onze reisgenoten uit. Ik vertrek iets eerder, maar ze halen mij in. Mijn gedachten vragen zich af wat Paul voor een beroep heeft. Ik houd het op leraar of dominee.

Zijn manier van praten en de ketting met een kruis met daarop een duif.

Ik zie ze samen kleiner worden, hun tempo ligt hoger.

In Courbeca bezoek ik een kerkje met een mooie beeld van St. Jacob. Ik schrijf in het boek. Irene en Paul waren ook in de kerk en lazen het. Ze vertelden het aan Willy en Kathleen.

En zo werkt de 'Tam Tam' van de pelgrim. 'Van mond op mond'.

Ik sta op een boerencamping en word uitgenodigd om met vijf mannen rosé te drinken. Met handen en voeten wordt over en weer duidelijk gemaakt wat men te vertellen heeft. Ik begrijp dat Frankrijk zes medailles bij de Olympische spelen heeft gewonnen.

Of dat belangrijk is?

Dat Willy en Kathleen weer op de camping komen, dat is belangrijk.

.....

19e dag, dinsdag 12 augustus 2008

Yzosse. Vertrek tijd: 08.30

Aankomstplaats: St-Jean-Pied-du-Port Aankomst 18.00

Temp. max. 22 graden. Wind 2-3 richting west. Weerbeeld: regen.

Dag afstand 94,4 km. Tijd 6:46:03 uur. gemiddeld. 13,9 km

Totaal gereden: 665 km.

Afscheid genomen van Willy en Kathleen. We spreken af elkaar weer te ontmoeten. De avonden bij elkaar op de camping waren gezellig. Bij het vertrek dreigen de wolken. Dat ziet er niet best uit voor deze dag. Ik heb de route al weer snel te pakken. Bij Dax is een zeer ingewikkelde kruising. Er is ook feest in Dax. Vandaag is er een hardloophwedstrijd. Verschillende lopers zijn aan het inlopen. De stad is afgesloten, maar met de fiets kom ik bij het parcours. We zijn in Baskenland, en dat is te zien ook. Witte broek en trui met blauwe zakdoek om de nek. Een politieagent vraagt ik de weg. Ik moet terug. Buiten Dax vind ik de route.

Indien mogelijk, keer om.

Op enig moment hoor ik lawaai. Ik hoor regen, zie een schuur en net op tijd sta ik droog. De regen valt met bakken uit de lucht. Daarna blijft het motregen, wat moet je doen? Regencapje ja of nee? Ik word nat. Door de regen is er water in mijn stuurtas gekomen. Ik merk het pas als de damesstem van de Tom Tom roept: "Indien mogelijk, keer om". Door het vocht gaat de Tom Tom niet meer uit en de damesstem blijft maar roepen; "Indien mogelijk, keer om. Indien mogelijk, keer om". Niks ervan, ik wil verder! Uiteindelijk stop ik de Tom Tom maar in de slaapzak. Dan hoor ik "haar" niet meer. Bij een huis staat een beeldje: Santiago nog 849 km staat op het bordje bij het beeld van st. Jac.

In Villenave bezoek ik de kleine st. Jacques kerk. De zoveelste kerk op een rij. Maar je komt er langs dus kijk je toch even. Ik vind er even rust. In Camou is een bijzonder kerkhofje met pelgrimsgraven, verweerde oude stenen. Als respect voor alle pelgrims die vroeger de weg gingen, leg ik een schelp op een steen/grafmonument. Ik kreeg de schelpen van Jurre mijn kleinzoon. Krijgen deze schelpen toch nog een diepe betekenis.

De weg is loodzwaar. Gibraltar heet het gehucht waar ik langs moet. Het is een klim van 8 tot 10%. De vermoeidheid slaat toe. Ik moet soms afstappen, maar na elke heuvel komt een afdaling.

Onderweg komt een Fransman op een racefiets naast mij rijden. Dan blijkt hij perfect Nederlands te spreken. Hij heeft 8 jaar in Nederland gewerkt, in Den Haag en Assen.

Berg op

Met zwoegen en zweten kom ik na 94 km. In st. Jean-Pied-de-Port. Het plaatsje doet mij denken aan st. Emileon. Een hoofdstraat vol toeristen. De camping ligt tegen de stadsmuur. De man van het bureau vraagt of ik eerst een plekje wil zoeken, nee, ik vind wel een plek. De kleine camping staat mud vol. Naast wat vaste Franse campinggasten is een plekje. Ik vraag het een dame terwijl ik het plekje aanwijs: "non probleem". Geen probleem knikt ze. Ik ben voornemens om een dag rust te nemen, maar die nacht ben ik met de Pyreneeën bezig. Hoe hoog? Is het te doen met mijn

Gazelle met 7 versnellingen? 's Morgens neem ik het besluit: GEEN rustdag.
Gewoon de berg op. Dan weet je, wat je te wachten staat.

.....

20e dag, woensdag 13 augustus 2008

Vertrekplaats: St-Jean-Pied-du-Port. vertrek 08.40 uur.

Aankomst plaats: Burgutta. Aankomst 17.00 uur.

Temp max.: 20 graden. Wind: 2 richting west Weerbeeld 's morgens regen, na 13.00 uur zon.

Dag afstand 35,9 m. Tijd 3:57:55 uur. Gemiddelde 9 km..

Totaal gereden:1665 km.

Ik was onrustig. Het idee van een rustdag en dan alsnog de Pyreneeënpas op, dat hield mij bezig. Om zeven uur is het op de camping al vol activiteit. De vuilniswagen komt. Met de hoge drukspuit maakt men de wc's schoon. Mensen lopen heen en weer. Ik kijk uit de tent en zie dat het half bewolkt is. Prima weer om naar boven te fietsen. Mijn besluit staat vast; IK GA!

In de hoofdstraat haal ik bij de bakker mijn stokbrood. De eerste kilometers zijn ontspannen. Dan komt de Spaanse grens. Het boekje geeft aan: steil stuk. Ik moet een stuk lopen. Het begint te motregen. Te laat trek ik de regencap aan. Onder een overkapte autostalling rust ik uit. Een Fransman en een jonge vrouw van ca. 30. jaar komen er ook bij staan. Zij spreekt Nederlands maar

Het klooster in Roncevalles

heeft een Italiaanse moeder of vader. Ze puft. Heeft het zwaar. Ondanks dat ze alleen een kleine rugzak en slaapzak heeft. Ze vraagt hoe ver het nog naar

de pas is. 18 km. Zeg ik. Ze kijkt somber. Ze vertrekken eerder.
Ik eet nog een plak chocolade, maar ik ben zo gedreven om boven te komen,
dat ik ook wel zonder kan. Binnen een kilometer haal ik het stel in.
Opa gaat weer prima. Het is stug klimmen 8% / 9%. Soms ga ik lopen om de harts slag
weer op peil te krijgen. Steeds kom ik weer bij een Spanjaard op de racefiets.
Hij verteld mij veel, in het Spaans. Hij laat mij foto's van naaktslakken zien.
Wat je leuk vindt!

We komen samen boven op de pas 1039 m. We maken met elkaars
fototoestel een foto. Ik heb 3 uur en 8 min. over de klim van 26 km. gedaan.
Met lopen en fietsen haalde ik een gemiddelde van 8,3 km. de zon breekt door
en ik blijf een uur op de pas. Als ik weg wil gaan, zie ik de Fransman en de
Italiaans/Nederlandse de pas bereiken. We praten even. Ze heeft het zwaar en last
van haar knie. Ze heet Gisela en komt uit Milaan. Ze blijft in de refugio in
Roncevalles slapen.

Twee bier

Om 14.00 uur is het al druk met pelgrims bij de refugio.
Om 16.00 uur kunnen ze inschrijven.
Er zit een man bij het restaurant.
Het is duidelijk. Hij is net aangekomen. Zijn loopschoenen zijn smerig.
Hij is uitgeput, zucht, steunt, het is nog geen kermen. Hij vraagt of ik Duits
spreek- ja!

Het is Diether uit St.Vith in België het is zijn eerste etappe van
Jaen-Pied-du-Port naar Roncevalles.
Regen en ontberingen waren zijn deel.
Hij is in de modder gevallen, moe, maar tevreden dat hij het gehaald heeft.
Ik ken het gevoel. Wij praten en hebben veel gemeen. Druk met organisatie etc.,
maar nu even niets. Het hoofd leeg maken. Dan zegt Diether: "Ik denk dat we wel
een biertje verdiend hebben". Prima. Hij komt met twee halve liters terug. Hij zegt:
"De barman zag direct dat ik een grootte nodig had".
Hij smaakt als niet te beschrijven, wij genieten van onze bergetappe.

.....

21e dag, donderdag 14 augustus 2008

Burguete: 08.40 uur.

Aankomst plaats: Estella. Aankomst 19.30 uur.

Temp max.: graden. Wind: Weerbeeld: Koud. Pamplona maar 15 graden.

Dag afstand 95 km. Tijd 7:58:31 uur. Gemiddelde 13,2 km.

Totaal gereden:1770 km.

Bon camino

Het is een grote camping in Burguete. Om half acht is iedereen nog in rust. Het ritme van
opstaan en inpakken zit er goed in. Ondanks dat ik de pas over ben is het niet
alleen berg af. Er zijn nog passen te gaan, op 860 en 922 m. Het is weer klimmen
en vaak lopen. Het blijft koud.13-14 graden. Er is motregen en soms gewone regen.
De regencap moet aan. Onderweg bij een kruising haal ik geld. Er staan twee
agenten van de Guardia Civil. Bij de kruising is een stopstreep.
Hij roept:"Stop".

Ik stop en kijk, omzichtig links en rechts.
Ze lachen en wensen; bon camino.
Het is 11.40 uur en 15 graden als ik Pamplona binnen rijd.
De gemiddelde zomertemperatuur in is hier 26 graden.

Via Tom Tom kom ik in het centrum. Daar is een beeldengroep met stieren en jongeren die er vooruit rennen. Het beeld wat wij van Pamplona kennen. Daar moet ik op de foto.
Ik vraag een agent naar het postkantoor.
Hij zegt: "Carros. Ik vind het kantoor. De fiets blijft buiten."
Ik haal 10 postzegels door gewoon de enveloppe te laten zien en 10 vingers op te steken. Het werkt. De juffrouw wijst de rechter bovenhoek aan waar ik de postzegels moet plakken. Ik zeg: "It's normal". Ze lacht en begrijpt dat het een domme opmerking was.

Achter de Pl. De Castillo zijn de straatjes, waar in juli met de San Fermin feesten, de stieren worden doorgedreven. Ik fiets er door en kom langs de arena die aan het centrum grenst.

Met de Tom Tom rij ik het centrum uit. Er zijn een paar fietsers die het in de gaten hebben en weer achter mij aan rijden. Het aantal herkenbare pelgrims, zowel lopers als fietsers neemt toe. Ik neem de route via Echarri naar Puente la Reina. Niet eenvoudig, er zitten nog een paar flinke klimmen in.

Ik forceer niks en ga regelmatig lopen. Dat blijkt heel ontspannen en je kunt nog flink van de natuur genieten. Het is ca. 40 km. naar Puente la Reina.
Ik let niet meer op tijd of afstand, want de camping is pas in Estella.
Onderweg worden geen campings aangegeven en Estella is nog 20 km.
Puente la Reina is voor pelgrims een historische plaats. De 900 jaar oude boogbrug over de Rio Arga is de weg die pelgrims zijn gegaan.
Ik fiets het stadje door de poort in. Typisch smalle Spaanse straatje.
Bij de slager wijs ik een worst aan die ik wil kopen.
Het is "handen en voeten werk", want Spaans is mij totaal vreemd. De mensen blijven vriendelijk.

Het voorval.

Ik fiets Puente la Reina in. Midden in het centrum stop ik en gezeten op de fiets kijk ik rond. Een vrouw (ca 45 jaar) zit op een terras en kijkt mij aan.
Ik kijk haar aan. Ze blijft mij aankijken. Dit houdt enige tijd aan en ik denk; wat denkt zij van mij?
We houden beiden vol om elkaar aan te kijken. Dan begint ze te lachen.
Ik lach ook om het voorval.
Dat zijn de momenten waarop je gedachten zou willen lezen.
Dacht ze; wat is dat voor vreemde man? Waar komt die vandaan?
Het is maar goed dat ik het niet weet.

Ik worstel de laatste 20 km door. Het gaat berg op en af. Denk niet dat het na de Pyreneeën; vlak is! In Estella vraag ik naar de camping.
Ik moet aan de andere kant van de rivier ca 2 km terug rijden.
Op de camping komen de burens,
er zijn alleen Spanjaarden, polshoogte nemen. Soms met een beetje Engels wil men weten hoe en wat. Het camping leven gaat door tot 23.00 uur en dat zowel voor volwassenen als de kleinste kinderen. Geen wonder dat ze 's morgens lang slapen.

.....

22e dag, vrijdag 15 augustus 2008

Estella-Rustdag.

Fietsen maken.

Kathleen sms'te vandaag: "We missen je avontuurlijke babbels".

Avontuur is iets beleven. Het was wel een rustdag, toch was er veel avontuur.

Ik ben begonnen met uitslapen. Natuurlijk was ik om 6 uur wakker en moest om 7 uur naar de wc. "wat je achter laat, hoef je niet mee te slepen". Ik heb vandaag de fiets schoon gemaakt en remmen en versnelling afgesteld. De Spanjaarden kijken vol bewondering. Mijn buurmam met tent, maakt een knippende beweging met zijn duim. Hij is een aansteker vergeten. Ik heb er drie. Ik geef de mijne; weer wat achter gelaten!

Soms met spijt. Soms met plezier.

Het mooiste vond ik nog het bord. Wat moet je met een bord, als het eten al in een pan zit!

Het onderhoud aan de fiets blijft niet ongemerkt. Er komt een man met een kinderfietsje, waar de ketting vanaf is. De ketting is niet het probleem.

De kogels zijn uit de lager -finita-. Dan komt er een man met een kinderfiets met lekke band. Ik help hem. Het ventiel is anders en we kunnen de band niet oppompen. "muchas gracias", veel dank is mijn deel. Ik heb ergens gelezen, dat 15 augustus een feestdag is.

De biggetjes.

Rond 14.30 uur staan er tafels gedekt. Men is met de voorbereidingen bezig. Tomaat met zout maakt men. Ik vraag wat het is? Ik krijg uitleg in het Spaans en moet proeven. Er wordt

iemand gehaald die twee woorden Engels spreekt; yes en no, oké ! Het is vandaag

kinderfeest; kinderen zijn het middelpunt.

Een speciale tafel voor de kinderen. Soms verkleed. Een man van mijn leeftijd heeft een zak met wijn. Hij knijpt in de zak en spuit de straal in zijn mond en beweegt de zak verder van het gezicht

Ik moet het ook doen. Gezicht nat! Nog eens proberen. Het lukt!

Ik krijg verdere uitleg en moet "de zak" nog vele malen proberen.

Het lukt steeds beter. Wel proberen dat ik de wereld niet voor een doedelzak aan zie! Dan komen er ineens drie platen met daarop gebraden "halve biggetjes". Alles is duidelijk herkenbaar. Gewoon doormidden gesneden.

Kop, tanden, poten. Alles zit er aan. De kinderen staan rond de platen en wijzen de herkenbare onderdelen aan. Een man met een hakmes slaat de biggetjes in stukken.

Elk kind krijgt een stukje. Landseer, landswijs!

Overal op de camping zie je tafels, speciaal voor de kinderen gedekt. Een soort sinterklaasfeest in Spanje. Het cadeau is een biggetje.

De kinderen bekijken hun feestmaal

.....

23e dag, zaterdag 16 augustus 2008

Estella: vertrek 08.30 uur.

Aankomst plaats: Najero. Aankomst 18.30 uur.

Temp max. 32 graden. Wind: 2 Bft. Windrichting: west. Weerbeeld: 's morgens koud 14 graden, 's middags warm 32 graden.

Dag afstand 85.2 km. Tijd 7:08:39 uur. Gemiddelde 11.9 km.

Totaal gereden:1856 km.

Een zalige muur

Op 15 m van mijn tent is de deur waar de stieren de arena in komen.

Ik hoef echter niet bang te zijn dat mijn tentje platgelopen wordt.

Ik sta in de oude arena van Najera en daar hebben ze blijkbaar door gebrek aan stieren een camping van gemaakt. Ik hoop dat ik vannacht geen angstige dromen krijg en de stieren alsnog binnen komen.

Toen ik vanmorgen van de camping in Estella vertrok zat er met een wasknijper een visitekaartje van mijn Spaanse burens aan mijn fiets. Na 1 dag heb je al leuke contacten. Het goed op gang komen na een rustdag valt tegen.

De benen willen nog niet; of het is de route.

Ik ben dan wel de Pyreneeën over, maar het klimt nog regelmatig van 8 tot 10%. Een paar kilometer buiten Estallea, waar ik op de camping stond is het klooster Monasterio de Irache. Het klooster ligt verscholen achter een wijnbedrijf.

Aan de achterzijde van het wijnbedrijf is in een muur twee kranen.

De rechter kraan is voor water en uit de linker kraan komt "WIJN".

Wat een "zalige muur"! Het is echter 9.00 uur en als ik nog een aantal kilometers wil fietsen, moet ik niet aan de wijn zitten. Een paar andere pelgrims maken van mij een foto terwijl ik doe "alsof" ik de drinkfles vul.

De andere pelgrims proeven ook maar even. Echt wijn meenemen doen ze niet.

Het aantal lopende pelgrims neem gestaag toe. Ze volgen speciale paden.

Altijd onverhard en flink heuvels op en af. In Los Arcos is het kermis.

Het is zaterdag. Ik zie mannen in witte pakken met een rode sjaal en een halsdoek. De straten zijn ingericht voor het stierenrennen net als in Pamplona. Het wordt mij niet helemaal duidelijk, maar morgen komen de stieren. Ik moet er niet aan denken om op de fiets voor de stieren uit te rijden.

Ik zou een etappezege behalen. Als je de kerk van Los Arcos binnenkomt, denk je; Wat is dit. Beelden en nog eens beelden en overal bladgoud.

Je valt van de ene in de andere verbazing.

Mooi?

Je moet het mooi vinden.

De volgende plaats die ik bezoek is Vianna.

Door de poort kom je in de stad op het plein. Het is gezellig druk.

Groepjes vrouwen praten. De mannen bekijken mijn fiets. Hollanda, is genoeg om duidelijk te maken waar ik vandaan kom. De bewondering is dan nog groter.

Net voor Lagrona zit een dame bij een huisje en roept, "stempel".

Ik krijg een stempel. Ze verkoopt pelgrims souvenirs en lokt met het geven van een stempelde pelgrims naar haar kraampje. Logrona is een heel grote stad.

Ik fiets erdoor. Bekijk wat kerken aan de buitenkant en fiets dan snel weer de stad uit. Ik ben niet zo "weg" van die grote steden. Parijs, dat was anders.

Na Lagrona gaat de route over het pelgrimspad. Soms niet meer dan een grindpad. Dan weer een deel met betonpaden met banken en veel waterkranen. Als fietser haal ik veel lopers in, ze groeten. Toch voel ik mij niet thuis op deze route. De laatste 20 km. is het doorbijten. Ik moet vaak lopen. De benen geven aan waar "de grens" ligt.

.....

24e dag, zondag 17 augustus 2008

Najera: vertrek 08.30 uur.

Aankomst plaats: Villanasur-Rio de Oca. Aankomst 19.30 uur.

Temp max.: 34 graden. Om 12.00 uur al 30 graden. Wind: 3-4 Bft. Windrichting: west.

Dag afstand 54.3 km. Tijd 4:34:34 uur. Gemiddelde 11.8 km.

Totaal gereden:1913 km.

De arena

Ik verlaat de arena om 8.30 uur. Gevoelsmatig kom ik niet best op gang.

Was het gisteren te zwaar, of heb ik niet goed geslapen? Daarbij komt dat op de route van vandaag geen campings zijn.

Het boekje geeft een route aan via de abdij van Monasteries van San Millàn en de Monasterio de yso. Deze route is zekere 8 km. langer.

Het is zondag dus minder verkeer op de N120. Ik besluit de N120 route te nemen.

Niet dat deze route vlak is. Najero ligt op 485m, de volgende plaats Santo Domingo de la Calzada ligt op 640m. Het gaat heuvel op en heuvel af.

Santo Domingo de la Calzada heeft een kathedraal en daar krijg ik een prachtige stempel als beloning.

Het voetpad voor de pelgrims loopt naast de N120. Vele pelgrims zeulen hier hun rugzak voort. Ik zie een gezin met twee kinderen. Allemaal met rugzakje en een lange stok. Mijn verbazing is groot als ik een vrouw van ca. 50-60 jaar zie die een buggy duwt. Je zult toch geen klein kind meenemen?

Als ik met de fiets voorbij kom, gaat ze de buggy trekken. Ze loopt op een grindpad.

In de buggy zit geen kind, maar haar rugzak.

Mijn God, als ze zo naar Santiago moet!

Om 10.00 uur maak ik ontbijt langs de weg. Er zijn een half uur daarvoor wel 20 hete luchtballonnen opgestegen. Vlak boven mij blijft een Belgische ballon hangen. Ik zit naast een wijngaard en ca. 100m. verder landt de ballon.

Men kan geen hoogte krijgen. Blijkbaar is het al te warm. De route is rijk aan historie. In Redecilla del Camino staat een speciaal bureau voor pelgrims.

Men kan binnen uitrusten en de stempels worden steeds mooier, en groter.

In Belorado is een winkel open en dat op zondag! Ik doe mijn inkopen, dan kan overal blijven staan. Ook als er geen camping is.

Na Tosantos volg ik de route van het boekje. Er is een klim van 4-5 km. van 820 naar 990m. Het uitzicht is geweldig. Ik fiets alleen door de pas gemaaide korenvelden. Het klimmen kost kracht.

De Meseta.

De kerk.

Ik voel mijn maag en moet eten. Het uitzicht maakt veel van de inspanning goed.

Na de afdaling kom ik rond 15.00 uur in Villanasur-Rio de Oca.

Naast de kerk zoek ik schaduw. Het is al weer 34 graden.

Er is een klein kinderspeelplaats. Twee wipkippen, schommel, glijbaan en een tafeltje. Ik rust uit.

Voor de kerk is een waterkraan. Ik heb hier alles.

De batterij van "opa" is leeg. Op zich best een leuke plek om te blijven staan.

Uit een woningen bij de kerk komt een jongen. Later komt ook zijn vader.

Ik vertel mijn verhaal en vraag of ik kan blijven staan. Geen probleem.

Hij spreekt echter alleen Spaans.

Dan wijst hij naar zijn trouwring. Zijn vrouw komt uit Gelsenkirchen.

Wij praten gezellig Duits. Ze is verbaasd. Ik ook! Ze woont en leeft in het zuiden van Spanje en geeft paardrijles. Ze zijn nu op vakantie bij de ouders van haar man. We praten over paarden.

Ze heet Adelheid.

"De Heidi van de bergen"; zoals ze het vertaalt. Haar moeder is Spaanse en in 1962 naar Duitsland gegaan om te werken. De moeder woont nog in Gelsenkirchen. "Wij hebben alles omgedraaid", zegt ze. "Ik ben Duitse en woon in Spanje. Mijn moeder is Spaanse en woont in Duitsland". Het dorp is klein. De kinderen komen gebruik maken van de speeltoestellen. De ouders leg ik uit dat ik op de fiets uit Nederland kom.

Dan zeggen ze, poeh-poeh.

Dat is blijkbaar internationaal, een uitdrukking van bewondering.

.....

25e dag, maandag 18 augustus 2008

Villanasur de Oca. vertrek 07.40 uur.

Aankomst plaats: Castrojeriz. Aankomst 16 uur.

Temp max. 36 graden. Wind: 2-3 Bft. Windrichting: zuid. Weerbeeld: 's morgens 8 graden, 's middags op de hoogvlakte 36 graden.

Dag afstand 91.2 km. Tijd 6:48:15 uur. Gemiddelde 13,4 km

Totaal gereden: 2004 km

Heerlijk water

Gisteravond kwam, ik denk, de koster van de kerk nog even kijken.

Hij wees mij op de ondergrondse sproeier. Die zat ca. 50 cm naast mijn tent. De koster maakte duidelijk dat de sproeier niet aanging. Had ik anders een langdurige bui op de tent gehad. De nachtrust wordt elke uur onderbroken door de kerkklokken. Ik kan de slagen tellen, en 5 minuten later nog een keer.

Ik slaap ondanks dat, prima. Wel heb ik wat vreemd gevoel in de maag.

Ik ben nog niet ziek geweest en ik heb ook nog geen klachten gehad.

Zo'n gevoel zit je dan niet lekker. Ik heb overal gewoon kraanwater gedronken.

De openbare kranen in Spanje hebben heerlijk water.

Gelukkig heb ik 's morgens nergens last van en dat wordt direct getest.

Na 2 km is er al een klim van 2 km met 5%. Ik heb een techniek ontwikkeld die mij goed bevalt. Een stuk fietsen en dan een stuk lopen. Het fietsen moet wel meer dan het lopen zijn. Maar boven de 10% lukt dat niet altijd.

Het landschap is grootst. Zo ver het oog reikt; graanvelden. Ik hoor Veldleeuweriken, zie de eerste Hop en een enkele Ree. Het landschap is groots en leeg. Dat boeren hier nog een bestaan vinden? Het land is moeilijk te bewerken en overal liggen hopen stenen. Stapels met stro staan op de akkers, soms verweerd omdat ze van de vorige jaren zijn. Ik klim tot 1000 m hoogte. De afdaling is heerlijk, maar je weet dat je ook weer omhoog moet. 's Middags loopt de temperatuur op de hoogvlakte op tot 36 graden.

Om 11.00 uur bereik ik Burgos. Ik wandel de stad in. Op het plein bij de kathedraal ga ik bij het beeld van de pelgrims zitten.

Men maakt een foto van mij. Ik haal een stempel bij het kantoor van de kathedraal.

Maar de angst om de fiets alleen te laten blijft. Er zit een Duitse jongen op de trappen. Ik vraag hem op de fiets te passen als ik de kathedraal in ga.

Mijn ouders hoefden dat vroeger niet te vragen: de Duitsers namen dan de fiets gewoon mee. De kathedraal valt tegen. Veel afgesloten met grote hekken.

Wil je meer zien dan moet je betalen. Ik vind het best.

De fiets is er nog! Ik fiets de stad weer uit, dan maar de eenzaamheid van de Meseta: de Spaanse hoogvlakte. Ik moet een keus maken.

Ik heb tot Burgos 60 km. gereden. De volgende camping is 30 km verder.

Veel klimmen en zoals de beschrijving van het boekje zegt: "weinig dorpen en watertappunten". Het is 14.00 uur. Als ik 3 uur over de laatste 30 km.

doe, kom ik nog om 17.00 uur aan. Ik doe het kalm aan. Voor elke beklimming rust ik uit. Ik stel mijn eigen doel en let niet op de tijd. Het is zwaar, maar het is mijn eigen keus. Ik kom een bord tegen: Santiago 514 km.

Het schiet op.

Ik zie wel

Vanavond ga ik uit eten op de camping in Castrojeriz; een pelgrimsmaal. Daar spreek ik een Belg. Frank uit Geel. Hij heeft drie spaken kapot en een slechte plek in zijn buitenband. Ik bied hulp aan. Zijn achterwiel is echter nog recht. Dus aan de spaken even niks doen. Ik geef

hem wel een stukje canvas mee, als versterking voor de achterband. Hij vraagt wat het kost.

“Schrijf maar wat op de website” zeg ik. “Maar als je het zelf nodig hebt”, vraagt hij.

“Dan heb ik een probleem en zie ik wel verder. Ik zie wel”

Ik begin het te leren. Ik neem afstand. Wat belangrijk is zijn: gezondheid en water. De rest is bijzaak.

.....

26e dag, dinsdag 19 augustus 2008

Castrojeriz. vertrek 08.00 uur.

Aankomst plaats: Sahgun. Aankomst: 16.30 uur.

Temp max.: 34 graden. Wind: 3-4 Bft. Windrichting: zuid oost. Weerbeeld: 's morgens 15 graden, onbewolkt.

Dagafstand: 95.3 km. Tijd 6:05:21 uur. Gemiddelde 15,6 km.

Totaal gereden: 2099 km.

Frank

Ik moest vanmorgen nog even aan Frank uit Geel denken. Zou zijn fiets het houden. Zou hij het zelf volhouden? Hij zei dat hij “dode” handen had, en er geen gevoel meer in zat. Hij begreep niet waarom. Ik vertelde hem, dat het komt door het leunen op het stuur; daarmee knel je zenuwen af. Door het dragen van fietshandschoenen wordt dit probleem kleiner. Dat wist hij niet.

Na mijn vertrek ga ik buiten het dorp, direct weer de Meseta op.

Dit is de Spaanse hoogvlakte. Eindeloze graanvelden. Zo ver het oog op aarde reikt. Want we kunnen allemaal de zon, maan en sterren zien.

Na kilometers kom ik in een dorpje. Soms al met vervallen huizen.

De jongeren trekken weg. Bij dorpen liggen soms grote hopen graan. Men heeft in korte tijd blijkbaar zoveel graan geoogst, dat het niet te verwerken is.

Op de graanhopen eten duiven hun krop vol.

Na Burgos wordt de Meseta vlak.

Er staat wel altijd wind. Ik heb de wind vandaag in de rug. De conditie en de fiets zijn goed. Ik geniet van het weidse landschap. Dorp na dorp komen voorbij.

Soms bezoek ik een kerk. Op veel plaatsen is er iemand als beheerder in de kerk en kun je een stempel krijgen. Ik moet mijn eten weer op peil brengen.

Een kleine dorpssupermarkt heeft veel pelgrims als klant.

Ik maak een praatje met een man met een strohoed. Hij komt uit Groningen en loopt een deel van de route. Een duidelijk Amerikaanse komt met een hond de kleine supermarkt in. De hond mag er niet in. Ze bindt de hond aan een paal, wat hij niet leuk vindt. Hij blaft en iedere keer komt ze even uit de winkel en roept:

“ I'm coming baby”. Niet dat het helpt! Ik weet niet of ze al ver gelopen heeft, maar ze kan duidelijk nog wat kilo's kwijt. Ik heb vandaag besloten om de spijkerbroek tijdens het fietsen aan te houden. Probleem is dat ik de riem niet meer strakker kan trekken. De broek zakt mij af. Ik ben al de nodige kilo's kwijt

Vanmorgen was ik even van slag. Ik kon mijn windjack niet vinden.

Ik had het gisteren achterop de bagagedrager gedaan.

Het is maar een jack, maar de eerste kilometers ben ik er mee bezig.

Ik doorzoek drie tassen, en vind niks. Verloren? Gestolen? Het houdt mij bezig.

Onderweg doorzoek ik de laatste tas, en ja hoor, gelukkig daar zat hij in.

Op de camping in Sahgun krijg ik Nederlanders uit Apeldoorn als burens.

Ca. anderhalf uur na mijn aankomst komen de Spaanse burens van voorgaande nacht. Ze groeten uitbundig. Op de camping maak je vrienden. Onderweg staan nu ook borden

SANTIAGO 400 km. Ik heb al 2100 gereden dus dat moet lukken, maar ik moet nog over een

paar bergen, de "pikos huppelupupos" van 1350 m. Zoals zo vaak; "Ik zie het wel". Alleen de gezondheid en water zijn belangrijk.

.....

27e dag, woensdag 20 augustus 2008

Sahagun. vertrek 08.00 uur.

Aankomst plaats: Hospital de Arbigo. Aankomst: 16.15 uur.

Temp max.: Wind: Windrichting:

Dagafstand: 95.3 km. Tijd 6:45:34 uur. Gemiddelde 14.10 km.

Totaal gereden: 2195 km.

Ola

Ik was weer om 6 uur wakker. Het was echter zo donker in de tent, dat ik ben blijven liggen. Het scheelt in Spanje zeker een uur met Nederland, voor het licht is. Om 7 uur kan ik genoeg zien. Het kost een uur om te pakken, dus rij ik om 8 uur weg. De weg langs de camping is ook het pelgrimspad voor de lopers. In groepjes zie je ze voorbij trekken. Over en weer groeten we met; Ola of met Bon Camino. Je ziet een groot verschil in lopers. De jongeren met een grote rugzak, die flink doorstappen; de ouderen, gebogen en vol doorzetting. "Hoezo, file?"

Ik zie ook een oudere man; mijn leeftijd, met wieltjes onder de rugzak, die hij voort trekt. Vaak gaan ze bij de eerste plaats al een bar in. Ze zijn vroeg vertrokken en hebben, waarschijnlijk, nog niets gegeten. Om 9 uur maak ik mijn ontbijtstop met koffie, brood, jam en worst. Daar red ik het wel even mee. Er zijn twee mogelijkheden voor de route. Of door Leon, of zuid langs Leon gaan. Even dacht ik om de korte route te nemen. Dan bedenk ik, dat ik Leon ook wel graag wil zien. Ik besluit de langere route te nemen. Dat wil zeggen, vandaag 103 km. Rond 12.00 uur kom ik via de N120/N601 in Leon. Een jong stel heb ik ingehaald en willen ook naar het centrum. Ze nemen een andere route, toch komen we tegelijk op Placa Mayor. Het zijn Mario en Elisabeth uit Barcelona. We maken met elkaars fototoestel foto's. Ik ga naar de kathedraal. Ik zet de fiets voor de ingang. Over het algemeen zijn kathedralen groot en donker. Zo ook de kathedraal van Leon. Ik krijg mijn stempel, en mijn pelgrimspas is al aardig vol. Een soort reisverslag met stempels.

Leon uit gaat goed, mede door mijn ervaring met het fietsen in de steden. Midden voor de auto's gaan rijden; Hoezo file, ze rijden altijd achter mij!" Midden in Leon is een spoorweg overgang. De bomen zitten dicht, toch steken de voetgangers gewoon over. Als er een trein komt wordt er getoeterd. Buiten Leon zie je de Meseta veranderen, ook zijn er steeds meer percelen niet in gebruik. Later daal ik wat af naar lager gelegen gronden. Er zijn overal watersystemen, voor het bevoeien van de akkers; geen water, geen oogst!

Schapen

Het boekje geeft aan: grindweg.

Kilometers hobbel ik over grote stenen.

Dan komt er ineens een kudde met 200 tot 300 schapen op de grindweg.

Ik kan aansluiten. De schapen vinden mij maar niks. Als ik dichterbij kom beginnen ze harder te lopen. Er zijn ook twee manke schapen, ze hebben moeite om de kudde bij te houden. Na een paar kilometers gaan ze rechtsaf en ben ik weer alleen op de grindweg. In de verte doemen de bergen op.

Daar moet ik nog over. Ik fiets perfect. Zonder al te veel problemen haal

ik ook vandaag weer de 95 km. Mijn Spaanse burens van twee voorgaande nachten komen een half uur later op de camping in Hospital de Orbigo. De begroeting is als oude bekenden. Toch praten ze alleen Spaans.

.....

28e dag, donderdag 21 augustus 2008

Hospital de Orbigo vertrek 08.30 uur

Paradasolana aankomst: 18.00 uur

Temp. max. 30 graden Wind 2-4 Bft windrichting west Het weerbeeld: prima fietsweer.

Dagafstand: 68 km. Tijd 6:04:00 uur, Gemiddelde 12,7 km.

Totaal gereden 2263 km.

Flamingo dans

Ik was gisteravond rond 22 uur nog even in de kantine.

De TV geeft informatie over de vliegtuigramp bij Madrid.

Ik begrijp dat er meer dan 145 doden zijn te betreuren. Het ongeluk gebeurde vanmiddag en het gewone leven neemt weer zijn gang.

Buiten op het terras zit een groep mensen die duidelijk uit een andere streek van Spanje komen. Met handgeklap en zang maakt men stemming. Een oudere man geeft met tekst aan waarover men zingt. Iedereen klapt mee en vult de tekst, onder gelach van de anderen aan. Het lijkt mij Andalusische zang.

Als ik foto's ga maken worden ze nog uitbundiger. De oudere man gaat met zijn vrouw de "flamingo" dansen. Het enthousiasme wordt groter.

De zang en het geklap nemen toe. Ik krijg van de oudere man een hand.

'Henk uit Ollanda', zeg ik. 'Op de velo'.

Ik krijg een spontane toegift in gezang en dans. Zomaar even aan het einde van de avond.

Ik vertrek van de camping, het is nog uitgestorven stil.

De Spaanse "tandemvrienden" zijn net wakker. Ik kan de juiste weg weer een

keer niet vinden, daarom fiets ik maar weer langs de N120.
Ook het pelgrimspad voor de lopers ligt weer naast de N120.
De meest vreemde lopers zie ik weer. Een jonge vrouw strompelt aan de hand van een vriend. Die weten later wat ze aan elkaar hebben!

De eerste plaats is Astorga. Het is een prachtige stad, ik fiets richting kathedraal. Ik krijg er weer een stempel bij.

Naast de kathedraal ligt het paleis van de bisschop, een gebouw van de architect Gaudi.

Cruz de Ferro

Na de stad begint de route de bergen in. De pashoogte ligt op 1500 m. bij Cruz de Ferro. Het is rond 13.30 uur als ik de voet van de berg bereik. Het is 14 km naar boven. Ik fiets, ik loop en om 15 uur sta ik bij Cruz de Ferro. Dit is een ijzeren kruis op een hoge paal die weer op een berg met stenen staat. Met het neerleggen van een steen, legt men de zonden af. Ik heb van thuis bij de Rijn een kleine steen meegenomen. Weinig zonden!

Dan begint de afdaling, kilometers lang steil naar beneden. Het uitzicht is overweldigend. Onderweg haal ik Fien en Huub van Ass uit Meerselo in. Ze hebben de bagage ieder in een tweewielig karretje. Ze zijn vanuit Nederland 4 maanden te voet onderweg .

Ze hebben alle tijd. We praten over van alles en nog wat. We beloven elkaar op de hoogte te houden.

De afdaling is zo steil dat ik flink in de remmen knijp.

Maximaal 15-16 km, sneller wil ik niet. Er zijn geen campings dus moet ik voor het eerst naar een Auberge in Molineseca. Er is plaats. Ik krijg het bovenbed, op een kamer met 20 anderen. Om 19.30 uur is het avondeten. Duisters, Fransen, Belgen, Hongaren, Amerikanen, Italianen en Spanjaarden zitten aan tafel.

Alle talen worden gesproken en soms weer vertaald voor anderen.

Om 10 uur gaat iedereen naar bed. Ik hoor die nacht veel gesnurk!

Misschien heb ik daar ook wel aan meegedaan.

.....

29e dag, vrijdagdag 22 augustus 2008

Molinasea, vertrek 08.30 uur.

Aankomst plaats: San Fiz do Seo. Aankomst: 14.30 uur.

Dagafstand: 44.8 km. Tijd 3:48:51 uur. Gemiddelde 11.7 km.

Totaal gereden:2308 km.

Er was al vroeg lawaai op de kamer. De lopers beginnen om 5.00 uur te rommelen. Het licht blijft wel uit, maar dan gebruiken ze de zaklamp. Omdat ik een soort etappe indeling heb gemaakt zal het vandaag maar een korte rit worden. Ik probeer het zo te plannen dat ik op een camping kan komen. De eerste rit is maar 7 km naar Panfarrada . Ik bekijk de Tempelierburcht en een andere pelgrim maakt foto's. Dat moet je wel vragen als je zelf ook eens op de foto wilt. Er is altijd wel iemand te vinden. Twee dingen aanwijzen: daar kijken, daar drukken. Wel controleren of het gelukt is. Soms drukken ze wel, maar maken ze geen foto.

Het bankje.

Op het grote plein ga ik rustig op een bankje het verslag van gisteren afmaken. Ik heb in de Auberge zolang met iemand zitten praten dat het verslag niet af is. Met 5 mensen zijn ze de banken op het plein aan het opknappen. Schuren en lakken. Nu is onderhoud in Spanje een uitzondering. Als iets klaar is doet men er niks meer aan. Nieuwe verkeersborden; de oude blijven gewoon liggen. Vervallen of half afgebouwde huizen, ze blijven gewoon zonder onderhoud staan. Ook muurtjes rond een stukje grond, blijven half afgebouwd. Geen geld? Geen interesse? Ik weet het niet. De mensen die met de bankjes bezig zijn schieten op. Ik maak duidelijk of ik moet gaan verkassen of niet. Nee, ze slaan mijn bank even over. Als ik klaar ben met het verslag kan de brief op het plein in de brievenbus. Ze beginnen dan ook direct aan de bank. Bij de VVV haal ik mijn stempel.

Buiten de Panferrade is een kleine kapel. Er zit iemand buiten. Hij heeft de stempel al in de hand. Deze oudere man zit blijkbaar elke dag bij de kapel.

Piepende rem.

Ik geef wat geld en steek een elektrische kaars aan. Gewone kaarsen hebben ze bijna niet meer. Je doet 20 eurocent in een kastje waar ca. 50 kleine elektrische kaarsen op staan. Het kaarsje wat je aansteekt begint te flikkeren. Dan weet je welke het is. Hoe lang het blijft branden weet ik niet. Na Panferrada begint het alweer te klimmen tot Villafranca. Bij de afdaling begint de rem flink te piepen. Zodanig dat ik er toch wat aan moet doen. Ik heb thuis van Sjaak Huisman de fietsenmaker geleerd hoe het remsysteem van het achterwiel werkt. Er zit vet in. Dat klinkt vreemd, een rem met vet. Als je veel moet remmen wordt de rem heet en loopt het vet er snel uit. Ik zie een fietsenmaker. Ik stap naar binnen; maar hoe leg ik het uit? Met handgebaren en piepgeluiden. Dan komt de vrouw met olie en later met spray. Nee ik moet vet. Dan probeer ik "constante" en ja dan komt er een tube vet voor motormaaiers. 5 euro zegt de vrouw. Het vet wordt duur betaald.

Voorlopig moet ik alleen maar klimmen. Om 14.30 uur kom ik op de camping in San Fiz do Seo. Het is een prachtige kleine camping. Na het opzetten van de tent haal ik het achterwiel uit de fiets. Ik was het hele remsysteem met een sopje schoon.

.....
30e dag, zaterdag 23 augustus 2008

San Fiz do Seo. Vandaag een rustdag.

Hammen

Maar eerst verder met het verslag van gisteren. Het weer in elkaar zetten van de fiets gaf problemen met de versnelling, daarom heb ik het maar zo gelaten. Vanavond ga ik in het restaurant op de camping eten. Dat wil zeggen om 21.30 uur. Om 22.00 uur zit de zaak vol. De campingeigenaar en zijn vrouw zijn volop in de weer. Er is een tafel gedekt voor ca. 40 jongeren, een soort vrijgezellenfeest. Men brengt het menu. Ik kijk naar de prijs en wijs maar wat aan. Het menu begint met ham en brood. De hammen, 10 stuks, hangen boven de bar. Achter de bar is een open vuur met een rooster erboven.

Het vlees of de vis wordt daarop bereid. Als tweede komt er een pan met een aardappelsoep. Ik laat mij iedere keer verrassen. De camping eigenaar vindt het leuk en doet zijn best. Dan komt het vlees in drie soorten en flinke stukken ook. Een soort pannenkoek is de afsluiting. Bij de maaltijd een fles wijn en als laatste een kannetje met sterke drank.

Dat allemaal voor 21 euro, maar goed dat ik morgen een rustdag heb. Ik slaap als een os. Ik kan zowaar ook nog uitslapen.

Het is nu nog 190 km. naar Santiago. Ik plan het in 3 dagen omdat er nog flinke bergen in het traject zitten. Ik begin morgen meteen weer te klimmen naar 1300 m. Dat wordt dus weer wandelen.

Ik denk dinsdag in Santiago te zijn.

Het repareren van de fiets valt tegen. Ik moet de versnellingskabel vervangen en wat dingen aanpassen. Ik ben er een flink aantal uren mee bezig.

De camping eigenaar ziet mij wel bezig. Als ik klaar ben en even bij de keuken kijk, krijg ik zomaar een bord met een soort gevulde pannenkoek. Ik eet het met smaak.

De fiets doet het nu weer perfect.

Toch goed dat ik vooraf al veel zelf aan de fiets heb gedaan. De dag vliegt om met niks doen en schrijven.

Nog een paar dagen, dan zit de reis erop. Dan zal ik alle indrukken nog wel eens opschrijven. Een vakantietocht is het zeker niet.

Het is elke dag hard werken.

.....

31e dag, zondag 24 augustus 2008

San de Fiz de Seo, vertrek 08.30 uur

Samos, aankomst: 15.30 uur

Temp. max. 22 graden Wind 0 Bft Het weerbeeld: bewolkt, later half bewolkt.

Dag afstand 57,6 km. Tijd 4:46:25 uur, Gemiddelde 11,9 km.

Totaal gereden 2365 km.

Twee passen

Het opgang komen na een rustdag is weer moeilijk, ook omdat je weet dat het direct omhoog gaat. De fiets doet het goed. Ik hoop dat het zo blijft.

Ik moet van zo'n 600 meter hoogte naar 1300 m. Als je aan zo'n reis naar Santiago begint, lijken de Pyreneeën de grootste klim. Het venijn zit hem in de staart. De Alto San Roque 1270 m en de Alto do Poio 1335 m.

Nu zit er tussen de twee passen maar een aantal kilometers, dus hoeft je niet veel opnieuw omhoog, maar gewoon nog een stukje extra. De laatste kilometers van de eerste klim kom ik in de wolken.

Het begint te motregen. Het voorspelde mooie uitzicht is niks.

Ik kom 11.30 uur boven, dat is 3 uur over 29 km. Dat wil zeggen fietsen en boven de 8% lopen. Regelmatig word ik door jongeren ingehaald.

Ze hebben meer versnellingen en lichtere bepakking. Boven zie ik ze vaak uitgeput terug. Ze verdommen het af te stappen. Als ik naar de volgende pas fiets/loop klaart het op. Nu is de schoonheid van de bergen goed te zien.

In de afdaling kun je daarvan genieten. Ik krijg een vreemd gevoel nu de reis op een einde loopt. Aan de ene kant wil ik, na zoveel weken, wel graag naar huis.

Aan de andere kant is je reis, met elke dag nieuwe ervaringen, bijna voorbij.

Wel of geen camping

In Samos staat een officieel bord de camping aangegeven.
Een grasveldje in het dorp is de openbare camping..
Ik heb nog niet zoveel kilometers gemaakt, maar verderop zijn geen campings.
Achter een grote flat, is aan de rivier, een grasveld. Ik twijfel.
Is dit de camping? Ik fiets wat verder maar vind niks en ga terug.
Ik zet mijn tentje op. Even later komen Fransen met een auto.
Die kijken ook vreemd. Blijkbaar verwacht men meer van een camping.
Toch gaan ze naast mij staan. Daarop volgend komt een jong stel.
Aan hun routeboekje zie ik dat het Nederlanders of Belgen zijn.
Ze zetten hun tentje op. Ik ga even in het dorp kijken.

Ik ontmoet een Duitse jonge dame uit Stuttgart en een man met familie uit
uit Venezuela. De man spreekt Engels. Hij is verbaasd dat ik op de fiets
uit Nederland kom. We praten in het Engels over wat en waarom.
Hij belooft wat op de website in het gastenboek te plaatsen. (heeft hij gedaan)
De Duitse neemt met moeite afscheid van een Italiaan die op het terras bij
haar is aangeschoven. De Duitse wil nog 10 km verder.
Zo kom je onderweg een bonte mengeling van mensen tegen.
Op de 'camping', vragen Adriaan en Carolien of ze even mogen komen buurten.
Ze brengen hun fles wijn mee. Ik heb, zo als elke dag mijn eigen flesje wijn.
Adriaan en Carolien doen een stuk van de camino tijdens hun vakantie. Adriaan werkt in het
AMC in Amsterdam en Carolien werkt, sinds kort, bij de Wereldomroep en maakt
Engelstalige programma's. Adriaan heeft biologie en artsenopleiding gedaan.
Hij werkt nu in het AMC en doet onderzoek. Het gesprek gaat over en weer.
Ik denk dat het als jongeren heel goed is om eens samen een aantal weken
met een tentje op pad te gaan. Dan leer je elkaar kennen. Dan moet je lief
en leed delen. Wil dat niet; dan zet er maar beter een punt achter.
Ze gaan volgend jaar trouwen. Adriaan heeft ontdekt dat onze 'camping'
toch wc's en douches onder het flatgebouw heeft. Dus toch een echte camping.
En de kosten? Niets!

.....

32e dag, maandag 25 augustus 2008

Samos vertrek 08.10 uur

3 km voor Arzûa, aankomst: 18.30 uur

Temp. max. 30 graden Wind 0 Bft windrichting noordwest. Het weerbeeld: 's morgens koud,
14 graden. 's Middags warm.

Dag afstand 92,2 km. Tijd 7:24:27 uur, Gemiddelde 12,4 km.

Totaal gereden 2452 km.

Nep pelgrims

Het is de voorlaatste etappe in Spanje. Niet dat het een wedstrijd is.
Het probleem zit hem in het vinden van een camping.
In Alice waar ik nu ben, zijn de campings niet zo dik gezaaid.
Ik was vanmorgen al vroeg wakker. Het was echter om 06.30 uur nog volledig donker. In het
donker fietsen acht ik niet verantwoord.
Rond 07.15 uur is het voldoende licht om de tassen in te pakken. Mijn burens
uit Amsterdam en aan de andere kant de Fransen zijn net wakker als ik om 08.10 uur van de
'camping' rijd. Een echte camping is het niet. Het staat wel als zodanig
aangegeven. Het is een veldje achter een flat aan de rivier. Onder de flat
zijn wasbakken, wc's en douches, met koud water. Het boekje geeft na Samos een

klim van 1 km. aan. Ik ga weg zonder te eten. Ik moet nog brood kopen. Gebruikelijk is dat ik om 09.00 uur ga eten. In Sarria vind ik een bakker. Na Sarria geeft het boekje aan 'klim 5 km. tot 7% en 2 km. tot 8%'. Ik maak koffie en eet brood en jam. Dan kan ik de klim wel weer aan, want na Portomarin komt een klim van 12 km. tot soms 10%.

In Paradela doe ik inkopen voor vandaag, want alles wat je meer koopt moet je omhoog slepen! Na alle klimmen kom ik in Hospital over de pas op 680 m. Na 51 km. kom ik in Ligonde. Hier staat een eeuwen oud stenen kruis. Dit is een plaats waar pelgrims altijd even stoppen om een foto te maken.

Hier zie ik ook, naar blijkt twee Belgische mannen en vrouwen. Ze rijden zonder bepakking. Soms heb ik ze ingehaald en dan zijn ze mij ineens weer voor. Bij Ligonde blijkt hoe dat kan. Ze hebben een volgauto. Blijkbaar slaan ze de moeilijke klimmen over. Wat ook opvalt is dat het op de kleine weggetjes druk is met taxi's. Als ik ze tegen kom zijn ze leeg. Als ze mij inhalen zijn ze vol. Daarmee blijkt dat niet iedereen de hele route loopt.

In Melide na 78 km. vind ik het best. Het is 17.30 uur en ik vraag bij de refugio een bed. Het antwoord is 'complet'. Arzûa is nog 14 km verder. Ik stap weer op de fiets. Volgens het boekje moet er een refugio zijn met plaats voor tenten. Ik kijk niet op de kilometerteller, gewoon doortrappen. Dan ineens zie ik Azûa staan. Ik vraag bij een auberge naar een kamer. Ik neem eerst een pilsje en vraag de prijs van de kamer. Die kost 40 euro. Nou, te duur! Dan ben ik weer een Nederlander met een tent. Ik vraag wel waar de in het boekje genoemde refugio is. Men wijst terug. Ik vraag het aan anderen en

allemaal wijzen ze terug en zeggen Rio. Dus bij de rivier.

Ik daal 3 km af en vind de refugio. Ik kan mijn tent plaatsen, kosten 3 euro. Ik trakteer mij zelf op een pelgrimsmaaltijd. Drie gangen en een fles wijn. Kosten, negen euro. In de refugio zie ik wat het lopen naar Santiago voor gevolgen kan hebben. Knieverbanden, voeten met pleisters en blaren, mank lopende mensen. Uitgeputte mensen.

Ze moeten allemaal nog een of twee dagen voor ze in Santiago zijn. Maar ze gaan, want Santiago is het geheimzinnige doel. Onderweg zag ik nog een oud vrouwtje. Ze kon zo uit een sprookje komen. Strohoed op, gebogen rug, lange stok in de ene hand en een tweewielig karretje in de andere hand. Ze loopt met ferme stap. Wat is de gedrevenheid voor jong en oud om de camino naar Santiago te gaan?

.....

33e dag, dinsdag 26 augustus 2008

3 km. voor Arzûa vertrek 08.25 uur

Santiago de Compostela aankomst: 13.00 uur

Temp. max. 25 graden Wind 0 Bft windrichting noordwest. Het weerbeeld: 's morgens koud, 11 graden. 's Middags warm 30 graden.

Dagafstand: 50,1 km. Tijd 4:20:02 uur, Gemiddelde 11,1 km.

Totaal gereden 2507 km.

De oude vrouw

Gisteravond had ik al een wat vreemd gevoel. Nog een dag, dan is de reis voorbij. Ik heb vannacht geslapen als een Os. Ik word wakker van stemmen. Het is al zeven uur en de eerste pelgrims zijn al weg. Ik blijf nog even liggen. Half acht begin ik met inpakken en vijf voor half negen sta ik bij de deur van de refugio. Er is een brievenbus, dus ik post het A4tje van zondag en maandag. Het is maar goed dat ik elke dag een beschrijving heb gemaakt. De fijnere dingen vergeet je zo snel.

Ca. 5 km voorbij Arzûa kom ik de oude vrouw van gisteren weer achterop.

Ik groet haar met “Ola en Bon Camino“ Ze staat even stil en zwaait, daarna loopt ze weer stug door. Ook zij komt op haar hoge leeftijd in Santiago.

Wat is het wat haar tot deze reis heeft bewogen?

Ook de laatste 36 km naar Santiago zijn niet vlak. Het gaat heuvel op en af.

De verkeersborden geven aan: Santiago 36 km, Santiago 22 km. “Ik kom er aan“!

Rond 11 uur kom ik langs het vliegveld zo'n 10 km buiten Santiago.

Ik besluit dat eerst maar het vliegveld te verkennen. Ik vraag bij Iberia hoe en wat en ze weten van mijn boeking. Voor de fiets moet ik extra betalen, 75 euro voor de fiets en 20 euro voor de verpakkingendoos. Het is een geruststelling dat het geregeld is.

Ik fiets de 10 km naar Santiago.

Santiago bereikt.

Via kleine straatjes vol toeristen bereik ik het plein voor de kathedraal. Dit is de plek. Dit is het doel.

Nu nog het Compostolaat ophalen. Ik vraag hoe en wat en vind naast de kathedraal een gebouw waar te midden van pelgrims en toeristen, allemaal fietsen een rugzakken staan. Hier zal het wel zijn. Ik zet mijn fiets erbij.

Een vreemd gevoel om je trouwe makker zomaar onbeheerd te moeten laten staan.

In het gebouw moet ik de trap op. Halverwege de trap staat een rij met pelgrims te wachten. Na een half uur kom ik in een kamer waar vier mensen de pelgrims helpen.

Men bekijkt de stempelpas en ik moet persoonlijke gegevens invullen.

De vrouw die mij helpt schrijft het officiële certificaat uit.

Daarmee heb ik het bewijs dat mijn zonden vergeven zijn.

Ik heb het compostolaat in ontvangst mogen nemen.

Ik krijg de laatste stempel van Santiago in mijn pelgrimspas, die nu bijna helemaal vol staat. Vol met herinneringen.

Ik ga terug naar het plein. Eerst trakteer ik mij zelf op een pilsje.

Op het plein stal ik mijn fiets achter een souvenirstalletje en ga eens in de kathedraal kijken. Het is een groot “toeristencircus“ Voor in de kerk omarmt men het beeld van Jacobus. Er staat een enorme rij wachtende mensen.

Ik vind het best. Ik steek een rij elektrische kaarsjes aan en denk aan de mensen, aan wie ik beloofd heb in Santiago een kaarsje op te steken. Het moet ze nu een stuk beter gaan.

Kaarsjes

Volgens afspraak heb ik een rij kaarsjes aangestoken.

Ik ga op het plein, op mijn krukje bij de fiets zitten.

Ik wil alleen maar zitten, verder niks.

Midden op het plein liggen twee jongeren languit naast fiets.

Ik word aangesproken door Duitsers, Spanjaarden, Fransen en een Nederlander.

Ik laat de stempelkaart zien. Een Nederlander die op vakantie is maakt foto's van mij, zijn vrouw en de fiets. Hij zal ze mij per e-mail opsturen.

Ik blijf meer dan anderhalf uur zitten. Het zit er op. Ik moet er nog aan wennen.

.....

34e dag, woensdag 27 augustus 2008

Vandaag een rustdag.

Gisteren na mijn bezoek aan Santiago moest ik nog een camping zoeken.

Het zoeken gaf toch weer een probleem. Er is vlak bij het vliegveld een camping, maar die was gesloten. Wat nu? Ik zoek in mijn boekje naar een andere camping. Uit een poort bij een ruitersportcentrum komt een vrouw met een auto. Ik vraag in het Engels naar een andere camping. Ze wijst en zegt in het Engels, eerste weg links, nog ca 2 km . Ik bedank haar.

Ik ben al weer even aan het fietsen als ze terug komt rijden.

Ze komt naast mij rijden en zegt: Sorry het is de tweede straat links.

Ik bedank haar wederom met opgestoken duim. Dat is pas behulpzaam zijn.

Ik vind de camping Monto do Goza. Ik kan er voor een nacht blijven. De dame bij de receptie zegt morgen gaan we dicht, dan is het seizoen voorbij. Vreemd. Er staan nog veel tenten en campers. Ik zoek een plaatsje met wat schaduw. Mijn burens zijn Belgen met een camper. Ik zie niets bewegen in de camper en alles zit dicht. Blijkbaar zijn ze naar de stad. Ik zet mijn tent op en ik begin weer met zitten en niets doen. Net als vanmiddag op het plein voor de kathedraal in Santiago. Ik moet nog aan het idee wennen, dat ik er ben. De gedachten gaan terug naar de mooie, maar ook vele zware momenten.

Nieuwe burens.

Na enige tijd gaan de rolgordijnen van de camper omhoog. Uit de camper komt een man en daarna nog een andere man. Het zijn Bert en Jos, beiden rond de 65 jaar. Ze zijn samen op vakantie en morgen gaan ze nog naar Kaap de Finesterre. Ik word door hen voorzien van een koud Belgisch biertje. We praten over onze ervaringen van de reizen en het werk. Bert heeft in Nederland in Cuyck bij Westfalia gewerkt. Ik vraag hem naar het verschil tussen de Nederlanders en de Belgen. Hij geeft een mooie omschrijving: “ Jullie Nederlanders beginnen meteen met het schrijven van een voorstel en besluiten dat dan. Dan kan er ook niks meer aan veranderen. De Belgen praten eerst, zetten het dan op papier en veranderen het dan nog als het nodig is. Het ligt niet allemaal direct vast”. Vanmorgen toen ik wakker werd stonden Bert en Jos klaar voor vertrek. Ik kreeg een plasticzakje met chocolaatjes en snoepjes. Op het briefje stond; “ Henk kom behouden thuis, Groeten Bert en Jos.

Ik informeer bij de receptie en ik kan nog een nacht blijven. Op de camping staat een groep. Daar blijft men nog een nacht voor open. Het zijn 50 jongeren die dagelijks een deel van de Camino lopen. De begeleiding zet op de camping de tenten op en maakt het eten klaar. De groep met deels Nederlandse begeleiding heeft een kerkelijke achtergrond. Als de jongeren aankomen, gaan ze direct door naar het zwembad. Ik wil ook wel zwemmen maar ik doe het niet. Mijn benen zijn tot net boven de knieën, waar de fietsbroek begint, bruin verbrand dan komt een spierwitte zone. Met de armen is het net zo. In zwembroek is dat geen gezicht.

De Mis

Ik doe de was op de camping. Ik ga de tassen inpakken voor het vertrek van morgen. Zo ben ik de hele dag bezig. Aan het einde van de middag ga ik naar het monument op de berg Monto do Gazo naast de camping. De camping en het monument zijn in 1989 gebouwd vanwege het bezoek van de paus gebouwd. De camping was nodig voor de opvang van de vele duizenden pelgrims. Vanaf het monument kan de pelgrim voor het eerst de kathedraal in Santiago zien. Voor velen een aangrijpend moment. Aan de route ligt ook een kleine eenvoudige kapel. Voor de kapel staat een verkooptentje van Coca Cola. De pelgrims komen aan met bezwete ruggen en zetten hun rugzak af. Men zit of ligt op het muurtje en stempelt de pas. Een enkeling gaat de kapel in. Er komen vier mensen met een man in een rolstoel. Ze rusten uit. Ze zijn in Sarria gestart en hebben om beurten de rolstoel gedrukt. De man vraagt of het nu nog allemaal berg af gaat.

Bij de kapel komt een pater. Ongeveer tien wat oudere pelgrims, mannen en vrouwen, gaan de kapel binnen. De pater treft de voorbereidingen voor de Mis. Ik sluit bij het gezelschap aan.

Van de Spaanse Mis versta ik de woorden pelgrim, sint Jacob en Santiago.
De pelgrims zeggen om beurten wat en zijn dan heel emotioneel.
Na enige tijd kijkt de pater mij ook aan. Ik zeg in het Nederlands:
"Ik dank de heer dat ik deze pelgrimstocht van Nederland naar Santiago heb
mogen maken". Ik word er ook wat emotioneel van. Blijkbaar grijpt het toch dieper
in, als ik verwacht had. De Mis in de kleine kapel is voor mij een heel bijzondere
afsluiting. Niet het grootschalige van de kathedraal, maar met een kleine
groep die blijkbaar de zelfde gevoelens hebben.

Buiten praten de aanwezigen nog even met elkaar.
Een man vraagt waar ik vandaan kom.
Als ik Nederland zeg, klaart hij helemaal op; Hij heeft in Hilversum bij
Philips gewerkt.
Ik bedank de pater en hij zet in het enige vrij vakje van mijn pas zijn naam.

.....
35e dag, donderdag 28 augustus 2008

De terugreis. De reis is gepland en je wilt op tijd zijn. De wekker loopt om kwart over
vijf af. Het was niet nodig, ik was al regelmatig wakker deze nacht.
Deze nacht heb ik de hele nacht Spaanse honden gehoord die blaffen of huilen
en zo met elkaar communiceren. Het concert gaat bijna de hele nacht door.
Het is nog aardedonker en ik pak de tent in en tuig fiets op met de tassen.
Om zes uur rij ik de poort van de camping uit. De weg naar het vliegveld
gaat weer berg op. Een enkele taxi passeert mij. Bij een seksclub langs de
weg haalt een taxi een klant of medewerker op. In een bakkerij,
waar ik binnen kan kijken, schuiven de bakker en "zijn" vrouw het brood
in de oven. Het contrast is groot.
De dag neemt het van de nacht over.

Vliegreis

Om kwart voor zeven ben ik bij het vliegveld van Santiago de Compostela.
Ik eet eerst mijn laatste brood met jam en vul dit aan met water uit Santiago.
Het is vies water met een chloorsmaak.
Bij de balie betaal ik voor de fiets en de doos. De doos blijkt gemaakt
voor een kinderfiets. Ik kom zeker een halve meter tekort. Mij word
de plek gewezen waar ik kan sleutelen en krijg een rol plakband om de
doos af te sluiten. Het voorwiel moet er uit. De voorrem moet los,
de voor bagagedrager moet er af. Ik sleutel bijna een uur om de fiets
te ontmantelen en om de doos goed af te plakken. Allen een stukje van de
voorvork en het stuur steken nog uit de doos. De helm en de tent werk ik ook
in de doos. Dan ga ik naar de incheckbalie. Ik ben de eerste en kan kiezen.
Bij het raam of ergens anders. "Graag bij het raam", zeg ik, "dan kan ik zien
wat ik op de fiets heb afgelegd." Het vliegtuig vertrekt precies op tijd naar Madrid waar we
ook op tijd aankomen.
Daar moet ik overstappen en heb een uur de tijd. Bij het opstijgen,
moet ik denken aan de vliegramp op de zelfde startbaan.
145 doden zijn geïdentificeerd.

Cirkels

Boven Spanje is het helder. Ik verbaas mij over de cirkels in het landschap.
Ik vraag mij af wat het is. Dan zie het, het zijn de cirkels van de beregening
van de landbouwakkers. Vanuit een centraal punt draait de beregeningsinstallatie
rond. In de cirkel is het groen, daarbuiten heeft een lichte kleur.
Hoe dichterbij Nederland komen, hoe dichterbij de bewolking.
Pas als het vliegtuig door de bewolking zakt is het landschap te zien.

Ook nu zijn we weer op tijd. Zou de bagage en de fiets ook op tijd zijn meegekomen?
Drie kwartier na aankomst komen mijn tassen van de band. Nu de fiets nog.
Ik vraag een man van Iberia. "U moet voor de bagage met speciale afmetingen
band zeven hebben"

Na een kwartier komt mijn fiets via band zeven.

De doos en de tassen zet ik op een karretje en wandel de aankomsthal in.

Ik zoek een zitje en begin te midden van het publiek mijn fiets weer in elkaar
te zetten. Soms kijkt men vreemd. Ze doen maar, mijn trouwe metgezel moet
weer rijklaar zijn voor de fietstocht naar Duiven.

Bewust had ik gevraagd mij niet op te halen op Schiphol. Ook de laatste
130 km wil ik naar huis fietsen. Op schiphol doe ik bij AH nog wat inkopen.
Om vijf uur fiets ik weg. Amstelveen, Vinkeveen. Nu is het tijd voor een camping.
In Loenen aan de Vecht kom ik om acht uur op de camping. Men wilde net sluiten.
Ik betaal 10 euro contant en heb een plek.

Voor de laatste maal het tentje opzetten. Contact met thuis. Ik kom er aan.

"Moeten we je niet ophalen?"

"Nee, ik wil in alle rust nog eens nadenken over de reis."

.....

36e dag, vrijdag 29 augustus 2008

De thuiskomst.

De tocht vanaf Loenen aan de Vecht is prachtig.

Mooie landhuizen en genoeg te zien.

Bij Utrecht is langs de Vecht ook voldoende te zien. Er liggen een groot
aantal woon/werkbootjes naast elkaar. De dames van plezier oefenen hier
hun beroep uit. Ze prijzen zich op deze vroege morgen, met zeer weinig
kleding, aan. Is dit de laatste beproeving voor een pelgrim op weg naar huis?

Via De Bilt, Zeist, Driebergen, Leersum, Rhenen gaat het richting Arnhem.

Wil, mijn vrouw belt meerdere keren. Ze wil weten hoe laat ik ongeveer thuis ben.

Die is iets aan het uitbroeden. Ik weet niet wat?

Met de wind in de rug ga ik als een speer richting Duiven.

Om kwart over twee kom ik bij de voordeur. Een kleine fiets en een spandoek
sieren de gevel. "Gefietst door stad en land. Pelgrim Henk, welkom in ons kikkerland". De
vlag hangt uit.

Ze zijn blij dat ik weer thuis ben.

Ik ook!

Het huis zit vol vrienden en bekenden. Ik krijg een warm onthaal.

Het is fijn om weer gezond thuis te zijn.

Vijf weken weg en de kilometerteller staat op 2650 km .

Ik ga na het douchen op de weegschaal staan.

Ik ben in vijf weken, 6 kilo afgevallen, maar wel een ervaring rijker,
want het enige wat belangrijk is; is je gezondheid en water.

.....

5.0 Trainingen voor de pelgrimstocht naar Rome

5.1 Waar nu heen

Na terugkomst uit Santiago de Compostela is er van iedereen bewondering voor je geleverde prestatie. Maar ook de vraag komt dan vaak; waar ga je volgend jaar heen? Ik moest het eerst eens even op een rij zetten.

De tocht naar Santiago de Compostela is prachtig. De ontmoetingen met anderen zijn bijzonder. Mijn gezondheid en conditie zijn alleen maar beter geworden. Fietsen, kamperen en rond trekken; vond ik leuk. Wil ik nu ophouden? Nee, was het antwoord!

Al snel kreeg ik het idee om nog eens een tocht te maken, nu de gezondheid het nog aan kan. Ik zie zo vaak mensen die in een paar jaar verouderen en dan zeggen; ik had dat ook nog graag willen doen. Ik kan het nu nog.

Om de tocht naar Santiago nog een keer, via een andere route te maken kwam niet in mij op. Het idee van een pelgrimstocht met een meer diepere achtergrond, sprak mij wel aan. Ik heb op mijn tochten vaak over geloof nagedacht. De betekenis daarvan voor mij zelf en voor anderen.

Nu ben ik doorgaans niet zo intensief met een geloof bezig. De basis ervan om volgens bepaalde regels te leven, spreken mij wel aan. Ik merk dat, ondanks dat ik zeg dat ik een Christen ben, daar een eigen invulling aan geef. Voor mij is geloof een soort omgangsvorm. Een levenswijze, want je bent niet alleen op deze wereld.

Christus gaf het voorbeeld.

De discipelen droegen voorbeeld verder uit.

De bakermat van het Christelijk geloof ligt in Rome. Vanuit Rome ging het Christelijk geloof over de wereld. Hier is ook het graf van de discipel Petrus in de St Pieterskerk.

Rome dat zou mijn volgende doel worden.

Het zou net als Santiago de Compostela nieuw voor mij zijn. Ik was wel eens in noord Italië geweest, maar nooit in Rome.

Het voorbereiden en trainen voor tocht naar Santiago, had mij heel veel plezier gegeven.

Ik zou dat allemaal weer opnieuw kunnen doen, maar nu met ervaring.

Eerst heb ik mijn vrouw van mijn voornemen op de hoogte gebracht. Nu was ze meer overtuigd van mijn kunnen, kracht en doorzettingsvermogen.

Ik zou in juli augustus 2009 naar Rome gaan

5.2 Tabel van de trainingen voor Rome

In totaal maakte ik sinds mijn terugkeer uit Santiago de Compostela 20 dagtochten, als voorbereiding op mijn tocht naar Rome.

In september 2008 begon ik al weer met het maken van dagtochten.

Ook maakte ik een aantal meerdaagse tochten om het gevoel van elke dag rijden weer te krijgen

De tabel geeft een overzicht van de tochten en de gemaakte kilometers.

In totaal was het 1955 km.

29 mei 2009	Biddinghuizen-Duiven	80 km
28 mei 2009	Duiven – Roermond - Duiven	125 km
14 mei 2009	Duiven - Otterlo- Duiven	115 km
23-25 apr. 2009	Duiven - Harlingen	257 km
11-15 mei 2009	Gees	88 km
3-4 apr 2009	Winterswijk - Muster (D)	176 km
19-20 mrt. 2009	Hoek van Holland - Duiven	197 km
6-8 mart 2009	Groningen - Duiven	227 km
26 feb. 2009	Duiven – Rheden - Duiven	50 km
13 nov. 2008	Duiven – Otterlo - Duiven	85 km
5 nov. 2008	Duiven-Anholt (D)- Duiven	85 km
30 okt. 2008	Duiven – Radio Kootwijk - Duiven	85 km
19-20 sept 2008	Duiven – Essen (B)	180 km

5.3 Korte verhalen van de trainingstochten

Op de verschillende tochten had ik heel bijzondere ervaringen en ontmoetingen.

Een paar van deze ervaringen wil ik hier weergeven.

Alle reisverslagen staan op mijn website www.henkopweg.nl , maar het zou hier te veel van het goede zijn.

19 september 2008, omgeving van Oss

De negatieve man

Ik was voornemens om, niet door Den Bosch te rijden. Maar voor ik er erg in heb kom ik in de buurt van Oss.

Er staat een man met fiets op een brug naar vogels te kijken. Ik spreek hem aan vanwege zijn verreikijker.

Ik heb een zelfde model. We komen aan de praat en dan blijkt hij de meest negatieve man te zijn die ook ooit heb ontmoet. Niets in deze wereld is nog goed.

Hij zegt: "Als ik 85 ben hoop ik dood te gaan. Dan heb ik het wel gehad. Het is toch allemaal niks meer" Ik doe een poging om een positief onderwerp aan te snijden en zeg: "Maar u kijkt toch met plezier naar de vogels". Nee, dat is ook niks meer, is hij van mening. Het komt door de boeren, die spuiten alles kapot en de vogels gaan. Er zijn helemaal geen Leeuwerikken meer. Ik vul nog aan dat er nu toch weer veel Ganzen zijn. Ja, maar die vreten alles op en poepen alles onder. Het is allemaal maar niks. Ik geef het op. Ik had tot nu een fijne dag en ik wil het graag zo houden. Hij zegt dat ik in de verkeerde richting ga en wijst mij de weg terug. Ik vertrek, want langer met deze man praten is niet goed voor een positieve instelling.

26 februari 2009, Rozendaal

Hospitium.

Via het Centrum van Velp kom ik over de Rozendaalselaan in Rozendaal. de kleinste gemeente van Nederland met 1510 inwoners. Wel een rijk dorp met een groot grondgebied, maar ca 80% bos en heide.

Op de Rozendaalselaan is een hospitium, voor mensen met een levensverwachting van minder dan 3 maanden. Een van de tijdelijke bewoners zit voor het raam.

Hij kijkt naar mij.

Ik zwaai.

Hij groet terug. Hij geniet van zijn laatste dagen, voor zover je daar van kunt genieten. Mijn gedachten gaan uit naar de persoon die daar zit.

Ik ben blij dat ik op de fiets zit.

6 maart 2009, Gieten

De natuurcamping

In de bossen van Staatsbosbeheer is een natuurcamping. Als ik die heb gevonden staat er, dat je er niet mag overnachten. Ik vind het best.
Achter op het terrein, onder een prachtige Spar, vind ik een plekje.
Het regent nog steeds. Eigenlijk heeft het de gehele dag geregend.
De jas is nat; de broek is nat.
Na het plaatsen van mijn tentje doe ik de natte kleding uit.
Het is al donker als ik een potje ga koken. Wegens de regen moet ik koken in het voorste gedeelte van de tent.
Dat is niet eenvoudig, je er kunt net zitten en je lampje moet dan ook nog in de pan schijnen.
Het lukt.
Na het eten val ik in slaap. Het is nog geen acht uur. Het regent de gehele nacht.
Soms ben ik wakker. Ik hoor de nachtdieren. De Uilen roepen door het bos.
Daar sta je dan midden in het bos.
Bang? Nee.
De meeste mensen zijn bang dat ze overvallen worden. Nou in dit bos komt 's nachts niemand. Ik word pas tegen negen uur wakker en de zon schijnt.
Dit wordt een dag om van te genieten.

4 april 2009, Winterwijk

Mona Liza.

Na de grens word ik ingehaald door een groep fietsers. Achter de groep rijdt een blonde jonge vrouw op een oude gammele fiets.
Ik verbaas mij over haar snelheid, naar mijn gevoel hoort ze niet bij die fietsers.
Een stuk verder staat ze naast de fiets, waar de ketting is afgelopen.
De ketting er op leggen zal niet lang goed gaan, want hij is veel te slap gespannen.
Ik bied haar aan de ketting te spannen.
Daar maakt ze dankbaar gebruik van. Zonder zoeken pak ik het gereedschap uit de tas en span de ketting. Ik zeg dat het wel een oude studentenfiets lijkt en dat klopt.
Ze heet Liza en heeft de kunstacademie in Breda gedaan. Na het afstuderen is de fiets mee naar Kotten gegaan waar ze woont.
Liza is heel tevreden met haar vernieuwde fiets. Met een glimlach nemen we in Winterwijk afscheid.
Met een glimlach van "Mona Liza" uit Kotten sluit ik mijn fietstocht op station Winterwijk af.

11 april 2009, Zweeloo

Smit, Lucas Masseling

In Zweeloo bekijk ik eerst het oude kerkje en de oude graven. Daarna breng ik een bezoek aan de smid. Het is Lucas Masseling, 80 jaar oud en ik vermoed dat hij stokdoof is. Hij praat honderd uit, over zijn werk en de opdrachten die hij nog uit heel Nederland krijgt.
Hij smeedt hang en sluitwerk voor oude boerderijen. Als ik hem aanspreek op de hoefijzers en het beslaan van paarden. Komen de verhalen echt los. De box voor het beslaan van de

paarden stond vroeger buiten. "Als het een dag slecht weer was en de boeren niks op het land konden doen kwamen ze met de paarden naar de smid. Zelf gingen ze dan in de deur staan en wij konden in de regen de paarden beslaan. Toen de box van onderen was doorgerot heb ik tegen mijn vader gezegd; nu is het genoeg geweest. We zetten de box binnen. Er konden vijf paarden binnen staan."

Hoefijzers heeft Lucas nog in allerlei maten en vormen, Het meest bijzondere zijn de hoefijzers voor een Os. Hij heeft nog een oude Ossenpoot met hoefijzers ergens op een werkbank liggen. En zo ligt overal wat. Het is een verzameling van historie. Lucas vertelt maar door. Vragen heeft weinig zin, want hij is doof en hoort mij niet. Zo breng ik een drie kwartier door in zijn werkplaats. "Moet je zien"; zegt hij, "sturen ze een tekening en dan moet het gat op 76,6 cm komen.

Die vergeten dat het handwerk is en geen mm werk".

Ik bedank Lucas voor de uitleg en beloof nog eens terug te komen.

24 april 2009, naar Harlingen.

Niet op zondag.

Als je zo vroeg naar bed gaat ben je `s morgens ook weer vroeg wakker.

Ik moet mij zelf tot zeven uur in toom houden, maar dan wil ik er uit. Om 8 uur zit ik op de fiets richting Kampen. Het is een rustige route langs de oude rivierdijk.

Bij Kampen is een viswater en er staan bordjes bij.

De bordjes geven aan; " Niet op zondag "

Ik ben er al voorbij als ik de tekst tot mij laat doordringen.

" De zevende dag is een rustdag ".

Of zou men het voor de vissen doen?

Dan hoeven die op zondag niet zo op te letten, dat ze met hun bek in een haakje happen.

Duidelijk is wel: er wordt op zondag niet gevisd.

Het is te hopen dat de vissen het ook weten.

28 mei 2009 naar Roermond

De lachende begraafplaats.

Mijn drinkflessen met water zijn al behoorlijk leeg en bij Nieuw Bergen kom ik langs de begraafplaats. Via de hoofdlaan fiets ik de begraafplaats op en vind daar een pomp.

Ik vul mijn flessen met water en als ik naar de uitgang fiets, zie ik twee vrouwen

die het lachen niet meer kunnen stoppen. Als ik bij ze ben lachen ze nog voluit.

Dit verwacht je niet op een begraafplaats, meestal wordt daar niet uitbundig gelachen.

Het is een moeder met haar dochter.

De dochter spreekt mij aan en zegt: "We zagen je daar in de verte met die rode fietstassen rijden en ik zeg tegen mijn moeder. Nu brengen ze de post ook al op de begraafplaats".

En weer moeten de dames lachen. Ik maak duidelijk dat niet de postbode ben.

Ik maak een fietstocht.

Hun plezier doet mij goed.

Een dag niet gelachen is een verloren dag.

De pelgrimstocht naar Rome 2009

1e Dag, donderdag 16 juli 2009

Duiven ,vertrek: 08.30 uur

Aankomst: Meerbush, aankomst: 18.15 uur

Wind: 3 Bfd, Windrichting: z.w. Weerbeeld: zonnig, warm, tot 30 gr.

Dag afstand: 105 km. Tijd: 6:12.40 uur . Gemiddelde 16.8 km

Totaal gereden : 106 km

Uit zwaaien

Het is 07.45 uur, de telefoon gaat. Auf Wiedersehn klinkt via de mondharmonica door de telefoon. Het is zeer eigen afscheidsgroet van mijn moeder. Ze is 87 jaar. Het hele lied spelen kost te veel inspanning. Prachtig toch, als je moeder op deze wijze een afscheidsgroet laat horen.

Gisteravond was nog heel gezellig. Wegens het mooie weer konden we buiten zitten. Hans Peer en Hans Wieser komen met hun vrouwen even afscheid nemen. Het is allemaal wat rustiger als vorig jaar toen ik mijn eerste grote tocht maakte. Vanmorgen kwamen dochter Jolanda, met kleinzonen Jurre (die weer zijn voet heeft gebroken en in het gips weer zit) en Timo nog even om dag te zeggen.

En dan is het zo ver.

Om 8.45 uur, komen zoon Henk, nicht Petra en Rob Bos van de gemeente mij uit zwaaien. Ik omhels mijn vrouw en dat is het dan. Ik ga op weg naar Rome.

De Heen en Weer 2.

De temperatuur zit al dik boven de 20 graden en via Loo kom ik op de dijk naar Pannerden. Bij de mammoet, het standbeeld van de Betuwelijn wil ik een foto maken, als start van dit mammoetproject. Terwijl ik bezig ben stopt een jonge vrouw en vraagt of ze kan helpen. "Je mag wel een paar foto ' s maken". Daarna fietsen we samen op naar Pannerden. Het is Annemarie van Alst uit Duiven. Ze werkt in Pannerden in de kinderopvang en voor we er erg in hebben zijn we in Pannerden. We nemen afscheid en ze wenst mij een goede reis.

Door de uiterwaarden kom ik bij het pontje naar Millingen. Het is 9.30 uur en de pont komt pas om 10.00 uur. Ik begin maar met het maken van een kop koffie. Twee dames Betty en Edith uit Duitsland zitten ook te wachten

en natuurlijk moet ik vertellen hoe het allemaal werkt op zo' n fietstocht naar Rome.

Betty en Edith fietsen naar Nijmegen. Om 10.00 uur komt de Heen en Weer 2. Toch een prachtige naam voor een veerpontje. Met 5 min ben ik aan de overkant en ook bijna direct in Duitsland op weg naar Kleef.

Ga verder.

Voor Kleef krijg ik de lach. Er staat een driehoekbord aan de weg met de tekst (in het Duits) " Hier is niks te zien, rijdt u s.v.p. verder " Op het andere bord staat: " Hier is niks te doen, rijdt u s.v.p. verder ". Wat heeft dit te betekenen, zulke borden zijn nieuw voor mij.

Langs Kleef fiets ik naar Kalkar, waar ik op het plein een broodje eet. Een Duitse fietser wil wat meer weten. Dus vertel ik mijn verhaal. De volgende plaats is Xanten. Ik bezoek de Dom in Xanten en haal mijn eerste stempel in de Pelgrimspas. Voor Xanten heb ik de oude weg aan gehouden, maar bij het Romeinse museum heeft men de weg afgesloten. De weg loopt precies door het vroegere kamp en men betreft nu ook het overige deel van het legerkamp bij het bestaande.

Vroeger mooi.

Ik vertrek naar Rheinberg. Het is allemaal nog bekende route, want ik ben al eens naar Dusseldorf gefietst. Als ik in Rheinberg, na ca 75 km op een bankje in de schaduw zit komt een oudere vrouw bij mij zitten. Ze begint direct te praten. Ze gaat om 15.00 uur met de ouderen naar de mis en daarna hebben ze om 15.30 uur een barbecue. Ook zij vraagt waar de reis heen gaat. Rome, zeg ik. Ze gelooft mij niet.

Ze verteld dat ze vroeger ook eens naar Nederland was gefietst. Ze zegt: " Toen was ik nog jong en mooi.

Nu ben ik alleen nog mooi". Ik bekijk haar nog eens, maar daar heb ik toch een andere mening over.

We lopen samen naar de kerk. Het is heerlijk koel en een mis van een half uur kan geen kwaad.

Een oudere man in korte broek komt binnen, knielt bij het altaar en even later staat hij in priester kleding op het altaar. Zou hij de korte broek onder het habijt dragen?

Na Rheinberg wordt het zoeken. Ik mis een stuk kaart, maar gelukkig heb ik de Tom Tom bij mij en die brengt mij naar de camping bij Meerbush aan de Rijn. Ik krijg een rustige plaats, kook mijn potje en om 22.00 uur lig ik in bed. De eerste dag met 105 km en temperatuur rond de 30 graden zit het erop.

In Xanten heb ik in de Dom mijn belofte ingelost en voor allemaal een kaarsje aangestoken. Het moet een aantal mensen nu veel beter gaan. Mij gaat het goed. Ik ben op weg naar Rome

2e Dag, vrijdag 17 juli 2009

Meerbush ,vertrek: 07.00 uur

Remagen, aankomst: 18.00 uur

Temp.maximum: 22 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: z.w.

Weerbeeld: regen en bewolkt

Dag afstand: 109,2 km, Tijd: 7.41:23 uur, Gemiddelde: 14.2 km

Totaal gereden: 215 km

Het gebeurd.

Manfred Sery heeft mij overtuigd en sindsdien draag ik een helm. Ik fietste richting Keulen en ik wilde de ritssluiting van mijn windjack dicht maken. Het was een rustig fietspad maar toch kom ik aan het slingeren. Het voorwiel komt naast het fietspad en ik val om.

Gelukkig niet hard, maar toch hoorde ik de helm op het asfalt komen. Ik krabbel overeind.

Als eerste bekijk ik de fiets, gelukkig niks kapot. Mijn knie doet wat zeer, maar dat is niets ernstigs. Wat zou er zonder helm gebeurd zijn, hoofdwond, hersenschudding?

Het is weer goed gegaan. Blijkbaar is nu Petrus mijn beschermheer naar Rome.

Ik heb vannacht wat onrustig geslapen. Een eerste nacht is nog wennen.

Op de camping kreeg ik van mijn buurvrouw met camper een lekkere luie campingstoel.

Toen twee Nederlandse dames (ook fietsers) langs mijn tentje liepen vroegen ze hoe ik de stoel op mijn fiets mee kreeg. Ze moesten wel lachen toen ik zei, dat de stoel van de burens was en ik mij had voor genomen niets meer af te slaan wat wordt aan geboden.

Na mijn vertrek van de camping begint het direct te regenen.

Ik besluit niet zoals gewoonlijk te wachten tot ik nat ben. Ik doe de poncho direct aan.

Niet prettig, want met de wind tegen vang je veel wind.

De route is ook al niet de meest inspirerende. Ik fiets door steden als Neuss en

Dormagen en over industrieterreinen.

Mijn (nep) Romein.

Ca. 12.30 uur kom ik met behulp van de Tom Tom bij de dom in Keulen.

Ik heb vandaag de Tom Tom veel gebruikt. Ik had wel een kaart maar die had onvoldoende detail. Bij het secretariaat van de Dom haal ik een stempel in de pelgrimspas. De dame doet alle moeite om de stempel recht te zetten. " De dom staat altijd een beetje scheef ", zegt ze. Ik vind het niet erg.

Ik heb er nu 54 km op zitten en ik wil nog naar Remagen. Erg lang blijven bij de Dom kan niet. Ik moet nog 50 km. Voor de Dom staat een aantal levende standbeelden. Een daar van is een Romeinse soldaat. Daar moet ik mee op de foto.

Ik moet nu volledig op de Tom Tom fietsen, op de kaart kan ik niks vinden. Ik krijg ook steeds last van mijn achterwerk. Ik stop steeds vaker. Trek aan mijn broek, maar de pijn blijft. Hoe het kan weet ik niet. Ik zet maar door. Bonn is ook een grote stad met een universiteit. Er staan prachtige gebouwen.

Om 18.00 uur kom ik in Remagen. Hier troffen de Amerikanen tijdens de 2e wereldoorlog nog een brug over de Rijn die intact was. Later stortte de brug als nog in. De pijlers van de brug staan er nog.

Op de camping ga ik douchen. Dan merk ik ook waar de pijn aan mijn achterwerk vandaan komt.

Ik draag een fietsbroek met een inzetstuk in het kruis. Verder een zweethemd. De achterkant van het zweethemd is langer. Ik had vanmorgen het hemd in de broek gedaan. Dus heb ik de hele dag op de ruwe stof van het hemd gezeten. Geen wonder. Morgen mag dat niet meer gebeuren. Dan fiets ik verder langs de Rijn naar Sankt Goar.

3e Dag, zaterdag 18 juli 2009

Remagen ,vertrek: 08.00 uur

Sankt Goar, aankomst: 16.00 uur

Temp. maximum: 22 graden, Wind: 5 Bfr, Windrichting: z.w. Weerbeeld: bewolkt en regen

Dag afstand: 84,4 km, Tijd: 5:34:20 uur, Gemiddelde: 15,1 km

Totaal gereden: 299 km

Langs de Rijn.

Ik heb vanmorgen maar eens kalm aan gedaan. Om zeven uur opgestaan en om 8 uur reed ik de poort van de camping uit. De camping ligt aan de Rijn en het fietspad loopt direct langs de Rijn. Mijn eerste doel is nu Koblenz.

Deutsch Ecke Koblenz.

Het is zaterdag dus moet ik op tijd inkopen doen. Bij een bakker heb ik vanmorgen broodjes gekocht, maar ik moet nu voor vandaag en morgen inkopen. Net voor Koblenz vind ik een supermarkt. Na het inkopen is de fiets direct een paar kilo zwaarder. Op de Deutsch Ecke, de plaats waar de Moesel in de Rijn komt maak ik wat foto's en raak ik aan de praat met twee mannen. Ze hebben de fiets flink bepakkt. Ze zijn vanaf de bron van de Moesel naar de monding gereden, een tocht van een paar honderd kilometer. Ze komen uit het Zwarte Woud en gaan vanaf Koblenz met de trein naar huis.

Ik vervolg mijn route langs de Rijn. Op het fietspad langs de Rijn kom je heel veel fietsers met bepakking tegen. Blijkbaar is het een geliefde fietsroute. Met de fietspaden is het in

Duitsland slecht gesteld. Vaak zijn het gecombineerde paden met voetgangers. Men gebruikt de fiets paden ook voor het parkeren van auto's en vuilnisbakken. Heel vaak moet je oversteken en kun je aan de andere kant van de weg verder. De bestrating is soms helemaal een ellende. Kleine steentjes, slecht asfalt en hobbels en bobbel. Soms hebben ze mooi asfalt maar dat houdt dan weer bij de gemeentegrens op. Met al het gehobbel en gebobbel, kom ik na 84,4 km in Sankt Goar. Ook deze camping ligt aan de Rijn. De kosten van de camping zijn laag. 8,10 euro voor het overnachten.

Naast mij staan mensen uit Steenwijk. De eerste twee uur heb ik ze niet gezien. De man verteld dat ze hun dochter met de kinderen naar Heerlen verhuisd hebben. Hun dochter zat in een blijf van mijn lijf huis in Kampen. De enige plaats waar ze naar toe kon was Heerlen. In een korte tijd hoor ik de ellende.

Sankt Goar ken ik want we waren er dit jaar op vakantie. Met de auto en caravan reden we er in een paar uur heen. Met de fiets duurde het wat langer. Ik heb nu een prachtige uitzicht op de Lorely. De rivier perst zich hier door de bergen. Er staat een beeld van de Lorely aan de rivier.

Het weer was vandaag bewolkt. Het laatste uur voor aankomst op de camping begon het te regenen en

de poncho moest aan. Op de camping schijnt de zon weer.

Boven op de berg van de Lorely is blijkbaar een muziekfestival! Midden in de nacht knalt de muziek keihard over de camping, met nog ondersteuning van het lawaai van de goederentreinen aan beide zijden van de rivier. Soms ben ik wakker maar slaap na een dag fietsen er gewoon doorheen.

4e Dag, zondag 19 juli 2009

Sankt Goar, vertrek: 07.00 uur

Leeheim, aankomst: 18.00 uur

Temp.maximum: 22 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: Z.W. Weerbeeld: bewolkt

Dag afstand: 90,7 km, Tijd: 6:05:45 uur, Gemiddelde: 14,8 km

Totaal gereden: 390 km

Verder langs de Rijn.

Het is zondag en 's morgens 7 uur en het is nog erg stil. Zoals gewoonlijk was ik om 6 uur wakker. Het regende iets en ik wilde wel blijven liggen. Toch begin ik om

kwart over 6 met inpakken en om 7 uur fiets ik van de camping. Het fietspad loopt direct langs de Rijn. In de bochten van de Lorely is maar weinig ruimte voor de scheepvaart.

Bij Oberwesel wordt de Rijn breder, maar je kunt zien dat een groot gedeelte ondiep is.

Het weer is dreigend met dikke wolken. Bij Bacharach begint het te regenen.

Ik heb nog niet gegeten. Gelukkig is het een bui en tegen 9.30 uur

kan ik op een strandje aan de Rijn ontbijten. Gisteren heb ik een stokbrood gekocht, want het risico dat er geen bakker open is, is groot. Stokbrood met jam en worst. Ik geniet van de rust aan het water.

Bij Bingen, na 18 km is het goed opletten. De route buigt nu van de Rijn af en gaat door de Paltz. Ik kom nu weer door een echt wijngebied bij Grosswinterheim.

Er loopt een fietspad naar Neder Olm dwars door de wijnvelden. Het weer blijft droog maar er staat een zeer harde wind. Rond de middag ben ik in Elsheim. Ik zie een prachtige overkapping met daaronder biertafels en banken. Een jonge man is bij een houten gebouwtje

met flessen bezig. Ik vraag of ik even mag zitten. Het tentje is toch niet open. Hij vraagt waar ik heen ga. Als ik Rome zeg, heeft hij een blik van ongeloof.

Blijkbaar ben ik nog niet ver genoeg om ongeloofwaardig te zijn.

Als zijn moeder later komt heeft hij het verhaal toch blijkbaar doorgegeven. Ze is vol belangstelling en vertelt dat hier wel vaker mensen op weg naar Rome langs komen. Na een uurtje rust heb ik mijn verhaal van gisteren klaar en ik heb weer wat gegeten. Ik moet verder.

Op weg naar Nierstein word ik ingehaald door een jongen en meisje op de fiets. Hij heeft alle bepakking. Later zie ik ze nog twee keer en we groeten elkaar. Ze fietsen in een hoog tempo. Toch komen we beiden gelijk op de pont bij Nierstein. Het blijken Fred en Ria uit België te zijn. Ze rijden met het zelfde boekje tot Pfofzheim, vanaf daar willen ze naar het Zwarte Woud. Fred is een echte fietser en heeft al menig route gereden, ook de passen die ik wil rijden heeft hij al eens gedaan. Na de pont nemen we afscheid en gaan ieder onze eigen weg.

De camping in Leeheim is moeilijk te vinden. Zelfs de ingang ligt verborgen. Ik vraag iemand naar de ingang en hij zegt dat je een telefoonnummer moet bellen, dan doen ze de poort open. Ik ben benieuwd. Wat is dit voor een soort camping? Uiteindelijk vind ik de "Platzwart". Ze komt met een sleutel. Omdat ik weer vroeg wil vertrekken hoef ik niets voor de sleutel te betalen. Ik moet morgen met de sleutel het hek open maken, de fiets buiten zetten en daarna de sleutel bij haar in de brievenbus doen. Ik moet er nogal wat voor doen om uit dit vakantiecamp te komen. Verder is alles prima voor elkaar.

Er staat een gemeenschappelijke tent waar ik mijn eten kook. Een blikje met ananas krijg ik niet helemaal op, dus bewaar ik het tot morgenvroeg. Als ik 's morgens in het blikje kijk ziet het zwart van de mieren.

Ik ben om 9 uur naar bed gegaan en om 6 uur ben ik goed uit gerust. Het is bewolkt maar wel droog. Ik fiets nu door het polderlandschap van de Rijn. Vandaag gaat het richting Heidelberg.

De benen zijn goed, de fiets is als vanouds. Tot zover gaat het goed!!

.....

5e Dag, maandag 20 juli 2009

Leeheim ,vertrek: 06.46 uur

st Leon See, aankomst: 17.45 uur

Temp. maximum: 21 graden, Wind: 3-4 Bfr, Windrichting: Z.W. Weerbeeld: Morgens bewolkt, 's middags half bewolkt en droog

Dag afstand: 107,7 km, Tijd: 7.28:35 uur, Gemiddelde: 14.4 km

Totaal gereden: 498 km

Verdriet.

Het is nog heerlijk stil als ik geheel alleen door het bos fiets. Dan wordt het geluid harder. Het monotone geluid van de autoweg, het zingen van de banden en de motoren. Na de autosnelweg kom ik in een rustig bos. Een picknick bank nodigt uit om het ontbijt te nuttigen. Heerlijke broodjes die ik bij de bakker kocht en een kopje koffie (zelf gemaakt).

Terwijl ik zit te eten stopt een man op het fietspad. Vanaf zijn fiets vraagt hij waar de reis heen gaat. Ik zeg dat ik naar Rome fiets. "Ik heb vroeger ook veel gefietst met een fietsmaatje. Ik zou dat graag nog doen maar het wil niet meer", zegt hij. "Wacht ik kom even bij u zitten."

Hij komt met moeite van de fiets en loopt moeilijk naar de picknicktafel.

Hij begint zijn verhaal: "Ik heb MS en het wordt elk jaar erger. De zenuwen sturen de spieren niet meer aan. Als ik mijn rechterbeen wil verplaatsen moet ik dat met de hand op beuren. In 1990 kreeg ik op 50 jarige leeftijd de eerste verschijnselen. En het wordt erger." Dan ineens lopen de tranen over zijn wangen.

Hij verontschuldigd zich." Ik had nog zo graag lange tochten willen maken, maar dat klote been werkt niet meer. Ik heb nu een elektrische fiets en als het mogelijk is maak ik dagtochten."

Hij wil alles weten over mijn tochten. Troosten kan ik hem niet. Ik kan zijn verhaal aanhoren. Hij luistert met aandacht naar alles wat ik hem over het fietsen vertel en nogmaals rollen de tranen over zijn wangen. Ik vraag zijn naam. Hij heet Kurt Hesz en heeft vroeger als laborant bij Merck gewerkt. We nemen met een handdruk afscheid. Kurt blijft mij nog de hele dag in de gedachten. Ik prijs mij gelukkig dat ik mag fietsen.

Ik fiets als een herboren mens, mijn achterwerk voel ik niet. Vermoeidheid komt vandaag niet voor in mijn programma. Ik voel mij vrij. Toch denk ik steeds aan Kurt. Ik maak een vergelijking tussen hem en mij. Hij is wat ik uit zijn verhaal opmaak 4 jaar ouder (69). Toch kan ik de hele wereld aan.

Kurt heeft ernstige beperking. Ik neem de tijd om te genieten van alles wat ik onderweg tegen kom.

Tabak.

Bij Leuterhausen staan mensen in een open schuur, ze verwerken bladeren. Ik rij de schuur in en zeg in het Duits; "Als ik verder rij blijf ik met de vraag zitten, wat dit is". Ik raak een gevoelige snaar, de Duitse vrouw ca 60 jaar en een Duitse jongen en twee, ik denk Polen, werken wel door, maar de vrouw verteld dat ze tabaksbladeren aan het verwerken zijn.

De vrouw vindt het prachtig dat ik haar vraag.

Ze is een van de laatste tabaktelers in deze streek. De bladeren worden in een machine naast elkaar gelegd en dan aan elkaar genaaid. Aan de draad worden ze te drogen gehangen. Ik vraag de vrouw of ze ook rookt. "Nee" zegt ze. Dat is net zoiets als een veeteler die vleeskoeien fokt en vegetariër is.

Ze lacht wel om de vraag. De Poolse jongens lachen niet.

Ik fiets weer verder over landbouwwegen richting Heidelberg. In Lorch haal ik bij het VVV een stempel in de pas.

Ik moet weer denken aan de ontmoeting met Kurt en ik wil de plaats waar ik Kurt ontmoette niet vergeten.

Om 9.00 uur kwam ik in Maria Einseidler. Een bedevaart oord uit de 14e eeuw. Ik fiets naar de kapel. Als ik de deur open doe zie ik zeker 20 mensen. Er is iemand die de voorbede doet, daarna vallen de overige aanwezigen in: Maria,..... zo gaat het maar door. Na 10 minuten lijkt het of ik herhaling hoor.

De cd blijft ergens hangen en herhaald het verhaal. Ik besluit maar te vertrekken.

6e Dag, dinsdag 21 juli 2009

Sankt Leon ,vertrek: 07.00 uur

Shellbornn, aankomst: 17.30 uur

Temp.maximum: 35 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: Z.W.

Weerbeeld: zonnig, warm

Dag afstand: 83,0 km, Tijd: 6:22:15 uur, Gemiddelde: 14.2 km

Totaal gereden: 582 km

Water met koolzuur.

Ik kon vanmorgen pas om zeven uur van de camping in Sankt Leon. Vrij snel na de camping kom ik in een heel rustig bos. Ik maak uitgebreid foto's van een wijngaardslak die de weg over kruipt. In een picknickhut maak ik mijn ontbijt en zo ben ik al vroeg in Bruchsal. Midden in de plaats staat een prachtig Barokslot. Ik fiets door de tuinen en schrijf de brief van gisteren af. Ik voel mij als de kasteelheer.

Het fietsen gaat nog steeds goed. Ik heb bijna alleen maar vlakke etappes gehad en kom nu in het Zwarte Woud. Daar gaat het meer klimmen.

We zien wel.

Het is al weer aardig warm en mijn water is op. Als er een paar mensen in de tuin aan het werk zijn vraag ik water. "Doe maar uit de kraan." zeg ik. "Nee", zegt de vrouw, "we drinken altijd mineraalwater". Ze vult de fles. Als ik de eerste slok neem merkt ik het al. Er zit koolzuur in. Ik heb liever gewoon water, in plaats van dit bulkwater. Als ik een stuk verder ben springt met een plof de drinkfles open.

Door het schudden komt de koolzuur vrij.

De gids Josef.

Als ik in Pforzheim op de kaart sta te kijken stopt een fietser naast mij.

Hij komt op de fiets uit Bingen en is aan het trainen voor zijn fietstocht naar Santiago, die hij samen met een vriend, in drie weken wil maken. Hij kent de weg en wil mij door de stad brengen. Op een leuk terras onder de bomen drinken we een biertje.

Hij heet Josef, heeft in de fabriek van Mercedes auto's gemaakt.

Hij is met vervroegd pensioen. Van oorsprong komt hij uit Roemenie. Zijn voorouders waren Duitsers die daar naar toe getrokken zijn. Op 18 jarige leeftijd heeft hij geprobeerd uit Roemenie te vluchten. Hij werd gepakt en moest 30 maanden de cel in. Later heeft hij het weer geprobeerd en lukte het hem in Duitsland te komen, waar hij nu 38 jaar leeft.

Als ik Josef vertel dat ik niet langs de rivier fiets, maar over de bergkam naar een camping ga, zegt hij: " Die weg ken ik niet, terwijl ik hier vlakbij woon. Ik fiets mee"! We moeten 3-4 km bergop. Het is mijn eerste langere klim.

Josef puft. Hij weegt ca 100 kg.

Samen komen we boven en na een paar kilometer hoor ik een bekend geluid. Er is een spaak kapot.

We rijden voorzichtig door naar de camping. Ik neem afscheid van Josef. Hij geeft mij zijn telefoonnummer en als ik hem morgenvroeg bel staat hij op de route en zal mij door het bos Shonbuch brengen. Ik ben benieuwd.

Ik begin aan de fietst te sleutelen. Naast mij staan mensen uit De Zilte in Nederland.

Ze zijn ook met de fietsen onderweg. We praten, maar het sleutelen schiet daardoor niet op. Ik haal het achterwiel eruit. In het frame heb ik reserve spaken. Na het verwijderen van het tandwiel kan ik de nieuwe spaak er zo in draaien. Ik wil ook een groter achtertandwiel plaatsen, daardoor heb ik meer kleine versnellingen. Het wordt donker. Ik moet het sleutelen staken. Warm eten maken is er bij ingeschoten.

Ik heb nog een blik vruchten wat ik op maak. Die nacht repareer ik in mijn droom wel vijf keer de fiets. 's Morgens om zes uur ga ik direct verder en binnen 20 minuten is alles weer rij klaar. Voorzichtig test ik de fiets. Dan bel ik Josef. Bij het plaatsje Schafhausen zal hij mij op wachten.

7e Dag, woensdag 22 juli 2009

Shellbronn ,vertrek: 07.35 uur

Melchingen, aankomst: 17.00 uur

Temp. maximum: 34 graden, Wind: 3 Bfr, Windrichting: Z.W.

Weerbeeld: half bewolkt, soms lichte regen.

Dag afstand: 81,6 km, Tijd: 6:05:13 uur, Gemiddelde: 13,4

Totaal gereden: 664 km

Vandaag met zijn vieren.

Ik heb vannacht wel vijf keer de fiets gerepareerd. De fiets wordt een kostbaar bezit. Zonder fiets is je reis voorbij. Met een kapotte fiets kun je de reis niet voortzetten. Het doet me denken aan vorige week, toen ik naar Hennie Nijland ging voor de APK van de auto. Gezien het gemaakte aantal kilometers met de auto, had ik beter met de fiets naar de APK kunnen gaan. Ik heb dit jaar meer kilometers op de fiets, als met de auto gemaakt. Ik was gewoon om zes uur wakker en de reparatie van de fiets had ik binnen een half uur klaar. Nieuwe spaak en nieuw achtertandwiel om meer kleine versnellingen te hebben. Een kleine test rit en ik heb het goede gevoel.

Met Josef had ik afgesproken dat ik zou bellen als ik bij de camping zou vertrekken. Voordat

ik dat doe haal ik om 07.35 uur broodjes bij de bakker en maak in een bushokje mijn ontbijt. Ik bel Josef en direct vraagt hij: "Wo bist du", waar ben je. Ik rij nu van de camping." Wir sehn uns in Schafhausen." Hij meende het echt.

Later belt hij mij terug. "Wo bist du jetsh." In Weilderstadt. "Wir sehn uns in 10 minuten." Ik kom in Schafhausen (om misverstanden te voorkomen het ligt 32 km beneden Pfozheim). Bij Schafhausen kijk ik rond. Daar staat Josef. Het doet mij goed. Ik krijg een brok in mijn keel. Er zijn toch mensen die eerlijk en goed zijn.

Bij Josef staan Bob en Rianne uit Zoeterwoude. Ze hebben ook gelezen van de moeilijke route door natuurpark Schonbuch waar de meeste fietsers verdwalen.

De Altstadt

Josef kent de weg en zal ons door het park loodsen. We gaan met ons vieren op pad. Het eerste wat Rianne zegt: "We rijden niet zo hard."

Ik ben het daarmee helemaal eens. Josef rijdt voorop. Na een klim wachten we op elkaar en onderweg maken we nader kennis.

Rianne en Bob rijden naar Verona. Rianne werkt in het onderwijs en Bob bij VNO, een overkoepelende organisatie van de vakbonden. Bob gaat bij de beklimming van heuvels in zijn eigen tempo naar boven. Ze zijn vanuit Zoeterwoude vertrokken en hebben in Utrecht bij hun dochter al twee fietstassen achtergelaten.

Met behulp van Josef komen we zonder problemen door het park we besluiten "De Altstadt" van Tübingen te bekijken. Je merkt direct dat Tübingen een studenten stad is. Overal universiteitsgebouwen, studenten en fietsen.

De oude stad heeft prachtige gebouwen. Op een terras, met fietsen goed in het zicht, drinken we koffie. Rianne bekijkt mijn pelgrimspas en leest met heel veel belangstelling het kaartje met de tekst en het houten kruisje. We vertellen elkaar over onze ervaringen op de reis naar

Santiago, die Bob en Rianne ook gemaakt hebben. Ze vertelt over de bijzondere ontmoeting met een Libanese dichter terwijl ze met elkaar in de bergen naar de zonsondergang keken. Bij dit verhaal komen er tranen van geluk op haar wangen.

Zo heeft de tocht naar Santiago bij ons allen wat los gemaakt, wat ons in ons diepste treft.

Het zijn plaats, omstandigheden en gevoelens die een gevoel van geluk omhoog roepen.

Als we fietsen vertelt Rianne dat ze bij de Baptisten gemeente is, Bob is Katholiek gebleven.

We praten over geloof en geven elkaar dingen mee om nog eens te overdenken.

Mijn dochter Jolanda schreef voordat ik vertrok: Waar je ook bent, wat je ook doet HIJ is altijd bij je.

Dan heeft HIJ vandaag drie bijzondere mensen op mijn pad gebracht. Josef, Rianne en Bob.

Buiten Tübingen nemen we afscheid van Josef. Een bijzondere mens die ook naar Santiago gaat.

Voor we aan een 4 km lange beklimming van 4 tot 7 % beginnen neem ik afscheid van Rianne en Bob.

Ze willen in een pension overnachten. Het afscheid van deze bijzondere mensen valt mij zwaar. Een dag en toch zoveel verbondenheid.

en

de

8e Dag, donderdag 23 juli 2009

Erpfingen ,vertrek: 07.05 uur

Obersiggingen, aankomst: ca 16 uur

Temp.maximum: graden, Wind: 5-6 Bfr, Windrichting: z.w.

Weerbeeld: zeer sterke wind-bewolkt.

Dag afstand: 98,2 km, Tijd: 6:19.247 Gemiddelde: 15,6 km

Totaal gereden: 763 km

De naturisten.

In de bakkers winkel waar ik vanmorgen broodjes kocht vroeg de vrouw: " Waar komt u vandaan. "Ik zeg: "Ik kom op de fiets uit Holland ." "Dacht ik al", zei de vrouw. Dat is mij vaker gebeurd. Blijkbaar praten we allemaal net zo'n Duits als Rudie Carel. Met dat verschil dat hij er goed voor betaald kreeg. De vrouw wil ook weten waar ik heen ga. "Naar Rome" en ik voeg er aan toe, "het is een verrassing voor de Paus." Ze begint uitbundig te lachen. "Ik zal aan u denken", zegt ze, waarop ik zeg: "Ik zal ook aan u denken, maar niet de hele dag." Toch mooi als je de dag zo kunt beginnen.

Ik ben het vandaag even zat om de route van Hans Reitsma te volgen.

De route voert over allerhande kleine wegen en permanent moet je opletten waar je links of rechts moet. Ik fiets nu over de B32 de Hohenzollernstrasse langs de rivier de Lauchert. De rivier stroomt naar het noorden. Als ik richting Sigmaringen kom stroomt het water naar het zuiden. Na de laatste klim stroomt het water naar de Donau.

Het weer is bewolkt en er staat een zeer harde wind. Toch zit de temperatuur rond de 30 graden.

De bekende Duitser.

In Sigmaringen heb ik rond 12 uur toch al weer 50 km gereden. Ik fiets langs de Donau. In een park lopen mensen in het water van een Dr Kneippe-anlage. Met blote voeten in steenkoud water is goed voor de bloedsomloop.

Ik maak een foto. Een van de mannen zegt, dat ik dat niet zomaar kan doen. Hij is een zeer bekende Duitser en ik mag geen foto's van hem maken. De man lijkt absoluut op niemand en ik geloof er niks van.

Even later roept een jonge dame: Herr Rohde komt U er uit. We moeten weg.

Had ik het toch goed.

Hij is onder begeleiding van iemand van een inrichting.

Die was dus goed gek.

De tocht gaat verder langs de Donau. Dan moet ik weer berg op. Daarna stroomt het water naar het zuiden richting Bodenmeer. Nu loopt ook de weg naar beneden. Het weer is zeer heftig geworden. Er staat een zeer harde wind. Naar ik later hoorde heeft de wind rond de Bodenmeer veel schade veroorzaakt. Rond vijf uur kom ik op de camping op 20 km van de Bodenmeer.

Het weer begint zeer dreigend te worden. Snel zet ik mijn tentje op.

Ik heb net voor de bui nog even heerlijk in het zwembadje gezwommen.

Dan begint het te regenen en een heftig omweer barst los. Ik besluit eerst maar eens een uurtje te slapen.

Met een knetterend geluid slaat de bliksem in, direct gevolgd door de donder klap. Ik ben niet bang voor de bliksem.

Rianne, waar ik gisteren mee op fietste, was bij de dreiging van onweer al doodsbang.

Na een uur ben ik wakker en begin in het voorste gedeelte van de tent te koken.

Rond half tien maak ik een praatje met Rob en Trudie. Ze staan op het naturistengedeelte

van de camping. We raken volop aan de praat en Trudie nodigt mij uit om hun kampeerauto te bekijken. Helaas wordt het al wel wat donker. Achter de schutting van het naturistengedeelte staat een camper, die direct mijn hart heeft gestolen.

Op de laadbak van een Dodge heeft Rob een soort huisje gebouwd. Een huisje met een rieten puntdak. Om het huisje geheel in stijl te hebben zit achterop een vogelhuisje en Rob heeft er ook een vogeltje bij gedaan. Voor op het huisje, wat ca 2,50m boven de laadbak uit steekt zit een klomp. Ik vraag Rob waarom een houten huisje? "Ik kan goed met hout werken", zegt hij. De camper is een verschijning die direct een glimlach geeft.

Rob maakt het niks uit. In het kampeerhuisje praten we nog verder en dan is het bedtijd! Naar ik van anderen hoorde, is het aan de Bodenmeer noodweer geweest. Morgen gaat het langs de Bodenmeer naar Oostenrijk. Het was een zware dag!

.....

9e Dag, vrijdag 24 juli 2009

Obersiggingen, vertrek: 07.15 uur

Bludenz (Oostenrijk), aankomst: 18.20 uur

Temp. maximum: 34 graden, Wind: 0 Bfr, Windrichting: z.w. Weerbeeld: droog, zonnig - einde van de dag veel regen.

Dag afstand: 125 km, Tijd: ca 8 uur, Gemiddelde:

Totaal gereden: 825 km

Naar Oostenrijk.

Ik verlaat de camping in Obersiggingen en de vriendelijke eigenaresse staat mij uit te zwaaien. Het gaat nu heuvel af naar het Bodenmeer. Het zijn vriendelijke kleine weggetjes. Er is veel fruitteelt, maar ook velden met hop. Ik heb mij voorgenomen om aan het Bodenmeer mijn ontbijt te maken. Tegen 10 uur kom ik in Langenargen en vind een prachtig bankje aan het water. Het is genieten met een ontbijt en een kopje koffie. Naast mijn bank is een groep schoolkinderen op een grasveld met verschillende spelen bezig. Ik bekijk het eens rustig. Ze moeten met luchtzakken en balken een vlot maken. De instructeur legt uit hoe ze het moet doen. Daarna gaan ze aan de slag. Het zijn allemaal kinderen van 13 tot 14 jaar. De overige spelen zijn er op gericht om samen een taak uit te voeren. Je ziet direct wie de leiding neemt en de taken verdeeld. Net grote mensen werk.

Na het ontbijt fiets ik langs het Bodenmeer naar het schiereiland Lindau. Het is heel toeristisch, maar je wilt het zien. Het is 12.00 uur en ik heb al weer 53 km gereden. Nu gaat het naar Oostenrijk. Bregenz is de eerste plaats. Bregenz is maar 10 km verder. Er

staat tussen Lindau en Bregenz een dikke file. Het vakantie seizoen is aangebroken. Ik rij de file gewoon voorbij.

Opnamen.

Net voor de Oostenrijkse grens zijn er in de tuin van een prachtig landhuis tv opnamen met een blaaskapel. Er staan overal auto's en vrachtwagens van de S.W.F.

Ik fiets tussen de vrachtwagens door de tuin in. Ik groet een aantal mensen en zorg wel dat ik uit beeld blijf. De opnamen gaan door. De blaaskapel staat netjes opgesteld voor het landhuis. Overal staan lampen, terwijl de zon volop schijnt.

Op enig moment komt er iemand uit een soort tent en roept: "Stop, stop."

De kapel houdt op met spelen. Cameramensen beginnen rond te lopen, de opnamen liggen stil. Ik blijf gewoon kijken. Dan komt er een man naar mij toe en zegt:

"Dit terrein is gehuurd voor tv opnamen."

Ik geef direct antwoord, door te zeggen: "Dat is fijn dan hoef ik geen huur meer te betalen. "

Hij legt uit dat het niet de bedoeling is dat er publiek bij is.

Hij vraagt mij vriendelijke om het terrein te verlaten. Ik vraag hem of het snel of langzaam mag. Hij lacht, dus ik vertrek langzaam. Hij vraagt waar ik heen ga. Ik probeer het verhaal van gisteren.

"Ik ga naar Rome en het is een verassing voor de Paus. Hij weet het nog niet dat ik kom."

Ook deze man kan er om lachen en ik vertrek heel langzaam.

Hij geeft mij nog de beste wensen mee.

Na Bregenz kom ik bij Hard waar de Rijn in het Bodensee komt. De route is soms moeilijk te vinden. Bij Lustenau passeer ik een brug en als ik mensen vraag hoe ik in Lustenau kan komen, zeggen ze dat ik aan de verkeerde kant van de Rijn in Zwitserland zit.

Ik moet terug. Mijn doel is Bludenz in Oostenrijk. Dan zit ik aan het begin van het Klosterdal, wat de aanloop naar de Arlbergpas, op 1800 m hoogte, is.

Kort voor Bludenz komt de regen met bakken uit de lucht. Als een verzopen kat kom ik op de camping. Er is een soort keuken waar ik de spullen kan drogen. Henk en Rinus uit Eindhoven waren al wat eerder binnen. Ook zij staan te wachten om in een droog moment de tent op te zetten. Het wordt niet droog en ik wil liggen en slapen.

Dan maar nog nat. In de stromende regen zet ik de tent op. Daarna kruip ik diep in de slaapzak. Ik had van de regen natte voeten gekregen en in de slaapzak word ik weer warm. Een gigantische onweer breekt los.

Ik slaap lekker. Van eten koken komt niks. Ik heb nog een paar blikjes, dat is het avondmaal. Alles is klam en nat en als ik 's morgens wakker word regent het nog.

Wat moet ik doen?

Blijven of toch aan de pas beginnen.

.....

10e Dag, zaterdag 25 juli 2009

Bludenz, vertrek: 08.30 uur

Imst, aankomst: 18.15 uur

Temp. maximum: 34 graden, Wind: 3 Bfr, Windrichting: z.w. Weerbeeld: regen en bewolkt

Dag afstand: 90.5km, Tijd: 6:58.17 uur, Gemiddelde: 12.9 km

Totaal gereden: 979 km

De eerste bergpas.

Als ik wil opstaan regent het nog steeds. Ik blijf nog een uur liggen. Dan bekijk ik de lucht, het is nog geheel donker. Om 8 uur klaart het wat op. Ik neem het besluit om vandaag de Arlbergpas te rijden.

Rinus en Henk die uit Eindhoven komen en ook per fiets naar Rome gaan, hebben gisteren in Bludenz een kaartje voor de trein gekocht. Voor 11 euro gaan ze met de trein door de tunnel van de berg.

Ik moet aan de pelgrims van vroeger denken. Die konden ook de trein niet nemen.

Het tentje is klets nat en door het water wel een kilo zwaarder. Rond kwart over acht sta ik klaar voor vertrek.

Als ik kijk omkijk zie ik een man in een rolstoel en een vrouw er bij. Ik spreek hem aan: "He Jan. Wat een tref dat ik je alsnog ontmoet." Hij herkent mij direct. We hebben per mail contact gehad.

Jan Mollen gaat samen met zijn vriendin Marja naar Rome. Jan zit in een rolstoel en rijdt met een handbike. Mia gaat met het busje vooruit naar de camping. Soms rijdt Mia hem met de fiets te gemoed en rijden ze samen." We krijgen zoveel positieve reacties", zegt Jan. Ze hebben vandaag een rustdag, want Mia wordt 59 jaar.

Jan zegt dat hij mij nog een mail heeft gestuurd. Helaas was ik gisteravond met andere dingen bezig en heb geen mail gelezen.

Ik feliciteer Mia met haar verjaardag en we wisselen nog wat wetenswaardigheden uit. We nemen afscheid en spreken de wens uit elkaar onderweg nog eens te ontmoeten.

De aanloop door het Klosterdal is prachtig. De klim is 6 tot 7%, maar het is nog goed te doen. Ik kijk niet op mijn horloge of de kilometerteller. Ik geniet van de bergen en fiets gewoon. De top van berg is nog 29 km.

Onweersbui.

Na Langen am Arlberg gaat het echt omhoog. Voor Langen is een hele lange tunnel.

Voor fietsers loopt er een weg langs de tunnel. Dan komt er een onweersbui. Ik trek de poncho aan en ga op mijn krukje zitten. Ik maak mij klein. Met dit weer kun je niet fietsen, en zo zit ik stil en verlaten in de regen en het onweer, langs een weggetjes waar bijna nooit iemand langs komt. Na een half uur klaart het op. Ik kan weer verder.

Vanaf Langen beginnen de haarspeldbochten. Het is nog 6 km met een klim van maximaal 10 %. Het is indrukwekkend mooi. Toch moet ik lopen. Ik heb gisteren een knipperlichtje achterop mijn helm gemaakt.

Het werkt.

Auto's blijven achter mij of gaan ruim om mij heen. Waar het wat vlakker word kan ik soms even fietsen. Ik moet nog naar 1800 m hoogte.

Het lijkt niet zo hoog, maar toch is het een grote lichamelijke inspanning. Het gaat goed. Ik stop regelmatig om wat te eten. Hoe hoger ik kom, hoe kouder het word. Het is 11 graden.

Kort voor de top maak ik een stop.

Tegen de rots hangt een bordje met een naam opschrift: "Een hart staat stil, als God het wil." Mijn hart klopt of dat het uit mijn lijf wil springen. Ik wandel naar de top.

Een aantal wandelaars stellen vragen vol belangstelling. Ik trek eerst alle warme kleren die ik heb aan. Een van de wandelaars

maakt wat foto's en ik krijg een stempel in mijn pelgrimspas. Het is 14.30 uur. Ik heb bijna zes uur over de klim gedaan. "Luctor et Emergo." Ik heb het gehaald.

Bij de afdaling verrek ik van de kou. Ook begin ik te gapen.

Tot Landeck gaat het heerlijk berg af. Tegen mijn principe loopt de snelheid soms op tot 50 km. Na Landeck fiets ik nog 20 km door naar Imst.

We hebben daar een paar weken geleden met mijn zwager en schoonzus op een camping gestaan.

De verrassing bij de beheerders familie is groot. Op de fiets?

Ja, op de fiets! Het was een spannende dag. Morgen een rustdag!

11e Dag, zondag 26 juli 2009

Imst (rustdag)

Rustdag Temp. maximum: 34 graden. Weerbeeld: warm droog weer.

Totaal gereden: 979 km

Een rustdag vandaag!

Ik ben nu 11 dagen onder weg. De eerste Alpenpas heb ik bedwongen en het gaat goed. Natuurlijk doet het elke dag wel ergens pijn of slaat de vermoeidheid toe, maar dat is snel vergeten bij alle mooie dingen die je onderweg ziet of beleeft.

De tocht langs de Rijn was de eerste dagen heel bijzonder, maar dat wordt het na vier dagen

Rijn wat minder. Voordeel is wel dat alle etappes vlak zijn, pas bij Karsruhe begint het te klimmen en word het landschap weer anders. Het Bodenmeer is een echte toeristentrekker. Veel campings, tot de nok toe vol. Een mierennest van toeristen die door de plaatsjes wandelen, kaarten of andere dingen kopen en op terrasjes zitten.

De hotels en pensions zijn niet te tellen dat blijft ook zo richting Oostenrijk.

De Arlbergpas naar 1800 m hoogte was heftig.

Ik had het naar boven steeds kouder, maar je haalt het en dan is de voldoening groot. Het weer was de laatste week wisselvallig, maar nooit met een hele dag regen. Soms dagen met maximaal 35 graden. Ik kan er goed tegen.

Nu dus een rustdag. Het is stralend weer en een goede gelegenheid om alles te wassen en weer eens te sorteren. Het scheelt heel veel tijd als je precies weet waar, wat in welke tas zit. Ik span een waslijn en begin met de was. Voor de middag heb ik alles droog.

Ik maak nog twee verslagen af en praat met verschillende mensen op de camping.

De familie Ligtenberg uit Enter in Overijssel neemt mijn eerste route boekje mee.

Ik heb het na bijna 1000 km uit. Scheelt al weer gewicht.

Naast mij staat Dorean Pavre uit Lusanne in Zwitserland. Hij spreekt Frans en Engels, dus het wordt Engels. Dorean is een heel schriel ventje op en grote BMW motor en aan alle kanten zitten koffers waar hij alles in heeft, zelfs een laptop. Dorean is naar de Noordkaap geweest en heeft al duizenden kilometers gereden.

Hij kwam via Finland, Letland, Polen en Duitsland. Hij is een echte kilometer vreter.

Dorean werkt bij een firma die houten huizen bouwt. En zo is de een op de fiets en de ander op de motor. Dorean gaat met de middag weg. Hij wil nog naar Liechtenstein. Ik geef hem de route over de Arlbergpas, want hij wil geen tol betalen.

's Middags lig ik lekker lang te slapen, maar dat wreekt zich 's nacht weer.

Ik lig een paar uur wakker. Het inpakken de volgende ochtend is zo gebeurd.

Precies om 07.05 uur sta ik bij de poort en de camping eigenaar neemt afscheid met, "Auf Wiedersehen". Ik weet niet of dat op de fiets zal zijn.

12e Dag, maandag 27 juli 2009

Imst ,vertrek: 07.05 uur

Nauders, aankomst: 17.30 uur

Temp. maximum: 34 graden, Wind: 3 Bfr, Windrichting: z. Weerbeeld: Droog en zonnig.

Dag afstand: 79,4 km, Tijd: 6:47:51 uur, Gemiddelde: 11.6 km

Totaal gereden: 1059 km

De Reschenpas naar Italië !

Het is 20 km naar Landeck. De route gaat over het fietspad langs de Inn.

Ik doe kalm aan, de spieren moeten er weer aan wennen. Rond 8.30 uur ben ik in Landeck.

Het is maandagmorgen en ik moet wat eten halen. Ook weer niet te veel, want ik moet nog de Resapas naar 1450 m hoogte op. In Landeck komen ook een Belgische man en vrouw bij de winkel. Ze zijn in Remagen gestart en gaan ook naar Rome, ze overnachten in hotels. Ik fiets nu door het Obereinntal, een smalle kloof. Het fietspad wordt ook veel door groepen bikers gebruikt. Het klimt geleidelijk. Na Pfunds maakt de route een kleine omweg door Zwitserland omdat de Reschenpas te druk is voor fietsers. Ik kan de weg hoog op de berg zien.

Bij St.Valentijn begint het echt te klimmen, 11 haarspeld bochten naar 1454 m hoogte.

Verschillende keren word ik ingehaald. Soms gaat het 5% omhoog, maar ook 8 en 10% komen voor. De temperatuur zit weer boven de 32 graden. Ik let niet op de tijd. Een aantal jongelui gaan met de kleinste versnelling naar boven.

Mijn versnelling is bijna net zo klein, maar de ca 20 kg bepakking doen hun tegenwerkende kracht en ik moet lopen. Steeds doe ik twee haarspeld bochten, rust weer uit en drink iets.

Niet te veel, meer de mondspoelen, want die is door het hijgen kurkdroog. Uiteindelijk bereik ik de Norberts-Hohne. Weer een pas overwonnen.

Onweer en hagel

In Nauder doe ik de inkopen voor vandaag. Nu nog naar de camping die ca 2 km richting Italiaanse grens ligt. De 2 km zijn slopend. Er giert een zeer harde wind door het dal. De tassen vangen zoveel wind dat ik in de kleinste versnelling nog moeilijk vooruit kom.

Op de camping sta ik samen met Harry en Susanne Luxemburg uit Bleiswijk.

Ze zijn ook op weg naar Rome. Harry werkt in het onderwijs en Susanne werkt op een laboratorium voor bloedonderzoek aan de Universiteit. Het is hun vakantie.

Ze slapen niet altijd in een tentje, soms nemen ze een kamer. Tegen 22.00 uur ga ik de tent

in. Er is heel in de verte onweer. Later in de nacht barst het met veel geweld ook boven ons los. Ik blijf maar lekker in mijn tentje.

Dan ook een geraas en even later vallen er hagelstenen.

Wat een geweld. De tent houdt zich goed. Weer een ervaring.

Het blijft tot 's morgens 7 uur regenen.

Naast mijn tentje ligt nog een hoopje hagelstenen. Ik besluit maar kalm aan te doen. Het weer klaart op en het kan wel eens een mooi dag worden. Vandaag naar Italië.

13e Dag, dinsdag 28 juli 2009

Nauders ,vertrek: 09.30 uur

Naturs (Italië), aankomst: 18.00 uur

Temp. maximum: 35 graden, Wind: 3 Bfr, Windrichting: w. Weerbeeld: Droog en warm.

Dag afstand: 73 km, Tijd: 4:35:00 uur, Gemiddelde: 16,2 km

Totaal gereden: 1132 km

Zuid Tirol

Ik vertrek om 9.30 uur van de camping net voor de Italiaanse grens.

Mijn burens Harry en Susanne zijn ook klaar voor vertrek.

Nog 200 m fietsen ben ik bij de grens. Daarna nog even klimmen en 2 km verder ben ik in Reschen of op zijn Italiaans Resia. Het is zuid Tirol. Het hoorde bij Oostenrijk, maar na de tweede wereldoorlog heeft men het bij Italië gevoegd. De bewoners spreken allemaal Duits. Men heeft nu een hoge mate van autonomie en men accepteert nu dat men een deel van Italië is.

Bij Reschen begint het stuwmeer de Reschensee. Toen de Reschensee als stuwmeer vol liep heeft men het plaatsje Reschen geheel verplaatst. Alleen de kerktoeren staat nog in het water als herinnering aan het verdronken dorp. Na Reschen loopt er een fietspad tot aan Merana. Van 1420 m hoogte gaat het naar 350 m hoogte. Vandaag dus lekker berg af.

Bij de kerktoeren in het water maak ik wat foto's.

Het landschap is van dien aard dat je wel bezig kunt blijven met het maken van foto's. Of je

nu links of rechts kijkt het blijft een prachtig landschap. Hoog op de bergen ligt sneeuw. Vermoedelijk is er vannacht wel wat bij gekomen. Alle dorpjes hebben nu twee namen. Ik ga op zoek naar een postkantoor. Ik moet nu Italiaanse postzegels hebben om mijn dagelijkse reisverslag naar huis te kunnen sturen.

In Prad vind ik een bank en een postkantoor. Ik haal postzegels en geld. Ik heb altijd 100 tot 200 euro bij mij, maar nu was het tot ca 20 euro gekrompen.

Marmer

Bij het dorpje Laas gaat een spoorbaantje tegen de berg omhoog. Onderaan staat een treintje. Ik sta bij de overweg en ca 200 meter rechts ligt de marmerfabriek.

Bij Laas wordt op 1600 tot 2300 m marmer gewonnen. Het Laaser marmer wordt vooral voor beelden gebruikt omdat het marmer een gelijkmatige structuur heeft.

Het treintje komt met een paar grote blokken aan rijden. De machinist roept dat we het verkeer moeten tegen houden en dat doen we.

Niks spoorbomen; gewoon allemaal meewerken.

Ik fiets op de Via Claudia Augusta, de Romeinse Keiserweg. Het fietspad is met Europees geld aangelegd en loopt door naar Bolsano. De route is goed aangegeven.

Wel zijn er heel veel fietsers op weg. Later spreek ik een Duits gezin uit Una bij Dortmund. Ze zijn op vakantie in Zuid Tirol. Men kan met de trein het dal omhoog, dan een fiets van de spoorwegen huren en tot elk gewenst station naar beneden fietsen. De kaart + fiets kost 11 euro per persoon.

Geen wonder dat ik de hele dag fietsen van het zelfde soort zie.

Hele families fietsen met een rugzak naar beneden. Af en toe zie ik huilende kinderen die het niet meer leuk vinden en willen stoppen. Ook slingerende kinderen zie ik veel. Na een aantal kilometers gaan ze spelletjes doen.

Vol.

In Naturns zijn twee campings. Ik besluit daar te overnachten.

De eigenaar zegt: "Wij zijn vol." Dat kan niet en ik houd aan dat het maar een klein tentje is. Ik merk dat hij het geen probleem vindt als ik bij iemand ga staan. Ik rij de camping over. Waar plaats is vraag ik. Een jong stel

Dirk en Astrid heeft voor de camper 2 meter gras over. Ze hebben er geen probleem mee als ik de tent daarop zet. Zo'n kleine plek heb ik nog niet gehad. Ik vind het voldoende, ik kan slapen.

14e Dag, woensdag 29 juli 2009

Naterns ,vertrek: 08.30 uur

Ora of Auer, aankomst: 14.00 uur

Temp. maximum: 34 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: z. Weerbeeld: Droog, zonnig en warm.

Dag afstand: 71,1 km Tijd: 4:26:06 uur, Gemiddelde: 16 km

Totaal gereden: 1204 km

Weer een volle camping.

Het probleem is; ik ga te snel. Ik ben de Alpen over en zit kort voor Trento.

Het is nog ca 1000 km en ik heb nog 24 dagen. Mijn terugreis staat geboekt op 23 augustus.

Met 8 rustdagen en 62 km per dag ben ik nog op tijd in Rome.

Er is dus nog genoeg tijd om wat te bekijken.

Hans en Martha Wieser belden dat ze aan het Gardameer in Arco zijn.

Nu ik voldoende tijd heb ga ik er langs. Gisteravond had ik op de camping veel bekijks. Ik stond met mijn tentje op een klein stukje gras voor een camper, net naast de open afwas plaats. De burens uit Duitsland waren direct nieuwsgierig.

Tegenover mij staat een jonge Italiaanse vrouw ca 30 jaar en een man die ik in de 40 schat.

Je probeert je er een beeld van te maken. Zij was niet direct een schoonheid te noemen.

Blijkbaar was ze toch blij met een wat oudere man en hij met een jonge vrouw. Dus beiden blij. Maar dat is mijn oordeel.

Zij vraagt in het Italiaans iets over het fietsen. Ik leg uit: Holland, Rome.

Ze knikt vol bewondering. Later komt ze met een hele zak met perziken.

Haar vader heeft ze geplukt. Ik mag ze hebben. Uit het gebaar spreekt een goed mens.

Iemand die iets voor een ander over heeft. Hoe klein ook, het kan net dat gevoel geven.

Maar zo kom je het onderweg vaker tegen.

Ik ga naar camping Markus-hof in Auer.

Harry en Susanne Luxemburg zijn rond 14.00 uur op de camping. De camping zit weer tot de nok toe vol. De eigenaresse ligt te slapen dus wij wachten het maar rustig af. Het is 34 graden. Een man en een meisje zitten onder een tent te kaarten, waar wij ook een schaduwplekje opgezocht hebben. Als na enige tijd de kaarten door de wind van de tafel vliegen stoppen ze. Dan vraagt de man ineens of we met de fiets zijn en een plaatsje nodig hebben. Hij heeft alleen nog een plaats in de zon. Wij zijn dolblij met een plaats. De zon nemen we voor lief. Het blijkt een strook gras van 3 m breed langs een muur waar hij ook zijn groentetuin heeft.

We schrijven ons in en ik vraag een stempel in mijn pelgrimspas.

Als het tentje staat komt de eigenaar naar zijn tomaten kijken. Hij plukt er twee en geeft er een aan mij. Het gebaar. De tomaat smaakt als Gods verboden vrucht, al hoewel ik niet precies weet of dat de appel of een andere vrucht was.

Het gebaar om ons toch een plaatsje te geven. het gebaar van de tomaat. Het zijn de kleine dingen die je gaat waarderen

Het is een kleine camping en het valt mij op dat er voor 90 % Nederlanders staan.

De eigenaar kan het ook niet verklaren." Het is altijd zo", zegt hij.

De rit van vandaag ging tot Bolzano geheel over goed aangelegde en bewijzerde fietspaden. Het dal van de Adige, de rivier waar het fietspad langs loopt is een groot fruitteeltgebied.

Soms is het dal breed, maar voor Legonde is het dal smal en stort de rivier op korte afstand naar beneden. Van Morano tot Bolzano zijn nieuwe fietspaden aangelegd. Ik volg de fietspaden en ga in het centrum van Bolzano naar de Dom.

Een prachtige Dom. Ik spreek een man aan waarvan ik denk dat hij bij de kerk hoort.

Hij wijst op het embleem op zijn jas. Hij is van de Bundes Bahn of DB, Deutsche Bahn.

Dan zie ik iemand die deuren op slot doet. Ik vraag hem en krijg een stempel en de complimenten. De stad uit gebruik ik de Tom Tom tot ik het fietspad naar Trento vind. Nu is het weer heerlijk fietsen.

Na het eten koken, ga ik tegen 20.00 uur mijn twee pannen, vork en lepel afwassen. En dan zie ik er twee. Maar ik denk; ik ken er een. Het klopt en de avond wordt nog gezellig en vol verrassingen. Morgen meer!!

15e Dag, donderdag 30 juli 2009

Auer ,vertrek: 07.30 uur

Arco (Gardameer), aankomst: 16.00 uur

Temp. maximum: 32 graden, Wind: 2 Bfr, Windrichting: Weerbeeld: warm, zonnig.

Dag afstand: 100.8 km, Tijd: 6:34:55 uur, Gemiddelde: 15,3

Totaal gereden: 1304 km

Nog even de verrassing van gisteravond. Ik zie twee vrouwen, duidelijk een tweeling. Een daarvan ken ik, maar was ik die andere alleen tegen gekomen, dan had ik haar ook herkend. Ze herkent mij ook direct. "Nijland", zegt ze, "wat doe jij dan hier". Het is Thea de Kinkelder uit de Lombokstraat in Duiven. Ik ken ze o.a. van de schutterij. Ik leg Thea uit hoe en wat. De bewondering is groot. Ze verteld dat ze haar tweeling zus in Groesbeek belde om te zeggen dat ze deze camping had besproken. Haar zus zei, dat ze ook deze camping had besproken. Zou het komen omdat ze tweeling zijn? Thea is nog vol verbazing over onze ontmoeting en zegt "je moet wel even mee naar onze caravan anders gelooft Laurens mij nooit als ik dit vertel". Ik loop mee en Laurens krijgt grote ogen als hij ons ziet aan komen. Ik moet aan tafel plaats nemen. Krijg wat te drinken en voor ik het weet is het al weer 11 uur. Tijd om naar bed te gaan.

Morgen wil ik naar het Gardameer fietsen. Hans en Martha Wieser staan in Arco en ze hebben mij uitgenodigd. Ik fiets vanuit Auer terug naar de rivier de Adige. Ik vervolg het prachtig vrij liggende fietspad langs de rivier.

Het is genieten met hoog opgaande bergen aan beide kanten. Mijn gedachten dwalen af. Ik bedenk dat ik veel meer geniet van de landschappen als van de steden. De steden zijn vaak druk. De lucht is er niet fris en je fiets ergens neer zetten is ook niet altijd leuk. In een klein plaatsje op ca 1 km van de route ga ik eerst een brievenbus zoeken. Ik moet mijn brief van gisteren nog afmaken. Ik zit op een bankje en naast de bank is een houten deur met rouwadvertenties. Er staan twee jonge mensen op. Heel veel mensen uit het dorp die er langs komen stoppen even om het te lezen. Je merkt verslagenheid.

Ik post de brief. Ik had uitgerekend, dat het naar Arco ongeveer 75 km moest zijn. Onderweg merk ik echter dat het meer is. Ik probeer Hans Wieser te bellen dat ik onderweg ben. Ik krijg de voice mail, daarom laat ik mijn telefoon aan staan. Rustig fiets ik door. De temperatuur zit al weer boven de 34 graden. De telefoon gaat. Ik denk Hans belt terug. "Met Gerda van de gemeente" of ik op korte termijn nog een huwelijk kan sluiten. Gerda ik ben met de fiets op weg naar Rome en de eerste weken nog niet terug. Dat heb je dan als overdag de telefoon aan staat.

Ik moet vandaag regelmatig stoppen. Steeds even in de schaduw, op een bankje slaap ik even in. Dan ga ik weer verder. Ik hoor de cicaden in de bomen, we zijn in het zuiden. Langs het fietspad staan soms ook paaltjes met een kraan, waar mogelijk haal ik vers water en

verwerk zeker 2 liter en eet 3 broodjes. Waar het blijft weet ik niet, je blijft eten en drinken. Dan belt Hans en zegt dat het pilsje koud staat. Niet dat ik harder ga fietsen. Ik geef aan met 3 kwartier in Arco te zijn. Hans legt uit hoe ik moet rijden. Als ik in Arco bij een brug kom zie ik Hans al staan. We eten eerst een lekker ijsje, daarna gaan we naar de camping. Het verhaal is zo rond dat ik op de fiets ben. Ik word door Martha en Hans verwend. Ik hoef niks te doen en Hans maakt eten op de schotelbraai. Dit is na 14 dagen zelf eten koken een luxe.

Ik zet het tentje naast de caravan en slaap heerlijk. Hans vertelt dat hij vannacht wegens de stormachtige wind de stoelen heeft ingeklapt. Ik heb niks gemerkt. 's Morgens krijg ik een heerlijk ontbijt met een eitje en broodjes. Daarna word ik door Martha en Hans uitgezwaaid. Nu langs het Gardameer verder naar Rome.

16e Dag, vrijdag 31 juli 2009

Arco ,vertrek: 09.30uur

Brenzone (Gardameer), aankomst: 14.00 uur

Temp. maximum: 26 graden, Wind: 2 Bfr, Windrichting: n Weerbeeld: regen en bewolkt

Dag afstand: 37,7 km, Tijd: 2:19:42 uur, Gemiddelde: 16,2 km

Totaal gereden: 1342 km

Het is vandaag bewolkt weer aan het Gardameer. Toch is de temperatuur 26 graden. Best lekker even geen zon. Ik fiets door Riva, langs de haven en het strand. Ik fiets aan de oostkant van het meer, daar zijn minder tunnels. Het knipperlichtje achter op de helm doet goede diensten. Het verkeer gaat ruim om mij heen. Toch moet je niet bang zijn, de tunnels zijn allemaal 100 tot 200 m lang. Soms zonder verlichting. Als er bochten in zitten moet je goed in de spiegel kijken. De auto's zijn snel bij je, maar met achter knipperlicht op de fiets en op de helm ben ik goed zichtbaar. Het is heel bijzonder om langs het meer te fietsen. Het meer heeft door zijn lengte toch iets bijzonders. Aan beide zijden hoog op gaande bergen. De randen van het meer zijn aan een schakeling van hotels, pensions en campings. Ik besluit vandaag een korte rit te maken, dan kan ik morgen naar Verona. Ik moet de ritten nu zo indelen dat ik bij een camping kom. Na Verona begint de Po-vlakte. Naar zeggen vergelijkbaar met het vlakke Nederland. Onderweg zie ik wel wat leuke campings aan het meer, maar ik heb pas 30 km gereden. Ik wil minstens 40 a 45 km rijden, dus zoek ik vlak bij Garda naar een camping. Het nadeel van alle campings is dat ze dicht aan de straat liggen. Als ze allemaal dat probleem hebben maakt het ook niks meer uit. Waarop moet je dan beoordelen. Het is een gevoel wat je bij de ingang van de camping hebt.

Niet dat kolossale van de receptie bij de ingang. Het is waar het oog op valt. Ja dat is het, een klein restaurant en een kleine camping in Brezone. De deuren van het restaurant staan open. Een jonge dame achter de bar vraag ik in het Engels om een plaats. Ze vraagt of ik met de fiets ben. Ja ik kom uit Olanda. Ze roept naar achteren, een blonde vrouw van half vijftig spreekt mij in het Nederlands aan. Dat heb ik weer. Fiets 1300 km en een Nederlands sprekende vrouw komt uit de keuken. Ze doet de schort af en trekt nog een ander truitje aan. Voor mij hoeft dat niet, want mijn verbazing is al groot. Ze heeft wel een plekje. Ze vraagt waar ik in Nederland woon. In Duiven. Daar ging ik altijd boodschappen doen bij de Chinese groothandel op de Nieuwgraaf. Mijn verbazing wordt nog groter, 1300 km gereden en ze kennen Duiven.

Het wordt bijna angstig, nog even en ze kent mij. Ze heeft in Elten gewoond en woont nu 10 jaar met haar vriend aan het Gardameer.

Ze heeft 2 kinderen en haar moeder woont bij Antwerpen.

Haar moeder is 76 jaar, haar vader is begin juni op 79 jarige leeftijd overleden.

Ik zie dat ze het er moeilijk mee heeft. Ik condoleer haar. Een zoon woont in Zwitserland. Hij heeft in Utrecht fysiotherapie gestudeerd. Ze zegt dat ze in de zomer wil werken, maar in de winter wil ze oma zijn van een kleinkind van 4 jaar en 4 maanden.

Het inschrijven van de camping kost meer tijd als gewoonlijk, we weten in korte tijd veel van elkaar. De plaats voor de tent is weer minimaal en op een schuin stukje grond tussen 2 caravans in.

Ik ben er tevreden mee. Ik ga eens aan het Gardameer kijken. Het is een stukje grindstrand waar alle campinggasten aan het water liggen. Ik ga niet zwemmen, maar ga op het terras van het restaurant wat drinken. Daar tref ik 2 jonge mensen Berend en Mechel. Ze komen uit Oosterbeek. Berend heeft een eigen bedrijf in boombehandeling. We praten over zijn werk en dan blijkt dat ik zijn vader Bart Boers die op de Hoge Veluwe werkt ook ken. De wereld is vandaag weer klein.

17e Dag, zaterdag 1 augustus 2009

Brezone (Gardameer) ,vertrek: 07.30 uur

Verona, aankomst: 12.30 uur

Temp. maximum: 30 graden, Wind: Weerbeeld: warm - zon.

Dag afstand: 56,2 km, Tijd: 4:04:36 uur, Gemiddelde: 13,7 km

Totaal gereden: 1398 km

Het is nog donker als ik om zes uur wakker wordt. Je merkt dat je meer naar het zuiden komt. Het is sneller donker en 's morgens blijft het langer donker.

Ik blijf nog een half uur liggen, dan is het licht genoeg om in te pakken.

Om half 8 zit op de fiets richting Verona. Het fietsen langs het meer is weer een verademing. De temperatuur is nog lekker koel, dat wil zeggen 20 graden.

Garda is de eerste plaats.

Bij Bardolino moet ik weer op de route van het boekje van Hans Reitsma. De Tom Tom helpt mij om de juiste weg te vinden. Het lezen van de route gaat goed. Maar dan bij een kruising ga ik toch verkeerd. Ik ben al een flinke heuvel op gereden en heb geen zin om terug te gaan.

Op de verkeersborden wordt Verona aan gegeven.

Dus ik kom er wel met behulp van de Tom Tom. En zo gebeurt het ook, ik volg de route aanwijzingen en zie de oude stadspoorten van Verona.

Via brede straten kom ik in het centrum. Wat een ultiem gevoel om zo door de grote stad te rijden. Ik wijs naar voren, ik wijs op zij, als ik daar heen wil.

Ik blijf attent dat de automobilisten weten waar ik heen wil.

En zo kom ik in het centrum bij de Arena. In het zomerseizoen zijn er in de Arena opera uitvoeringen. De decorstukken staan naast de Arena. Vanavond wordt de Barbier van Sevilla opgevoerd. Ook de decorstukken van Aida staan klaar.

Rond de arena zijn is volop activiteit met toeristen. Zoals gebruikelijk staan er de levende standbeelden die tegen een kleine bijdrage met de toeristen op de foto gaan. Twee mannen in Romeinse kleding met plastic zwaarden werken samen.

Ze lokken de toeristen en trekken gekke bekken. Ik bekijk het eens een poosje.

Het levert flink geld op. Misschien ga ik er ook wel staan dan kunnen ze mijn fiets vasthouden en net doen of ze uit Nederland komen.

Per fiets cross ik door allerhande straatjes en over prachtige pleinen.

Ik weet niet of je er mag fietsen. Ze zeggen het maar als het niet mag.

Henkie in Verona weet nergens van. Na de rondrit door de stad wordt het tijd om de camping te zoeken. Het boekje geeft een globale beschrijving.

Bij de rivier, de Adige waar ik dagen langs heb gefietst, over de brug en dan vier bochten naar boven. Ik tel en zie een kasteelachtige versterking.

In de vierde bocht kom ik door een poort. Nog niks te zien. Een bordje geeft aan receptie. In het boekje wordt de camping omschreven als het paradijs.

De receptie is van 12.00 tot 14.00 uur gesloten. Een jongenman met krullen vertelt dat ik een plaats krijg maar voor de inschrijving moet wachten.

Nou, ik ben in het paradijs, waarom zal ik haast maken.

Ik kijk rond en zie Eva, maar ze komt niet overeen met mijn beeld.

Het is een Amerikaanse die nadrukkelijk aanwezig is. Om 13.50 uur kijkt de jongeman mij vriendelijk aan en verzorgt de inschrijving. Ik krijg B11.

Hij vraagt of ik een grote of kleine tent heb. Ik ga mijn plaats op zoeken.

Het is in een zijversterking van het kasteel uit 1500. De zijversterking is circa 20 m lang en 10 m breed. In de 2 m opgaande muren zitten 6 geschutsgaten. Ik sta bij zo'n gat, heb dus een venster naar de stad. De gehele versterking is overdekt met wijnranken en zo'n 20 kleine tentjes staan er. Een soort legbatterij voor kampeerders.

Naast de tentjes, is een terras met picknicktafels. Hier treffen alle nationaliteiten elkaar. Mijn burens hebben kaartjes voor de opera. Ik blijf in het paradijs.

De avond daalt voor de stad. Vanaf het terras met de picknicktafels kijk ik op de rivier de Adigo, de Arena en de Dom. Deze camping is werkelijk het paradijs. Ik besluit nog een

dag langer te blijven. Ga niet weg waar je het goed hebt!!

18e Dag, zondag 2 augustus 2009

Rustdag in Verona

Temp. maximum: 22 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: Z.W. Weerbeeld: warm - zonnig.
Totaal gereden: 1398 km

Het blijft vannacht erg warm. Gelukkig sta ik bij een geschutspoort waar nog wat wind door komt. De slaapzak blijft ingepakt. Je moet aan de warmte wennen.

Daarom ook wel goed dat ik morgen een rustdag heb.

Deze nacht is het ondanks de vele tentjes bij elkaar toch heel rustig.

De camping is alleen geschikt voor tenten. Op alle niveaus van het kasteel zijn kleine plaatsen voor de tenten met leuke overkapte zitjes. We zitten aan de buitenkant dicht bij het terras. Er zijn allemaal kleine paadjes en poortjes die over de camping binnen de kasteel muren lopen. Via trappen kun je naar de stad. Ik doe rustig aan.

Het is een rustdag. Om 11.00 uur maak ik de afdaling naar de stad.

De temperatuur is al weer hoog. Toch is het in de stad best aangenaam.

De smalle straten met vijf verdiepingen woningen geven voldoende schaduw. Ondanks dat het zondag is zijn de meeste winkels open. Ik wandel door verschillende straten die ik gisteren op de fiets ook heb gedaan. Blijkbaar kun je op de fiets heel snel een indruk van de stad op doen. Echte paleizen bezoeken doe ik niet.

Ik wil meer het gevoel van zo'n stad op doen. Ik bezoek een kerk.

Volgens mijn boekje moet toegangsgeld betalen voor de voornaamste kerken van Verona.

Deze kerk kan ik gewoon in. Mogelijk omdat het zondag is. Ik ga ook nog op zoek naar de Dom. Als ik eindelijk de ingang van de Dom heb gevonden, blijkt de kerk van 12.00 tot 14.00 uur gesloten. Dus geen kerk bezoek.

Ik besluit net als de Italianen een restaurant te bezoeken en een pasta te eten.

Nu eet ik wel elke dag pasta, maar als je dat lekker vindt is dat geen probleem.

De pasta smaakt heerlijk, al hoewel ik niets aan mijn eigen kookkunst wil af doen.

Tegen 14.00 uur ben ik terug op de camping. Even siësta houden en een uurtje slapen.

Ook heb ik bij de receptie internet kunnen gebruiken. Het is een genoegen te lezen hoeveel mensen met je mee leven. Van mijn vrouw en kinderen weet ik dat, maar dat andere elke keer de verslagen lezen en de reis volgen is een verrassing.

19e Dag, maandag 3 augustus 2009

Verona ,vertrek: 07.00 uur

Ferrara, aankomst: 18.00 uur

Temp. maximum: graden, Wind: 2 Bfr, Windrichting: Z.W. Weerbeeld: warm, zonnig.

Dag afstand: 136,7 km, Tijd: 9:14:51 uur, Gemiddelde: 14.7 km

Totaal gereden: 1535 km

Het is zeven uur als ik de poort van het "Paradijs" open doe. De camping op loopafstand van het centrum van Verona heet "Castel San Pietro. "

Gisteren sprak ik met Julio, een van de eigenaren/huurders van de camping. De camping is eigenlijk niet goed te beschrijven. Het doet mij denken aan de zestiger jaren, de "power flower" tijd. Julio en zijn broer en nog vijf anderen huren de camping. De camping is een kasteel met versterkingen die op Verona kijken. De mannen, Julio en zijn broer, ik weet zijn naam niet meer, maar laten we hem maar Romeo noemen, zijn het voorbeeld van de power flower tijd. In de receptie hangt een vlag met de tekst "Pace"(vrede).

Dat stralen de mannen ook uit. Julio met zijn rastilokken. En Romeo die Frans, Duits, Italiaans en Engels spreekt, o ja, ook nog wat Nederlands.

"Twee personen en een kleine tent".

Hij heeft het zo vaak gehoord dat hij het nu feilloos kan zeggen. Als ik meer in het Nederlands tegen hem praat begrijp ik wel dat zijn kennis beperkt is. Toch stralen beiden een rust uit. Alternatief, nee!

We krijgen deze wereld even "te leen", luxe en rijkdom zijn net zo vergankelijk als het leven. Deze mannen doen zich niet anders voor als ze zijn.

De tijd heeft niet stil gestaan, maar zoals een professor in Bonn eens tegen mij zei: "Alles herhaalt zich, alleen de tijd is anders."

Hij heeft gelijk, alhoewel het bijna 40 jaar geleden is dat hij dat tegen mij zei.

Ik open de poort van het paradijs. Je zou er altijd willen blijven maar de drang naar het ontdekken van andere plaatsen is sterker.

Ik fiets Verona uit. Het is om zeven uur nog stil in de stad. Nu kom ik op de Po-vlakte.

Velen beschrijven dat als een stukje Italië wat veel op Nederland lijkt.

Dat beeld krijg ik ook. Slinger weggetjes, fruitteelt, landbouw en knotwilgen.

Je zou denken door de Betuwe te fietsen. Alleen de huizen en de boerderijen zijn anders!

Probeerde men vroeger rijkdom te laten zien door kastelen in de steden te bouwen.

Nu bouwt men op het platteland grote huizen. De nieuwe rijken.

Hans Reitsma, de schrijver van mijn routeboekjes heeft een route die als een slinger door het landschap loopt.

Wat mij opvalt; alles wat eigendom is, is met een hek en slot afgesloten.

Meestal met een bord atikel x-y verboden. Bij de meeste huizen staat een plastic opblaas zwembad en een of meerdere auto's.

De eerste grote plaats die ik rond 12 uur aan doe is Montagnane? De stad is omsloten door stadsmuren. Eigenlijk zou ik hier moeten stoppen. Ik heb 56 km gereden. Er zijn echter geen campings. Dan moet je een beslissing nemen.

Ik besluit door te rijden naar Ferrare.

Het wordt dan wel een lange etappe, maar dan neem ik morgen een rustdag om Ferrare goed te bekijken. Het moet een mooie stad zijn. Ik drink vandaag zeker vier liter water. Waar het blijft weet ik niet. Je moet regelmatig eten en drinken.

Ondanks dat wordt de lange rit beloond met een mooie, schaduwrijke camping aan de rand van de stad.

Nadat ik mijn tent heb opgezet en gegeten, vraagt de overbuurvrouw mij op de koffie.

Zij en haar man kunnen voor het eerst sinds twee jaar op vakantie.

Zij zegt zonder omweg: "Ik heb kanker. Misschien heb ik nog een paar jaar."

Ze heeft botkanker en haar botten worden poreus.
We praten verder niet meer over de ziekte.

20e Dag, dinsdag 4 augustus 2009

Ferrare (rustdag)

Temp. maximum: 22 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: z.w.

Weerbeeld: regen en bewolkt

Dag afstand: 19,7km, Tijd: 7.41:23 uur, Gemiddelde: 9,7 km

Totaal gereden: 1554 km

Ik heb een rustdag. Meestal wil dat zeggen dat je weer vroeg wakker bent en er toch maar uit gaat. Nu lukt het echter om tot acht uur te blijven liggen.

Dan is het tijd om te wassen, niet alleen mij zelf, maar ook alles wat ik bij mij heb wil ik eens opfrissen. Het weer is weer helder en met de zon erop is het zo droog.

Om 9 uur heb ik de was buiten hangen, bestaande uit; handdoek, onderbroek, fietsbroek, hemd, sokken en mijn gewone broek. Ik ben trots op de was. Om elf uur wordt het tijd om de stad te verkennen. Ik besluit om op de fiets te gaan. Vanaf de camping is het 3 km naar het centrum en er loopt een fietspad. Ook in de stad kom ik overal fietsers tegen. Ik kijk hoe en waar ze fietsen.

Ze hebben allemaal een leuk, loom tempo. Zelf in de winkelstraten en op de pleinen bij de paleizen, kan en mag men fietsen. Het is wel vreemd, maar ik doe gewoon mee. Zelf over de binnenplaats van Catelo Estense mag je fietsen. Bij het VVV haal ik een stempel in de pelgrimspas. Dat zou eigenlijk bij de Dom moeten, maar die heb ik nog niet gevonden. Ik heb nu door hoe het werkt. Heel rustig fietsen en de voetgangers voorrang geven.

Ik heb de Dom gevonden en kom via een zijdeur binnen. De fiets gaat op slot en moet even buiten blijven. Bijna direct zie ik een vrouw die bij de kerk hoort. Ik laat haar de pelgrimspaspoort zien.

O ja, ze weet het direct, ik moet mee door de kerk, via een hekje over het hoofd altaar en door een aantal deuren naar een ruimte aan de andere kant van de kerk. Ze kijkt vol bewondering naar alle stempels die al in de pelgrimspas staan. Dan krijg ik in rood de stempel van de Dom in Ferrara. Ik bedank haar, maar ze moet mij wel terug brengen, want ik weet de route niet meer precies. Dan heb ik nog ca 5 minuten. De vrouw roept wat om. Ik begrijp dat de kerk van 12 tot 14 uur dicht gaat. Jezus en God hebben blijkbaar ook middagpauze, bij het Mariabeeld offer ik nog snel een paar munten en steek uit dankbaarheid voor allen een kaarsje aan. De stad neemt ook middagpauze.

Ik fiets terug, maar vanavond wil ik nog een keer naar deze bijzondere stad.

Op de camping vouw ik de was op en pak de tassen weer eens ordelijk in.

Tegenover mij is een Duitser komen staan. Hij koopt kunst en heeft al verschillende schilderijen gekocht. Wat een vreemde mensen kom je toch tegen.

Ferrare ligt volledig binnen de nog intacte stadsmuren. 's Avonds fiets ik langs de stadsmuur. Ik ken de weg al een beetje.

Het is zeven uur. De stad is vol fietsers. Op de pleinen komen mannen op de fiets samen en staan te discussiëren. Dat alles met veel handgebaren.

Er staan geen vrouwen bij de mannen. Vrouwen staan in kleine groepjes te praten.

Het hele beeld geeft rust. De temperatuur is nog rond de 23 graden. Ik maak mijn verkenning per fiets door de stad af. Het bevalt mij prima.

Je kunt in een korte tijd heel veel van een stad zien. Als ik tegen 21 uur op de camping terug kom vraagt de buurman "kunsthandelaar" of ik wat kom drinken.

Het is een wat vreemde man en het juiste weet ik niet te achterhalen.

Om 23 uur bedank ik hem, want morgen om 8 uur zit op de fiets naar Bologna.

Nog 75 km Povlakte dan komen de bergen van Apennijnen.

21e Dag, woensdag 5 augustus 2009

Ferrara ,vertrek: 08.10 uur

Bologna, aankomst: 15.30 uur

Temp. maximum: 32 graden, Wind: 2 Bfr, Windrichting: w. Weerbeeld: regen en bewolkt

Dag afstand: 76,9 km, Tijd: 5:16:10 uur, Gemiddelde: 14.5 km

Totaal gereden: 1631 km

Vanmorgen bij het vertrek van de camping in Ferrara, trof ik Rob en Marianne uit Amsterdam. Ze stonden wat meer naar achteren en wij hebben elkaar gesproken.

Ze vertellen dat ze ook naar Bologna fietsen.

Mogelijk zien we elkaar daar op de camping terug. De tocht gaat eerst dwars door de stad. Ik herken nog plaatsen waar ik gisteren langs ben gekomen. Zonder problemen volg ik de route. Ik fiets nog steeds in de Povlakte, in totaal zo een 200 km breed. Het is vlak. Het doet weer aan Nederland denken, met uitzondering

van de temperatuur, die al weer snel boven de 25 graden is.

De dorpjes zijn stil. Indien niet nodig komt men overdag niet naar buiten. 's Middags of 's avonds gaat men buiten zitten.

Wie het idee van de plastic zwembaden heeft bedacht, heeft goed geld gemaakt.

Overall ziet men deze zwembaden. De tuinen zijn ook groot genoeg.

De mannen werken op het land of in de boomgaarden. Men is peren aan het plukken.

Verder naar Bologna zijn minder boomgaarden. De akkers worden groter. Er staan veel verlaten boerderijen die vervallen zijn. In de loop van de middag kan ik de bergen van de Apennijnen zien. Daar ligt mijn volgende etappe.

De camping vinden geeft weer een probleem. In het boekje staat bij een verkeerslicht rechtdoor. Ook hier hebben ze de verkeerslichten door een rotonde vervangen.

Ik vraag twee keer. Ik versta er weinig van. Ik kijk altijd in welke richting ze wijzen. De tweede man die ik vraag zegt Esso. Blijkbaar bij de benzinepomp. Het klopt. De ingang is bijna onzichtbaar naast een restaurant.

De camping ziet er wat vervallen uit. De dame bij de receptie, die een kaartspel op de computer heeft aanstaan, spreekt goed Engels.

Het kaartspel moet er af want ik word ingeschreven. Ze zegt dat ze mij al verwachtte.

Vreemd, ik heb niks aangekondigd. Dan vertelt ze dat voor mij twee fietsers zijn aangekomen.

Nu snap ik het Rob en Marianne hebben gezegd dat ik onderweg was.

Het verder beeld van de camping wordt niet beter. Na de ingang staat er een ca 75 m lange overdekte veranda met daarachter huisjes. Ze lijken mij maar een kamer groot. Voor elke huisje staan twee plastic stoelen en een tafel.

Er staan vaak schoenen bij de deur, dus zijn ze blijkbaar wel bewoond.

Achterop de camping is het kampeergedeelte onder de bomen.

Rob en Marianne hebben de tent al staan en zijn tevens de gelukkige eigenaar van een plastictafel en twee stoelen. Aan het begin van de avond gaan ze naar de stad.

Ik ga in de plaats vlakbij op zoek naar een supermarkt voor de dagelijkse boodschappen.

Als Rob en Marianne terug komen praten we nog wat.

Inmiddels zijn de muggen en kneutjes (kleine bijtende of stekende muggen) ook actief. We moeten ondanks de nog prima temperatuur meer kleren aan. Marianne heeft smeerseltjes tegen muggen, maar het effect is beperkt. Marianne en Rob fietsen nog naar de kust. Dan is hun vakantie voorbij. Ze moeten weer werken.

Rob als artdirector bij het financieel dagblad en Marianne werkt in het MBO onderwijs. Ze maken elk jaar wel een bepaalde fietstocht.

Het wordt snel donker. Tegen 22.00 uur gaan we de tent in, maar eerst nog op muggen jacht in de tent. 's Morgens blijkt dat er toch nog een paar illegaal in mijn tent gebleven zijn, met als dank een paar jeukende bulten op mijn benen.

22e Dag, donderdag 6 augustus 2009

Bologna (rustdag)

Weerbeeld: zonnig

Dag afstand: 35,1 km, Tijd: 3:07:04 uur, Gemiddelde: 11.2 km

Totaal gereden: 1666 km

Vandaag weer een rustdag. Nu in Bologna op de camping. Ik heb gisteren al een beschrijving van de camping proberen te geven. Onder de veranda zijn ca 10 huisjes. Ze zijn 8 x 9 m. blijkbaar een kamer, keuken en twee slaapkamers.

In grootte een sociale woningbouw woning uit de zestiger jaren, 62 m2 groot.

Mijn ouders hadden ook zo'n flat in Arnhem Zuid. Je wist niet beter, want niemand, behalve de zeer rijken, hadden meer. Bij nadere beschouwing wordt dit adres ook als jeugdherberg omschreven. Blijkbaar worden de huisjes zodanig verhuurd.

Mijn burens op de camping zijn een man en vrouw van ca 45 jaar.

Ze hebben een jongentje van ongeveer 4 jaar en een dochter van ca 16 jaar.

Hun onderkomen is een tent en nog twee kleine tentjes. Alles wijst op permanente bewoning. 's Middags gaat de dochter zich omkleden en gaat weg.

De ouders en het kind blijven bij de tent. De man is ook de hele dag aanwezig.

Gisteren toen ik aankwam was de man niet aanwezig. Rond vijf uur kwam hij bij de tent. Hij gooit de sleutels van de auto op tafel, zegt wat op zwaarmoedige toon en gaat uitgeblust in een stoel zitten. Ik krijg het idee dat hij naar werk op zoek is geweest, maar dat het weer niet is gelukt. Moedeloos zit hij in de stoel. Zij gaat bij hem op schoot zitten, aait hem als een troostend gebaar over de haren. Hier spreekt veel uit.

Vandaag is hij niet meer weg geweest.

In een tent op de camping is niet voor iedereen vakantie, maar soms een tragedie in notendop.

De scheve torens van Bologna.

Net als in Ferrare ben ik ook vandaag op de fiets naar de stad geweest.

Bologna ligt 8,5 km van de camping. Er loopt een hele drukke weg naar het centrum.

Ik prijs mij gelukkig met het spiegeltje op de fiets. Ik zie de auto's en bussen aankomen en kan daar op reageren. De wegen zijn niet zo breed en de scooters rijden links en rechts langs de auto's. Indien nodig rij ik ook midden op de weg.

Duidelijk zijn naar de automobilisten. In het

centrum fiets ik een heel rustig tempo.

Ik let niet op eenrichtingswegen en ondanks dat ze er zijn en ik politie tegen kom, zeggen die ook niks. In een folder had ik de grootste bezienswaardigheden al gezien. In een rustig tempo op de fiets zie ik ze van dichtbij.

Op het plein voor de basiliek wordt ik in het Nederlands aangesproken.

Een Gazelle zegt de man, dat moet een Nederlander zijn.

Het klopt, Henk is nog op weg naar Rome!!

Naast hem zit een Nederlandse fietser op weg naar Rome.

's Middags rust ik uit en 's avonds fiets ik nog een keer naar Bologna.

Je raakt aan het verkeer gewend. Ik bekijk de twee scheve torens nog eens goed. Een van de twee torens hangt 2.5 m uit het lood. Van die toren hebben ze ook een stuk afgebroken.

Terug op de camping ga ik om 21.30 uur naar bed. Morgen wordt een zware tocht, de Apennijnen in. Het wordt weer klimmen, maar nu met hoge temperaturen. Ik zie wel of het lukt.

23e Dag, vrijdag 7 augustus 2009

Bologna ,vertrek: 07.00 uur

Monto di Fo, aankomst: 16.00 uur

Temp. maximum: 30 graden, Wind: Bfr, Windrichting: Weerbeeld: warm, zonnig.

Dag afstand: 72 km, Tijd: uur, Gemiddelde:

Totaal gereden: 1738 km

In Pulce geeft mijn boekje aan dat ik rechts af moet. Ik ben pas 2 km onderweg. De Tom Tom geeft de juiste naam van de weg, maar toch, ik vertrouw het niet. Ik kom in een plaats die niet in mijn boekje staat en de richtingwijzers geven Bologna aan. Ik keer om. Ik moet bijna 3 km terug fietsen. Het boekje gaf het gewoon verkeerd aan. Ik moest linksaf. Daarna volgen 18 km door een schaduwrijk dal, ik hoef nog niet te klimmen. Maar eens zal ik toch omhoog moeten. Het komt genadeloos, 5 km klimmen van 7 tot 10% naar Barborolo. Soms kan ik even fietsen, het meeste moet ik lopen. In de weg zitten soms lengtescheuren van 3 cm breed en zeker 10 cm diep.

Daar kun je de fiets in stallen. Er zijn geen bomen. De zon brand genadeloos. Het uitzicht is prachtig. Ik drink bijna beide veldflessen leeg. In Barborola staat een kerk. Daar kan ik de flessen bij een kraan vullen. Dat was de eerste klim. Ik moet nog maar 25 km omhoog naar Passo Della Raticosa. op 968 m. In Montalbano doe ik inkopen. Melk, ananasdrank en bananen. De weg naar boven heeft vele bochten en is een geliefde weg voor motorrijders. Het lijkt wel of ze op het circuit zitten. Ze scheuren door de bochten. Soms zie ik een kruisje met bloemen, of alleen maar bloemen met een foto. Een verongelukte motorrijder. De politie controleert wel op snelheid. Er staan camera's. Ik zie een motorrijder bij een camera zo hard remmen dat hij bijna onderuit gaat.

Als ik de camera goed bekijk is hij net nieuw en nog niet in gebruik.

Op weg naar de pas zie ik weer een bron. Het water komt met een dikke straal uit de muur. Links is een bak met geelachtig water. Het blijkt de wasbak te zijn, waar ook nu nog wordt gewassen. Het water is perfect. Op de pas maak ik wat foto's.

Bij een restaurant op de pas maken de motorrijders pauze. Ik ga verder, er komt nog een pas. Het is de Passo Della Futa op 902 m. Daarna moet ik nog drie kilometer naar de camping. Het is een echte Italiaanse camping. Tot de nok toe vol. Ze hebben nog een plek voor een klein tentje. Het is een hele kleine plaats op een terras. Er ligt een nog gave gele pruim, daar begin ik mee. Het tentje past net op de plaats. Dankbaar spoel ik het zweet van deze dag onder de

douche weg. Het was heftig naar de hoogste top. De Apennijnen heb ik ook weer achter mij. 's Nachts schrik ik wakker van een bons. Er valt een pruim op mijn tentje. Het ontbijt voor morgenvroeg word geleverd.

24e Dag, zaterdag 8 augustus 2009

Monto di Fo ,vertrek: 07.00 uur

Florance, aankomst: 13.45 uur

Temp. maximum: 35 graden, Wind: 2 Bfr, Windrichting: Z.O. Weerbeeld: droog, zonnig, warm.

Dag afstand: 54,7 km, Tijd: 3:47:02 uur, Gemiddelde: 14,4 km

Totaal gereden: 1793 km

Vanaf de camping maak ik een afdaling naar het dal van de Sieve. Het is zo rustig dat ik al om 8.30 uur besluit mijn ontbijt te nemen. Ik had vanmorgen wel de pruim gegeten die vannacht op de tent was gevallen, maar daar kun je niet al te ver op fietsen.

Ik kijk in het dal. Zaterdagmorgen is het nog heerlijk rustig.

Een oud vrouwtje met schort loopt op de weg. De Italiaanse vrouwen dragen bijna altijd jurken. Tijdens het werk hebben ze een schort voor. Een oudere jogger loopt de berg open strekt armen en benen.

Ik geniet van het uitzicht en de stilte, eet mijn broodje en drink de laatste melk.

Ook maak ik koffie. Ontbijt in de natuur. Wat is er mooier.

Je kunt van alles bedenken, maar ik houd er van, de stilte en de rust van het dal.

Toscane.

Als ik naar het dal fiets hoor ik uit de bergen het janken van de motoren.

Het is zeker 10 tot 15 km verder. Toch zijn de hoge tonen van de motoren goed te horen. De wedstrijd berg op is weer gaande, tot er weer een kruisje bij staat?

Na een tussen klim, kom ik in Bosco ai Fati bij de kerk van het klooster Bonaventura.

Dit is het klooster van de broeders Franciscanen.

De kerk wordt als bijzonder omschreven. Helaas de broeders hebben de kerk nog op slot. Ik kijk nog wat rond, niemand te zien. Dan maar een paar foto's.

Ik heb het verhaal van gisteren nog niet klaar, dus besluit ik in Friesale het verslag

af te maken. Op het plein met het zicht op de Dom vind ik een schaduw plekje.

De zon brand weer genadeloos. Ik zit bijna drie kwartier te schrijven.

De brieven gaan direct in de brievenbus aan de andere kant van het plein.

In de basiliek (Dom) beginnen om 12 uur alle klokken de luiden. Ik besluit er toch even een bezoek te brengen. Het is vijf over twaalf. De bedelaar bij de deur lacht mij

vriendelijk toe. Zijn blik zegt dat hij wel op de fiets past. Net als ik de Dom in

wil zegt een man dat ze sluiten. O ja, vanaf 12 uur even geen kerk. Dan zie ik een detail.

De bedelaar pakt zijn karton waar hij op zat en legt dat onder de mat van het portaal.

De deur gaat dicht. Straks als de kerk weer open gaat pakt hij het karton weer en gaat door met zijn werk, bedelen!

Hij loopt naar de overkant van het plein en gaat op een terras zitten. Ook de bedelaar heeft pauze en zijn werktijden.

Verkopers.

In Florence ga ik bij een supermarkt de inkopen voor het weekeinde doen.

Ik moet zowel voor vandaag als voor zondag wat in de tent hebben. Bij de ingang staan

pikzwarte negers. In de hand hebben ze van alles, van sokken tot aanstekers en kralen.

Moet ik daar mijn fiets met al mijn spullen stallen?

Het moet! Als ik uit de winkel kom staan de fiets en de mannen er nog.

Dan word ik van dicht bij onder vuur genomen. Een van de twee prijst zijn kralen aan. Nee maak ik duidelijk. Smoke? Nee ook geen aansteker. Socks, nee ik heb genoeg sokken. Onderhand let ik goed op en pak mijn gekochte spullen in de tas. Als ze merken dat het niks oplevert druipen ze af. Ik maak een bocht wat verder om ze heen. Ik ben alleen en je weet maar nooit.

De route door de stad naar de camping is goed te vinden. Florence ligt in het dal van de Arno. De camping ligt ca 3 km zuid van de stad een 300 m hoger. Het is dus een camping tegen een heuvel. Gelukkig ben ik vroeg en kan nog een plaatsje kiezen. Er zijn maar weinig rechte plaatsen. Het is een olijvenboomgaard. Ik vind een redelijk plekje. In de loop van de middag komen veel jongeren met een tentje. Opa staat weer eens tussen het jonge spul. Ik verbaas mij over de jongeren met een tatoeages. Mijn burens, 2 Duitsers hebben zowel armen als rug vol figuren. Zij heeft vlinders en lieveheersbeestjes. Hij heeft een hond met een doodskop en een grote bek. Verder zijn ze heel aardig. In de loop van de middag staan alle plaatsen vol. Begin van de avond barst een onweer los. De jongeren feesten in de kantine. Opa gaat naar bed. Ik moet morgen uitgerust aan mijn rustdag beginnen.

25e Dag, zondag 9 augustus 2009

Florance (rustdag)

Temp. maximum: 37 graden, Wind: Bfr, Windrichting: Weerbeeld: warm, zonnig

Dag afstand: 15,5 km Tijd: 2:00:38 uur, Gemiddelde: 7,7 km

Totaal gereden: 1809 km

Ook deze nachts is het warm, ondanks dat het hevig onweerde en er flink regen viel. De tent zit onder de modder en voor de tent is de modder spekglad glad. Het zal vandaag wel weer aandrogen. Eerst ga ik douchen.

De kampeerders zijn om 7.30 uur al weer vertrokken. Tot negen uur blijf ik bij de tent, dan ga ik op de fiets naar Florence. Dat is mij bij de andere steden zeer goed bevallen. Terwijl iedereen moe en uitgeput van het slenteren op trapjes en bankjes zit, fiets ik vrolijk rond. Het is heerlijk om op deze wijze de stad te verkennen.

De Dom zit nog dicht. De meeste mensen blijven aan de voorkant hangen. Het is een groot kunstwerk uit Carrara-marmer. En dan te bedenken dat ze de kathedraal tussen 1200 en 1300 gebouwd hebben. De kathedraal bezichtigen kost entreegeld.

Als ik rond de Dom fiets bemerk ik dat aan de zijkant een deur open is. Er staan twee bewakers. Ik vraag of de kerk open is. Ja, voor de Heilige Mis. Ik vraag de mannen of ik mijn fiets bij de deur mag stallen. Hij knikt.

De ruimte in de kathedraal is overweldigend. Er kunnen 14000 mensen in.

Op een klein gedeelte staan stoelen. Ik zoek een stoel. Een kleine grijze, zeer vriendelijke uitziende pater vertelt iets waar ik niks van begrijp.

Met handgebaren geeft hij aan dat we meer naar voren moeten komen. Onderhand maakt hij met iedereen een gezellig praatje. Ik verlaat mijn stoel en ga op 2 m van de kansel zitten. Het duurt nog tot 11 uur voor de Mis begint.

Ik zit nu recht onder de koepel van de DOM, op vijf meter van het altaar. Een soort eerste rang.

Om 11 uur gaat de bel. Het kruis wordt binnen gedragen. Daarachter lopen twee priesters in het groen en één in een goudkleurig gewaad. Daarachter lopen nog een aantal priesters in het paars of geheel wit. Allemaal hebben ze een functie, bestaande uit het aangeven van de liturgie of de preek. De vriendelijke uitziende pater heeft een centrale rol, maar de drie priesters hebben de hoofdrol. Als het avondmaal wordt voorbereid beginnen alle klokken van de kathedraal te luiden. Er zijn verschillende personen die niet de hele Mis bijwonen en

tussentijds vertrekken.
Ik blijf tot het einde van de Mis, die een uur duurt.

Snel maak ik na afloop een paar foto's, maar de wachter loopt het alweer te verbieden.
De vriendelijke uitziende pater vraag ik om een stempel en die verwijst naar de sacristie.
Daar zet een pater met zeer bevende hand een stempel van de Dom.
Ik fiets nog eens door de stad om heerlijk rustig alle straatjes te bekijken.

Dan zie ik iemand in een rolstoel. Hij heeft Rabobank handschoenen aan.
Hij heeft mij niet gezien. Dan roep ik: "Jan hoe gaat het."
Hij kijkt op. "Henk, dat wij elkaar hier in Florence weer treffen."
Even later komt Marja er ook verbaast bij. Jan en Marja heb ik in Oostenrijk voor de laatste maal ontmoet. Jan gaat in zijn handbike van Nederland naar Rome.
Gisteren waren ze met de auto en de handbike in Florence en toen ze de weg niet meer goed konden vinden kregen ze een politieauto en een motor als begeleiding.
De bewondering voor Jan en Marja, die hem verzorgt, zijn onderweg heel groot.
We besluiten op een terras wat te drinken. Deze ontmoeting in deze grote stad willen wij niet ongemerkt voorbij laten gaan.
Pas in de loop van de middag ben ik terug op de camping.
Morgen ga ik verder richting Assisi.

26e Dag, maandag 10 augustus 2009

Florence ,vertrek: 07.00 uur

Paterna (Toscane), aankomst: 15.00 uur

Temp. maximum: 35 graden, Wind: 2 Bfr, Windrichting: w Weerbeeld: zonnig, warm , middag
onweer regen

Dag afstand: 61,5 km , Tijd: 5:27:15 uur, Gemiddelde: 11.2 km

Totaal gereden: 1870 km

De zon komt net op als ik de camping "mieren hoop" verlaat.
Gisteravond sprak ik met Fred, een psycholoog uit Groningen die vanaf Basel aan het fietsen is. We waren het er wel over eens, dat wij twee oudere mieren waren.
Elke dag vult die berg weer met nieuwe tentjes. Elke dag zie je jongeren met voedsel de berg op klimmen en even zo velen gaan elke dag bergafwaarts op ontdekkingstocht in Florence. Mijn ontdekkingstocht in Florence is voorbij. Om 7 uur is het loket open en betaal voor twee nachten 21,60 euro. Dat waren de kosten dus niet. De stad begint te leven. Veel mensen gaan naar de stad. Ik fiets er uit.
Het is zeker nog 20 km voor ik buiten de stad in de Toscane kom. Ik fiets door de wijnstreek, door het hart van de Chianti Classico.
De streek waar de echte Chianti wijn vandaan komt. Ze zeggen dat wijnranken op moeilijke grond, de lekkerste wijn geven. De moeilijkste grond zijn heel vaak bergen en heuvels. Dat wil dus zeggen: klimmen en zweten, want het is pas 10 uur, maar de temperatuur zit al weer op 27 graden.
Eerst ga ik flink brood eten. Gewoon langs de weg.
Een trimmer roept: "On tour", " Olanda-Roma" roep ik.
"Fantiastic" roept hij terug. Het zijn zulke kleine aanmoedigingen die je soms weer oppeppen als je het moeilijk hebt. Ik ken nu al wat kreten als Courage en Olee.
Het is leuk, maar je moet wel zelf omhoog en als het boekje aangeeft 2,5 km klim, 8 tot 10%, denk ik wel eens, misschien heeft hij zich vergist en is het een afdaling.
Maar op dat punt heeft hij altijd gelijk.
Je moet maar denken; van het hoogste punt heb je het mooiste uitzicht. Van een hoogte van bijna 500 m kijk ik in het dal van Valdarno.

In Valdarno moet ik beslissen of een camping op zoeken of nog 30 km door fietsen. In Figline Valdarno heb ik pas 40 km gereden, dat vind ik niks. De volgende camping is "Agriturismo "of gewoon boerencamping bij een wijn en olijfboerderij in Paterna. Het boekje geeft aan "reserveren raadzaam." De weg die ik volg is de Stradi Settepanti (zeven bruggenweg). Het is een oude Etrusten weg van Arezzo naar Fiesale, die boven het dal aan de voet van het Pratomagno gebergte loopt. Er zijn prachtige gezichten op de olijfboomgaarden en natuurlijk de wijngaarden waar de wereldberoemde Chianti wijn vandaan komt (terwijl ik dit schrijf heb ik ook een fles Chianti) binnen handbereik. Niet de Classic, want pelgrim blijft sober.

Mijn volgende uitdaging is Castel Franco di Sopra in 1296 gesticht en er is niet veel veranderd. Een stadpoort met toren en een recht straten patroon. Eén van de vele steden op mijn route. Ik ga even in de kerk zitten. Een plek van rust en koelte. Vooral dat laatste wordt positief ervaren. Italië is prachtig, maar wat mij betreft mogen ze de verwarming uit doen. Niet klagen, ik doe het uit vrije wil. In Loro Ciuffena wil ik boodschappen doen. Ik kom net na 14.00 uur aan. Alle winkels dicht, dus dan maar op zoek naar de camping. Dat wordt ook moeilijk want Paterna telt maar een paar huizen. Na enig zoeken kom ik bij een boerderij. De sleutels zitten in de deur, er is niemand. Het is 15.00 uur, blijkbaar houden ze siësta. Niet storen, ik ga gewoon zitten. Het enige levende wezen is een kat met een hagedis in de bek. Ik bekijk het. De hagedis leeft nog. De hagedis laat zijn staart vallen. Als een kronkelende worm trekt het de aandacht. Even laat de kat de hagedis los, die dan als een gek wegloopt. De kat kent het trucje en pakt de hagedis binnen een paar seconden terug.

Ik sukkel wat in slaap. Dan hoor ik een auto. Twee jonge mensen stappen uit. Ik vraag of ze bij de boerderij horen. De vrouw spreekt Engels en de man alleen Italiaans. Indirect horen ze erbij. De mensen van de boerderij zijn op het veld aan het werk. Ze belt ze voor mij. Ik kan achter de boerderij gaan staan met een eigen keuken, douche en wc voor 10,00 euro. Het tentje staat onder een oude boom met uitzicht op het dal. Boven het dal komt een onweer tot ontwikkeling. Van 17.00 tot 19 .00 uur barst er een onweer los, in een hevigheid die wij in Nederland niet kennen. Om 19.00 uur schijnt de zon weer, maar om 21.00 uur is het donker.

27e Dag, dinsdag 11 augustus 2009

Paterna ,vertrek: 07.00 uur

Felicion, aankomst: 18.00 uur

Temp. maximum: 35 graden, Wind: 2 Bfr, Windrichting: Weerbeeld: zonnig

Dag afstand: 39,8 km, Tijd: 3:24:05 uur, Gemiddelde: 11,4 km

Totaal gereden: 1909 km

Fantastic

Mijn gasbusje voor de brander raakt leeg. Ik heb ook een metalenfles met pomp mee om op benzine te koken. Bij een benzinepomp ga ik "een halve liter" tanken. Een jonge man, ca 35 jaar, is een fiets aan het repareren. Ik vraag hem een halve liter benzine. Geen probleem, 68 euro cent. Ik merk wel dat hij de fiets heel bijzonder vindt. Hij spreekt goed Engels en als hij hoort dat ik op de fiets uit Nederland kom is de fiets en de man nog meer bijzonder. Hij bekijkt de fiets met kennersblik, maar zo een fiets met interne versnelling heeft hij nog nooit gezien. Kreten al, fantastico en super volgen elkaar op.

Ik vertel hem hoe de versnelling werkt en geef hem aan het zelf te proberen. Hij stapt op en fietst een aantal malen rond de benzinepomp, waarbij hij alle versnellingen probeert. Zijn bewondering daarna is nog groter. Hij kan zijn ogen niet van dit wonder afhouden.

En dat vanwege mijn Gazelle, met nexus- naaf met zeven versnellingen. Hij vraagt nog of de versnelling elektrisch werkt. Nee, gewoon draaien. Met bewondering zwaait hij mij uit. Ik kwam voor een halve liter benzine, wat ik bijzonder vond, voor hem was de fiets bijzonder.

Daarna waardeer ik mijn trouwe makker nog meer. Tot op heden, met uitzondering van een gebroken spaak, heeft hij mij niet in de steek gelaten. En dat terwijl hij vannacht met noodweer in stromende regen buiten stond. Ik moet niet overdrijven het is maar een fiets, en toch je raakt er aan gehecht. Het is net als met vrouw en kinderen. Normaal sta je er niet zo bij stil, maar na bijna vier weken, ondanks dat je ze dagelijks per telefoon hoort. Je waardeert ze meer. Je mist het directe contact, ondanks dat ze dagelijks met je mee leven. Het einddoel Rome is nog ca 400 km.

Reitsmaplekje

Ook nu zat het venijn weer in de staart. Ook nu verbaas ik mij weer over de inspanning die mijn lichaam aan kan. Elke dag weer liters vocht inname, spaghetti, bananen, fruit en brood en de benen blijven maar trappen of lopen. Bij de beklimming van de laatste berg naar de camping stopt een auto met Nederlands nummerbord. Een vrouw vraagt of ik naar de camping ga. Als ik dat bevestig willen ze de bagage wel meenemen. Nee, ik sleep alles zelf naar boven. Het zijn Nel en Arjo de eigenaren van het huis met campingplaats.

"We zullen het Reitsmaplekje voor je vrij houden", zegt Nel. "Als hier Nederlandse fietsers komen fietsen ze altijd de route van het boekje van Hans Reitsma."

Arjo en Nel wonen in de bergen en waren een camping begonnen, maar ondanks dat het goed liep mocht het niet meer van de autoriteiten.

Voor fietser hebben ze nog wel het Reitsmaplekje, met een prachtig uitzicht op het dal en de bergen.

Terwijl ik dit opschrijf wordt het om 20.45 uur snel donker.

De insecten die in de bomen zitten en als fluitende scheidsrechters contact houden zijn hun eigen wedstrijd begonnen. De magische stilte van deze berg is bij avond in handen van insecten en in de vooravond van muggen en andere stekende insecten.

Toch is het een "paradijs" in de bergen.

28e Dag, woensdag 12 augustus 2009

Falciano Toscane ,vertrek: 07.00 uur

Aankomst: Citta di Castello, aankomst: 14.00 uur

Temp. maximum: 35 graden, Wind: 0 Bfr, Windrichting: Weerbeeld: zonnig en warm.

Dag afstand: 48 km, Tijd: 3:30:47 uur, Gemiddelde: 13,6 km

Totaal gereden: 1932 km

Als ik om zeven uur vertrek slapen Arjo en Nel nog. Ik maak een klein bedank briefje en leg het onder een steen voor de deur.

Na de heftige beklimming van de "Alpi di Catenaia" mag ik vandaag weer afdalen.

Toch zijn er soms na een afdaling weer kleine klimmetjes.

Onderweg bedenk ik dat ik nog twee brieven op de post moet doen.

Al snel vind ik een postkantoor. Probleem is echter dat een aantal van mijn postzegels geen lijm meer hebben en er bijna afvallen. Ik wil zeker zijn dat ze goed blijven zitten. Ik ga naar binnen en ga proberen de postbeambte dat duidelijk te maken. Dat lukt, met alle goede bedoelingen, bijna niet. Ik laat de brief en de losse postzegel zien. De beambte gaat de brief wegen, 11 gram. Prima. 65 eurocent voor Europa. Prima. Ik zeg nee.

Hij pakt een kaart met maten. Prima. Ik roep, lijm, glue en adhesie.

Dan begint er iets te dagen bij de beambte. Hij pakt een Pritstift en plakt de postzegel er op. Direct geef ik hem nog een brief en postzegel. Het is gelukt.

ZO ook onderweg, in de meest kleine supermarkten wijs ik aan wat ik wil hebben en het lukt altijd.

Clara

Mijn eind bestemming is Citta di Castello. Er zijn twee campings, een daarvan ligt onder de viaducten van een snelweg. Dat spreekt mij niet aan. De andere camping ligt drie kilometer berg op met een stijging van 5 tot 11% en dat bij temperaturen van 35 graden.

De zweetmachine begint weer te werken. Drie kilometer lijkt niet veel, maar het is lopen en duwen aan de fiets. De campingeigenaar gaat met mij mee naar het plekje voor de tent.

Hij maakt duidelijk dat er nog een Nederlander met fiets is.

Ik kom naast hem staan vlak bij het zwembad. Toch ga ik eerst maar douchen.

Als ik later in de middag nog eens naar de wc moet ontstaat er iets waar ze later allemaal nog plezier om hebben. En ik hoor ze de situatie met Clara aan elkaar uitleggen.

Wat is er gebeurd?

We staan tegen een berg aan. Mijn overburen hebben feest. Ze hangen vlaggetjes op en de visite komt, zo ook Clara, een oud klein krom vrouwtje van ver in de tachtig.

Als ik over het grindpad, berg af naar de wc loop, loopt Clara daar ook.

Ze is duidelijk bang om te vallen. Ik geef haar een hand, maar dat vindt ze nog gevaarlijk. Dus ik pak haar door de arm en zo lopen we stapje voor stapje naar beneden.

Een medemens helpen.

Onderweg heeft Clara hele verhalen. En of ik nu Nederlands, Duits of Engels praat,

Clara praat gewoon Italiaans door. Ze is blijkbaar stokdoof.
Bij de wc komen we een vrouwelijk familielid tegen. Ze roept: "Clara!" en nog meer wat ik niet versta. Blijkbaar had ze de afdaling van Clara niet verwacht.
Onze gearmde afdaling is ten einde. De vrouw helpt Clara op de wc. Had ik dat anders ook moeten doen? Als ik uit het toilet kom kijk ik of Clara soms nog terug moet. De vrouw die Clara hielp staat buiten. Blijkbaar heeft deze hulp wat los gemaakt, want als ik 's avonds in de bar een kijkje neem hoor ik ook weer Clara en Olanda noemen.
Clara had een jong vriend aan de haak geslagen.
Ik krijg van de campingeigenaar een glas wijn. Of het vanwege Clara of het grapje van vanmiddag bij de inschrijving is weet ik niet. Op een briefje schreef hij 10,00 euro voor de persoon en euro 6,00 voor de tent. Ik heb er toen een streep onder gezet en daar een bedrag van 10 euro onder geschreven en rabat gezegd. Hij kon er om lachen, maar het lukte niet.
Toch hebben ze wel bewondering voor de opa uit Olanda, die op de fiets de berg op kwam. Mijn buurman Fred, hij is architect en woont in Amsterdam. 's Middags hebben we een tijd over zijn werk gepraat. Hij fiets een rondje Italië.

29e Dag, donderdag 13 augustus 2009

Citta di Castello , vertrek: 07.10 uur

Assisi , aankomst: 14.30 uur

Temp. maximum: 41 graden, Wind: Bfr, Windrichting: Weerbeeld: zeer warm.

Dag afstand: 74,7 km, Tijd: 5:35:57 uur, Gemiddelde: 13,3 km

Totaal gereden: 2032 km

Slechte wegen

Het is 's morgens nog heerlijk koel met 16 graden. Bij een bakker koop ik een half stokbrood en in een kleine plaats vind ik een picknicktafel.
Bij een woning loopt een man te dreutelen. Hij wil wel naar mij toe komen, maar heeft de durf nog niet, Zijn nieuwsgierigheid wint! Hij praat een beetje Duits en moet natuurlijk weten waar ik vandaan kom. Hij wenst mij een goede reis.
Het landschap verandert nu ook, ik ben de bergen uit en rij op de "lichte route" van Reitsma. Onderweg zie ik heel veel tabaksteelt. Toch zitten er weer een paar klimmetjes in. Ik concentreer mij op de weg. De weg zit vol gaten en scheuren.
Aan het begin van de weg stond een bord met tekst, slechte weg. Nou in Nederland ken ik dit soort slechte wegen niet. Ik maak er maar een aantal foto's van. Gaten van 50 cm breed en bijna 10 cm diep zijn heel gewoon. Als je daar met je wiel in komt, kun je zo onderuit gaan, of je wiel kapot rijden.

De preek

In Assisi moet ik weer een besluit nemen; welke camping. Of 5 km buiten Assisi een luxe camping of ander halve kilometer van de stad, maar dan moet ik wel 2,7 km omhoog met 10 tot 14%. Dan maar weer omhoog. De zweetmachine werkt bij temperaturen van 41 graden in de zon, weer prima. Ook nu haal ik het weer. Het plekje het dichtst bij de receptie is mij goed genoeg. Rondom staan kleine tenten. Het is een groep. Om zeven uur zie ik een aantal Franciscanenmonniken naar een grote tent gaan.
Ik wil meer weten. De broeders niet veel ouder als de jongeren van de groep, rond de 20 jaar, zijn volop in gesprek. Hun kleding is geheel in stijl van Franciscus.
Donker habijt, koord met kruis en sandalen. Op de rug een soort capuchon in een driehoek. Deze jonge paters hebben daarin een plasticbeker. Of het hoort weet ik niet.
De tent vult zich met jongeren, die met gitaarmuziek zingen. Dan komen 3 broeders die de mis gaan vieren en de voorbereidingen treffen. Dit wil ik mee maken.
Een man naast mij spreekt mij aan. In het Engels probeer ik wat uit te leggen.
Dan zegt hij; "spreken Sie Deutsch". Ik schakel om. Hij is met zijn vrouw een Italiaanse. Hij komt uit Bremerhaven. Hij is 22 jaar geleden in Modena in Italië komen wonen,

omdat het daar warmer was. Zijn dochter is vandaag jarig en wordt 22 jaar.
Ze komen op bezoek. Hij kan mij verschillende dingen uitleggen.
De dochter is een week met een religieus groep jongeren in Assisi.
De Mis kan ik qua opzet volgen. Dan houdt de hoofdbroeder een preek.
Ik versta niks, maar zijn opzet is weergaloos. Hij loopt voor het geïmproviseerde altaar.
Kijkt naar de jongeren, spreekt ze aan, maakt opmerkingen waar ze allemaal om lachen.
Hij daagt uit. Ze geven antwoord. Hij blijft heen en weer lopen om iedereen te pakken.
Hij heeft wat in zijn hand, hij praat er over, laat het zien.
Een plastic dopje van een fles.
Hij bouwt zijn verhaal erop.
Dan gooit hij het dopje achterloos naar een van de jongeren. Zijn intonatie wordt anders. Hij brengt de boodschap.
De jongeren hangen aan zijn lippen, zoals Gods woord in een ouderling gaat. Deze fase duurt ca 5 min.
Hij eindigt weer ontspannen. Hij lacht, zelfs de jongeren lachen.
Het is een heel goed verpakte boodschap. Ik heb er niets van verstaan, maar van de opzet heb ik wat geleerd. Ik bedank mijn Duitse tolk en vraag hem omdat hij goed Italiaans spreekt of hij de broeder wil vragen wat in mijn pelgrims paspoort te schrijven. De pater voldoet aan het verzoek met een persoonlijke boodschap.
Een bijzonder avond!!

30e Dag, vrijdag 14 augustus 2009

Assisi (rustdag)

Temp. maximum: 41 graden, Wind: Bfr, Windrichting: Weerbeeld: regen en bewolkt

Dag afstand: 109,2 km, Tijd: 7.41:23 uur, Gemiddelde: 14.2 km

ODO: 2032 km

Prijzen

Ik heb al een pen leeg geschreven, maar het is geen enkele moeite om van dit land, de landschappen en de mensen te schrijven. Met volle teugen doe ik indrukken op, zoals vanmiddag in de groentewinkel in Assisi. In de lange rechthoekige winkel staan bij de deur mandjes, achter in de zaak is de kassa. Je vult je mandje met groente en loopt naar de kassa. Voor mij staat een man van ca. 50 jaar; korte broek, T shirt en een petje, in alle kleuren van de regenboog. Hij is in dagen niet geschoren, maar blijkbaar kennen ze hem allemaal als , Josephe.

Je kunt in deze winkel alles zelf pakken, of het nu één wortel of een steel bleekselderij is.

Bij de kassa roept Josephe de prijs van de groenten per kilogram.

Autistische mensen hebben vaak een feilloos geheugen voor prijzen.

Josephe kent alle prijzen. Als de man achter de kassa roept; "Totale",

dan is de kennis van Josephe beperkt. Dat kan hij niet.

Voordringen

Een andere bijzonderheid zijn de voordringende dames uit Assisi. Hoe ouder, hoe meer ze voordringen. Dat doen ze heel handig. Ze zetten het mandje bij de kassa en halen dan nog allerhande dingen, maar het mandje is bepalend voor de volgorde.

Naast mij staan twee nonnen. Ze spreken Duits en ik spreek ze aan. "Daaraan moet menwennen", zegt een van hen. "Het gaat altijd zo"

De nonnen leven in Assisi. Bij het kopen van een fles wijn geeft een van hen advies.

Ik volg het advies op. "Ik zal aan U denken", zeg ik, " Niet de hele dag, maar als ik de wijn drink." Ze bloost. Dat gebeurt mij. Breng ik een non in verlegenheid.

Ik reken af. 80 cent groente en 6 euro voor de wijn.

Ik moest aan Henk Blom, de gemeente secretaris van Duiven, denken, wijnkenner bij uitstek. Met veel handgebaren kan hij wijn omschrijven. Ik ken maar twee soorten: "Lekker en niet lekker. 's Avonds denk ik aan de blozende non.

De wijn is lekker! Heeft de non nog aan mij gedacht, of voor mij gebeden.

Assisi is een langgerekte, ommuurde stad. Als ik op de fiets de stad ga verkennen merk ik direct dat het een bijzondere stad is. Met behulp van de Tom Tom kom ik bij de basiliek waar de heilige Franciscus en Clara zijn gedoopt.

Een niveau lager ligt een ander stadsdeel. Je moet met de fiets trapjes af.

Bij temperaturen boven de 35 graden is dat per voet zeer vermoeiend.

Overal zie ik weer vermoeide mensen lopen. Ik fiets lekker rustig.

Het lager liggende stadsdeel heeft weer een eigen karakter met terrasjes en souvenirwinkeltjes met de souvenirs "made in China" met de sticker Assisi. Franciscus en Clara zorgen hier voor de handel.

Bij het uitrijden van de stad kom ik Fred, de psycholoog uit Groningen, weer tegen.

We wisselen de laatste ervaringen uit. Zo kom je elkaar op de route naar het Sint Pietersplein in Rome weer tegen.

Van avond kook ik weer spaghetti met paprika en naar een courgette, Het blijkt echter een komkommer te zijn. Maakt niks uit, toch weer een heel andere smaak.

's Avonds na acht uur gaan de Italianen eten. Dat duurt tot 10 uur.

Op de camping is een selfservice restaurant. Het vlees wordt op een houtvuur gebraden. De mensen bij het vuur zweten als gekken. Het eten is in de buitenlucht.

Er is binnen wel wat ruimte, maar nooit genoeg om 100 tot 150 mensen bij slecht weer binnen te laten eten.

Italië is een prachtig land om de was te drogen en buiten te eten kan ook bijna elke avond.

31e Dag, zaterdag 15 augustus 2009

Assisi rustdag

Temp. maximum: 37 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: Z.W. Weerbeeld: zonnig

Totaal gereden: 2032 km

Ontbijt

Uitslapen op een rustdag is een probleem. De biologische wekker werkt prima.

Om zes uur ben ik wakker. Ik moet mij dwingen om te blijven liggen. Om 8.30 uur ga ik naar het openlucht selfservice restaurant voor het ontbijt. Gistermorgen was ik daar ook. Heerlijk, broodjes, boter, vleeswaren, kaas, koffie en vruchtensappen.

Een eitje kennen ze niet. Je kunt pakken wat je wilt. Na afloop vraagt de vrouw aan de kassa wat ik gehad heb.

Ja sorry, dat weet ik niet meer precies. Het was lekker.

Drie euro, zegt de vrouw. Geen geld, morgen kom ik terug. Dus nu zit ik aan de zelfde tafel met mijn broodjes. Ook nu moet ik weer drie euro betalen, terwijl op een bordje staat "ontbijt vijf euro." Toch ga ik eens in de spiegel kijken of ik er zo armoedig of hulp behoevend uit zie?

's Morgens te veel eten en niks doen geeft slaap. Nou het is een rustdag.

Nog even slapen, daarna de fiets nakijken en dan, nogmaals de stad in. Ik denk er over na; ga ik lopen of weer op de fiets. Vanaf de stad naar de camping moet ik toch lopen. Het is bergop met een stijgen van 5 tot 14 %. Ik besluit toch maar weer met de fiets te gaan.

Nu wordt mij ook duidelijk dat je Assisi de oude stad tegen de berg hebt en Assisi de grote stad in het dal. Ik beperk mij tot de oude stad. Ik ken de weg al een beetje en fiets rustig door de stad. Ik stal de fiets voor de Dom en bekijk de bijzondere kerk met het doopvont waar zowel Franciscus als Clara zijn gedoopt.

Naast de kerk is een tentoonstelling met schilderijen van de vorige paus.

Beschrijven van de schilderijen is ondoenlijk. Alle schilderijen zijn goed getroffen.

Vooraf de schilderijen van de Paus in zijn laatste levensfase; een gebroken mens, maar sterk in zijn geloof. Je leest het uit de schilderijen.

Ik wil ook het graf van de heilige Franciscus bezoeken in de basiliek aan de andere kant van de stad. Ik zie weer vermoeide mensen naar het ander einde van de stad lopen. Ik fiets er lekker rustig heen. De basiliek is een kerk in twee lagen. De fiets moet ik ca 100 m van de kerk laten staan." Met Gods zegen" staat mijn fiets er straks nog. In de bovenkerk vraag ik een stempel voor mijn pelgrimspas. Nee zegt de Franciscaner monnik. Ik moet in de onderkerk zijn. Daar wijst mij een bewaker de weg naar een poort waar een monnik zit die een prachtige stempel in de pas zet. Ik krijg de zegen mee.

De pas begint al weer leuk vol met stempels te komen. Ik fiets de hele stad door en zie nog meer vermoeide mensen die bij de parkeergarage naar geld zoeken. Het heeft lang geduurd maar nu denk ik toch; blij dat ik fiets. Nadeel is dat ik nu weer omhoog naar de camping moet fietsen en lopen. De zweetmachine werkt weer op volle toeren. Een soort apko (alle poriën kunnen open) Na een flinke koude douche ben ik weer opgeknapt. Assisi zal ik niet snel meer vergeten. De stad van Franciscus en Clara. Morgen weer verder. Nog drie dagen, dan ben ik in Rome.

32e Dag, zondag 16 augustus 2009

Assisi ,vertrek: 07.00 uur

Narni , aankomst: 16.45 uur

Temp. maximum: 40 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: Z.W. Weerbeeld: onbewolkt zonnig

Dag afstand: 109,2 km, Tijd: 7.00:43 uur, Gemiddelde: 13,4 km

Totaal gereden: 2137 km

De druiven.

Bij mijn vertrek om zeven uur is het nog lekker koel. Ook de jongeren vertrekken vandaag. Het is zondag en ik had gedacht dat ze ook vandaag nog wel zouden blijven. De taxichauffeur die de jongen komt halen vraagt of ik ook mee moet. Nee, ik ga weer op de fiets. De camping ligt op een hoogte van ca 500 m.

Het dal ligt op 250 m, dus ik ga lekker de eerste kilometers naar beneden. Gisteren op zaterdag heb ik geen winkel kunnen vinden om mijn eten voor vandaag aan te vullen. Het is zondag en dan moet je maar afwachten of ergens een winkel open is. Gisteren heb ik in het buitenrestaurant op de camping twee

broodjes mee kunnen nemen. Of het genoeg is betwijfel ik, want er zijn nog een aantal flinke beklimmen te doen. Onderweg, na de afdaling, heb ik een trosje druiven gepikt; als ik Rome haal krijg ik mijn testimonium en zijn al mijn zonden vergeven.

De blauwe druiven zijn best lekker. De witte druiven zijn niet te pruimen. Maar voor een probleem is altijd een oplossing.

In Bevangen hebben ze feest. De bakker is om 8 uur open. Ik koop een brood en een lekker uitzierende koek. Ik heb weer vulling in de maag om te fietsen. Wegens het feest is de stad voor het verkeer afgesloten. Het leuke is dat ze met fietsers geen probleem hebben. Na Bevagne begint het klimwerk weer, 2,7 km met 5 % stijging. Op zich niet zo heftig, maar de temperatuur zit om half negen al rond de 25 graden. Het is niet de enige berg in deze etappe. Het gaat permanent op en neer. Ik moet nog ergens eten halen, maar vooral drinken. Na aankomst van weer

een bergetappe zijn de flessen met water leeg. Er zit een jonge vrouw buiten.

Ik laat de veldfles zien en vraag aqua. Ze roept naar haar moeder, die komt met een fles koud water naar buiten. Ik vul de fles en de rest mag ik opdrinken. Ik bedank ze.

Water kun je overal vragen. Ik zeg nu maar voor het gemak dat ik van Amsterdam naar Rome fiets. Amsterdam kennen ze allemaal .

Met bewondering zwaaien ze mij uit. Met dankbaarheid voor het heerlijke water zwaai ik terug.

Mijn etensvoorraad is nog steeds beneden peil, maar ook daar komt een oplossing voor.,In Massa Martana zie ik mensen met plasticassen lopen en even later een echte supermarkt.,Gewoon op zondag open. Wat een heerlijkheid. Normaal ben ik niet zo een fan van boodschappen,doen, maar nu, prachtig. Ik kan weer kilometers maken. Bij Tostaccio is een camping.

Dat wordt mijn doel. 's Middags is de temperatuur al snel boven de 35 graden.

Eerst moet ik nog naar Narni. Heel hoog op de berg kan ik de stad al zien.

De stad lijkt wel tegen de berg aangeplakt. Je denkt dan, dat zal het wel niet zijn; zo hoog. Ja hoor, zo hoog kom ik ook met de fiets. Je hijgt, puft als bij een bevalling. De mond wordt droog. Niet aan denken, door trappen of lopen. Het lichaam schreeuwt om water.

Na de stadspoort is een bron er komt water uit de muur. Koel water.

Je denkt niet meer na drinkbaar of niet drinkbaar, "portable of non portable"

Een keer kun je het altijd drinken. Een klein uur later kom ik op de camping.

Het lichaam vraagt nog steeds water. Weer drink ik. Ik schat dat ik vandaag 4 tot 5 liter heb gedronken, maar het komt er niet allemaal aan de voorkant uit.

Het meeste zweet je uit. Op de camping krijg ik een mooie schaduwrijke plek.

Er is een zwembad, maar het lichaam wil rust en water en bij het eten wil "de geest" een glaasje wijn. De vochtbalans is weer op peil.

Een heftige dag met veel inspanning, nog twee dagen naar Rome dan zijn de inspanningen weer snel vergeten.

33e Dag, maandag 17 augustus 2009

Nari ,vertrek: 07.00 uur

Prima Porta. Aankomst: 15.00 uur

Temp. maximum: 22 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: z.w.

Weerbeeld: regen en bewolkt

Dag afstand: 89 km, Tijd: 5:54:06 uur, Gemiddelde:

Totaal gereden: 2226 km

De apotheek.

Vandaag is net als gisteren. Zwaar werk. Heuvels op en af. Ik heb gisteren een SMS gehad van Jan Mollen en Marja Jans. We zullen maar zeggen, Jan de handbiker.

Ze staan op camping Tiber bij Rome op 18 km van de stad. En dan krijg je het gedonder.

Zou ik daar vandaag nog kunnen aankomen? Het is een leuk stel en ik heb bewondering voor beiden. Jan, omdat hij met zijn verlamming vanaf het middel toch een prestatie neerzet voor jongeren in de gehandicaptensport.

Marja is de begeleider van Jan,rijdt het busje en zorgt dat Jan zijn verzorging krijgt.

Marja is getrouwd maar helpt Jan om de prestatie te kunnen maken. Ze praat ook altijd over,WIJ.

Bij Fiano Romana bekijk ik de Tom Tom. De kortste route naar Prima Porta is ca 20 km. Ik heb al 70km gereden en de temperatuur zit al weer ver boven de 35 graden.

Ik doe het! Ik ga ze opzoeken. De weg naar Prima Porta is een verzoeking voor een pelgrim.

Over een afstand van 8 km staan, meestal zwarte dames hun lichaam aan te prijzen.

Wat wel gek is, dat ze voor mij geen enkele belangstelling hebben.

Ik fiets voorbij zonder dat ze mij aankijken. De mannen in de auto,s kijken altijd

de andere kant op. Op een plaats is een deal gesloten. Zij loopt de olijvenboomgaard in, hij

volgt. De rest heb ik niet gezien, maar dat loopt zeker gesmeerd in de olijvenboomgaard.

Het weerzien met Jan en Marja is hartelijk. Ik kan met mijn tent naast hen staan. Toch probeer ik wat "afstand" te houden. Zij zijn samen en ik hoor daar niet in te dringen. Toch zijn we zo weer een. Jan heeft onderweg aan een been wondroos gekregen. Het been is vuurrood en opgezwollen. Ze zijn de hele morgen in het ziekenhuis geweest. Vanmiddag kunnen ze medicijnen bij de apotheek halen. Dat wil zeggen, dat ze weer met de bus weg moeten. Ik wil wel naar de apotheek, kan Jan zijn been blijven koelen met ijs. In de Tom Tom staan ook apotheken. Ik programmeer de dichtst bij zijnde in. Om vier uur fiets ik weg met het recept en het paspoort van Jan. De Tom Tom brengt mij feilloos voor de deur van de Pharmacia. Op een briefje staat dat ze pas om 16.30 uur open gaan. Ik ga rustig zitten, het is nog maar een kwartier. Dan lees ik de tekst boven de apotheek. "Pharmacia Veterinara".
Vetarinara?
Dat is toch een dierenarts? Zit ik bij de dierenarts te wachten?
Heb ik dadelijk medicijnen en begint Jan van nacht te blaffen of te hinniken.
Ik kijk door het raam van de winkel en zie een vrouw en stel de vraag in het Engels: "alleen voor dieren of ook voor mensen" Ze begrijpt het. Het is ook voor mensen.
Om Jan en Marja van dit voorval te overtuigen maak ik een foto van de buitenkant van de apotheek.
De apotheeker is zeer vriendelijk. Ik maak foto,s en vraag zelfs een stempel in mijn pelgrimspas. Hij zet de stempel met een lachend gezicht.

Ik krijg mijn zoveelste complimentje en een schouderklopje. Na terugkomst neemt Jan direct zijn medicijnen. Zijn doel is om met de handbike op het Sint Pietersplein aan te komen. Het einddoel.
Nu is zijn been zo dik dat het niet meer in de beugel van de bike past.
Zo kort voor het doel en dan dat laatste stukje niet kunnen doen. Dat doet pijn.

De val.

Het had mij ook kunnen gebeuren. Vanmorgen ging ik op een grasveld bij een bron water halen. Ik vulde flessen en wilde weglopen. Blijkt er naast de bron een gat te zitten waar ik met een been in kom. Ik val en kom op mijn rug terecht.
In een flits merk ik dat alles nog werkt. Ik heb wel pijn maar ik kan nog fietsen.
Mijn doel is ROME. Gelukkig kan ik de laatste kilometers nog maken.
Ik begrijp het gevoel van Jan en Marja.
Die laatste kilometers naar het Sint Pietersplein wil je ook maken!
Ik ga morgen naar het plein om mijn tocht af te sluiten.

34e Dag, dinsdag 18 augustus 2009

Prima Porta, vertrek: 09.30 uur

Roma, aankomst: 11.00 uur

Temp. maximum: 30 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: Z.W. Weerbeeld: regen en bewolkt
Dag afstand: 18 km,

Totaal gereden: 2248 km

Laatste etappe.

Volgens mijn Tom Tom is het van de camping Tiber in Prima Porta, 18 km naar het Sint Pietersplein in Rome. In Prima Porta is het een wir war van wegen en ik roep de hulp van mijn Tom Tom in.

Ik fiets op vierbaans wegen en toch mag je daar fietsen. Het is druk.
Ik geef duidelijk aan wat ik wil. Een vrouw in een camper, begint bij een verkeerslicht waar we moeten wachten, te lachen als ze mijn Tom Tom ziet. Lach maar, Ik vind de weg wel.

De route volgens het boekje ben ik volledig kwijt. Pas in Rome kom ik weer op de route, maar dan is het alleen nog maar rechtdoor.

Vanaf het metrostation lopen duizenden mensen richting Vaticaan; allemaal maar het Sint Pietersplein.

Het plein is indrukwekkend, omsloten door een galerij met zuilen. Ik fiets rustig tussen de toeristen door. Ook de laatste meters tot het midden van het plein wil ik fietsen. Dan hoor ik, tuut tuut. Ik kijk in en zie een politieagent met de vingers een loopbeweging maken. Ik stap af mijn einddoel is bereikt.

Het is 11 uur en ik ben op de plaats van bestemming.

Ik geniet van het immense plein. Ook de man en vrouw uit Antwerpen die ik eerder ontmoette, komen op het plein. Ook zij hebben hun doel bereikt. We bewijzen elkaar diensten door foto's van onze aankomst te maken.

Het doel is bereikt.

Aan de zijkant van het plein staat wel een rij van 200 m met mensen die de Sint Pieter willen bezoeken. Ik wil eerst rustig op het plein zitten en mijn pelgrimstocht overdenken.

Dat lukt echter nog niet, want ook Fred uit Groningen komt op het plein aan.

Florence, Assisi en nu weer gelijk in Rome op het Sint Pietersplein.

Dan komt het moment van rust. Ik zit meer dan een uur, heerlijk in de schaduw, bij de fiets. Pijn, zweet, vermoeidheid, hoge temperaturen, regen, bergen en dipjes heb ik moeten overwinnen. Ik stond verbaasd over mijn lichaam, wat dit allemaal aan kon. Het bleef feilloos werken bij 10 tot 45 graden in de zon. Je bent gezegend met zo een lichaam. Ik heb het gehaald, met dank aan mijn vrouw, familie en vrienden die mij steunden; met telefoon, SMS of via het gastenboek. Je merkt wel dat als je langer weg bent de telefoongesprekken langer worden. Je bent alleen en mist het contact. Er is meer behoefte om ervaring met anderen te delen.

HERK.

Terwijl ik op het plein zit wordt de rij wachtende mensen voor de basiliek niet kleiner. Dan merk ik dat er ook mensen links van het plein naar binnen gaan. Ik herinner mij, dat je als pelgrim daar de Zwitserse garde kunt vragen om een testimonium, een bewijs dat je de tocht hebt gemaakt.

Met dat bewijs worden ook je zonden vergeven.

Ik probeer het. De eerste bewaker herkent het paspoort en verwijst mij naar de Zwitserse garde. Ook hij herkent het pelgrimspaspoort en verwijst mij naar de sacristie in de basiliek. Na een tocht door de Sint Pieter en allerhande gangen kom ik in de ronde zaal van de sacristie. De man achter het tafeltje kijkt in het pelgrimspaspoort en begint het testimonium te schrijven. Ter afronding zet hij een stempel in mijn pelgrimspaspoort en op het testimonium. Dit is het werkelijke einde van de pelgrimstocht.

Emotie en gevoelens komen los.

Een aantal Engelse merken het en vragen wat het formulier is.

Ik geef ze uitleg over mijn pelgrimsreis. Ze zijn vol bewondering. Buiten de basiliek zie ik ze weer en ze vragen of ze met mij op de foto mogen. Weer laten ze hun bewondering merken.

Ik begin het al weer gewoon te vinden.

Als ik mijn testimonium wat beter bekijk blijkt mijn voornaam verkeert geschreven.

Ik heet nu Herk Nijland. Nou, ik weet zeker, dat Henk naar Rome is gefietst. Hij heeft elke meter gelopen of gefietst.

Duiven-Rome 2248 km

35e Dag, woensdag 19 augustus 2009

Prima Porta

Rome

Temp. maximum: 38 graden, Wind: Bfr, Windrichting: .Weerbeeld: zon, warm

Dag afstand: 40

Totaal gereden: km

Bezoek aan Rome.

Ook vandaag ga ik op de fiets naar Rome. Ik neem een zijtas met eten en drinken mee. De drukke route over de vierbaansweg naar Rome begint te wennen. Ik weet hoe en waar je moet rijden.

Toch blijft het uitkijken. Ik heb mijn helm met achterknipperlicht op. Ze moeten mij goed kunnen zien.

Op weg naar de stad kom ik langs het Olympisch stadion. Eind juli tot begin augustus waren daar de wereldkampioenschappen zwemmen. Men is nu de tribunes aan het afbreken. Een voordeel van zo een kampioenschap is, dat men de wegen rond het stadion netjes asfalteert. Voorbij het stadion zijn de wegen direct weer in slechte staat. Het is dan weer uitkijken. De regenputten liggen in de zijkant van de weg, waar je moet fietsen.

Omdat ze steeds nieuw asfalt opbrengen en de putten niet omhoog halen, komen de deksels steeds dieper te liggen. Je duikt zo maar 10 tot 15 cm dieper.

Het laatste stukje naar het Vaticaan is fietspad. Het loopt rechttoe rechtaan naar het Vaticaan; alhoewel, halverwege het fietspad ligt een terrasje en een rolschaatsbaan weer men het fietspad maar om heen heeft gelegd.

Ondanks dat ik gisteren al op het St, Pietersplein was ga ik er weer heen. Gisteren heb ik de basiliek echter onvoldoende bekeken. Maar ook vandaag staat er een enorme rij wachtende

mensen om in de basiliek te mogen.

Ik kijk naar de bewakers aan de linkerkant en zie dat er andere mensen staan.

Ik stal mijn fiets, laat mijn pelgrimspaspoort zien en mag door. Zo, dat scheelt zeker 45 minuten wachten.

Uitgebreid bekijk ik de basiliek, raak de tenen van het bronzen beeld van Petrus aan en doe indrukken op.

Als ik later weer op het plein loop komen Jan en Marja met de rolstoel het plein op.

Ze zijn van de camping met de bus en de trein gegaan. Wel een probleem, want zowel de bus als de trein zijn niet voor rolstoelen aangepast.

Nu willen ze graag hun testimonium halen. Ik weet de weg en zal ze helpen. Via de Zwitserse Garde moeten we naar een achterringing van de basiliek voor rolstoelen.

In de kerk breng ik ze naar de sacristie.

Jan en Marja krijgen ook hun testimonium, daarna ga ik mijn eigen weg.

Op het plein is een groep Spaanse pelgrims aangekomen. Ze hebben met, ezelskarren, met beelden erop, van Assisi naar Rome gelopen. Dus er waren meer pelgrims onderweg.

Nu ga ik op de fiets de rest van de stad verkennen. Ik fiets overal! Heerlijk, soms fiets ik in straten waar het voor al het verkeer verboden is. Soms tegen het eenrichtingsverkeer in, maar politieagenten reageren niet.

Van de St, Pieter fiets ik over de Engelenbrug richting Colosseum. De temperatuur zit al weer boven de 35 graden. Je ziet overal vermoeide toeristen lopen. Ik fiets, daar word je niet direct moe van!

Bij het Colosseum wordt een oudere vrouw in een ziekenwagen afgevoerd. Blijkbaar bevangen door de hitte.

Na het Colosseum ga ik op zoek naar de Spaanse trappen.

Ik fiets door kleine straatje. De Tom Tom zegt welke kant ik op moet. In een paar uur tijd bekijk ik de meeste bezienswaardigheden. Musea bezoeken heb ik niet gedaan, het gaat mij meer om de indrukken van een stad.

Op een plein wordt er aan mijn fiets geschut. Nee he, zo een grote stad en toch zie je weer bekenden.

Het zijn Chris en Leonie. Ze zijn op hun tandem naar Rome gefietst, maar vandaag met de trein. Ze zullen Jan en Marja op de terugweg helpen.

Tegen half vier fiets ik de 18 km terug. In de volle zon haalt de temperatuurmeter 45 graden. Toch fiets ik lekker ontspannen. Ik moet wel veel water drinken. Op de camping ga ik douchen, kook mijn potje en drink mijn glaasje wijn.

Ik heb van de stad genoten, maar ook van mijn glaasje wijn en mijn kookkunst.

36e Dag, donderdag 20 augustus 2009

Prima Porta

Rome

Temp. maximum: 38 graden, Wind: 0 Bfr, Windrichting: z Weerbeeld: zon

Dag afstand: 42,5km, Tijd:3:12:15 uur

Totaal gereden: 2268 km

De ontmoeting .

Vanmorgen kom ik van de douche lopen, zegt een man; " Jij bent toch Henk Nijland".

Ik ken hem niet. Het blijkt Ad te zijn. Hij heeft samen met zijn vrouw Willemien van Nederland naar Rome gefietst.

Onderweg hebben we elkaar al eens een SMS gestuurd. Ik lag echter te ver op hen voor om ze onderweg te ontmoeten. " Maar hoe weet je dan dat ik het ben? "Ik herken je van de foto van de website", zegt Ad.

We spreken af vanavond eens verder te praten. Als ik 's avonds bij hun tent kijk zijn ze niet aanwezig. Ik vermoed dat ze in het restaurant zijn en daar vind ik ze ook. Ik loop recht op Willemien af, geef haar een hand en zeg, "Jij bent toch Willemien." Ze is totaal verbaast. Ad zit te lachen. Ik ken Willemien helemaal niet. "Maar ik ken je niet.", zegt ze. Ik leg uit hoe het vanmorgen ging.

Ad en Willemien zijn vorig jaar naar Santiago de Compostela gefietst. We maken vergelijkingen van de twee tochten. We zijn het er over eens; de tocht naar Santiago de Compostela is veel meer een pelgrimstocht, omdat je elke dag veel pelgrims ontmoet. Ad werkt in het onderwijs en Willemien in de zorg. We praten de gezellig vol over allerlei onderwerpen, maar fietsen is toch onze passie. Met het verschil dat zij nog moeten werken. Nu fietst Ad wel elke dag van Beugen naar Groesbeek. De langere tochten worden in de vakantie gereden.

Vandaag stond weer een bezoek aan Rome op het programma. Vandaag wil Marja graag mee fietsen. Jan zijn been is nog steeds dik en moet blijven rusten. Wat zou Jan graag op zijn handbike stappen en naar Rome meefietsen. Helaas, het kan niet. Marja vindt het wel eng met het verkeer. Ze wil graag achter mij rijden. Bijna direct na de camping moeten we al de vierbaans weg op. De auto's racen langs je op. Ik heb het knipperlichtje achter op de helm aan. Ik kijk goed in mijn spiegeltje en zie dat Marja goed kan volgen. Onderweg stoppen we even en Marja geeft aan dat ze het wel eng vindt. We gaan verder, want er is geen alternatief. We bekijken het Olympisch stadion, waar we helaas niet in kunnen en zo zijn we een uur later op het Sint Pietersplein. We verbazen ons weer over de ruimte, de gebouwen en vele beelden. Grotendeels maken we daarna de zelfde route die ik gisteren heb bekeken. Toch zie ik weer andere dingen. Marja vindt de archeologisch opgravingen heel mooi. We bekijken het van boven af omdat we de fietsen niet alleen willen laten. Daarna rijden we rond het colosseum en via de Tom Tom naar Trevi-fontein. We rijden weer kris kras door de stad en ineens staan we op een plein vol mensen. De fontein is prachtig. Het was in de film "La dolce vita" dat Anita Ekberg in de fontein baadde. Dat is er nu niet meer bij. Wie zijn voeten in het water steekt of nog verder gaat, kan rekenen op een snerpand fluitje van de altijd aanwezige politie.

Een muntje in de fontein.

Gebruik is dat je met de rug naar de fontein gaat staan en een munt over je schouder in het water gooit. Dat brengt geluk en dan kom je nog eens terug in Rome. Dus, dat doen we dan maar. De terugtocht naar de camping verloopt goed. Eerst hebben we op het terrasje van de bar gezeten waar het fietspad omheen loopt. De eigenaar spreekt wat Duits en zo is hij ook weer op de hoogte. Wat ons op viel is dat het vandaag veel minder druk dan voorgaande dagen. Blijkbaar zijn de vakanties voorbij en zijn veel mensen al op de terugreis. Tijdens onze terugtocht naar de camping moeten we even schaduw zoeken. Marja krijgt het te warm. Dat kan goed want op de fiets in de volle zon is het om vier uur 's middags bijna 45 graden. Een mooi land om de was te drogen en het weer te voorspellen. Ik kan dat voor de komende dagen ook.

37e Dag, vrijdag 21 augustus 2009

Prima Porta

Rome

Temp. maximum: 27 graden, Wind: Bfr, Windrichting: . Weerbeeld: Fijne zomeravond

Dag afstand: 47,4 km, Tijd:4:03:08 uur, Gemiddelde: 11.6 km

Totaal gereden: 2401 km

Goudvis.

Ik heb ik de reisgids gelezen dat de Rome bij avond zo mooi is. Mijn ervaring met het fietsen in de stad naar de stad is nu dusdanig dat ik het wel aan durf.

Maar eerst even over de terugkomst gisteravond rond half twaalf.

Ik heb bij een zomerhuisje een witte plastic stoel geleend. Die staat naast mijn tent.

Het is toch 40 km fietsen, dus ik plof in de stoel. Shit, direct is mijn broek zeik nat.

Ik sta op, maar het is al te laat. Het water druipt uit mijn broek. Wat is dit?

Op de stoel ligt een plasticzakje en een briefje.

Henk!

We hebben in de Tiber een goudvis gevangen.

Wil je hem meenemen naar NL, hij was zo alleen.

PS. Als hij er niet meer in zit, dan heeft de kat.....

Marja en Jan.

Die grap is dus volledig geslaagd, maar wat hindert dat.

Italië is een mooi land om de was te drogen.

En zo sta ik midden in de nacht naast mijn tent, met een natte kont te lachen.

Ik fietste vanavond om 19 uur van de camping. Vooraf had ik alle verlichting nagekeken. In het voorlampje heb ik nieuwe batterijen gedaan. Dan heb ik voor een knipperlicht. Achter op de fiets en op de helm een rood knipperlicht. Een soort rijdende kerstboom. Ik fiets dus nog bij licht naar Rome. De trek is toch weer naar het Sint Pietersplein. Ik weet niet waarom; dit plein heeft een ongekennde aantrekkingskracht.

Het is 20 uur en nog steeds zijn er mensen op het plein.

Een groep jongeren zit geknield in een kring, de handen ineens. Ze zingen en bidden.

Op het plein lopen twee priesters. Ze maken een avond wandeling.

Een van de priester, in het zwart, spreek ik aan. Zo maar, ik zie wel. Hij spreekt Duits en woont al 62 jaar in het Vaticaan.

Dan moet jij al over de 80 jaar zijn. Het gesprek is kort hij komt Tsjechië

Hij maakt zijn avond wandeling en loopt bepaalde patronen op het plein.

Zal hij elke avond wel doen. De politie komt nu ook nog even vertellen dat ik niet op het plein mag fietsen. Ik maak met de vingers een loopbeweging. Hij knikt.

Pelgrims

Volgens de reisgids is Piazza Novana de ontmoetingsplek bij avond.

Het is inmiddels kwart voor negen en donker. Het plein is een groot theater met kunstenaars. Fontein en terrasje zijn het decor.

De sfeer bij avond is sprookjesachtig romantisch. De fontein is verlicht.

Voor de terrasjes lopen obers de klanten naar binnen te praten. Voor mij hebben ze geen belangstelling. Blijkbaar vermoeden ze daar geen of onvoldoende geld.

Ik fiets over het plein, luister naar een accordeon spelende jonge dame.

Zo hier en daar wordt een portret getekend. Bij de fontein maken mensen foto's.

Ik doe dat ook zonder flits. Ik wil de sfeer pakken. Een prachtig langgerekt plein

met rondom paleizen. Jammer dat aan een van de wanden een meters hoge, moderne, reclame hangt.

Ik fiets door kleine straatjes en steegjes naar de Trevi-fontein.

Ook hier is de sfeer sprookjesachtig. Het is een zwoele avond en honderden mensen zitten rond de fontein. Indiase verkopers hebben de verkoop aangepast. Overdag verkopen ze zonnebrillen en parasols, nu zijn het verlichte kubussen of verlichte vliegende schotels. De handel past zich aan de omstandigheden aan.

Trevifontein.

Ik hoop de sfeer in de foto's te kunnen pakken. Het Colosseum is al op een bepaalde manier uitgelicht. Ook als de foto's het niet weergeven, dan blijft dit een van de onvergetelijke momenten.

De reis schiet door mijn hoofd, er zijn veel onvergetelijke momenten geweest. Langs de Rijn, Swaben, Bodenmeer, de bergen in Oostenrijk en de Italië. Zweet en vermoeidheid. Dit is de beloning. Rome bij avond is het toefje slagroom op de taart. Dit is genieten. Ik fiets terug naar Piazza Novana. Nog steeds is het plein een totaalbeeld van het Italiaanse avondleven. Men zit op bankjes te praten, kinderen lopen rond. Ik maak foto's van een man met een bijzondere fiets. Naast zijn voorwiel zit een houder met een fles wijn. De waterflessen zijn vervangen door bierflessen. Een soort alcohol fiets. Op het stuur heeft hij een radio met kleine boxen. Dan is mijn fiets maar kaal!

Dan hoor ik iemand zeggen;"dat moet een Nederlander zijn met een Gazelle".
Ja het is Henkopweg in "Rome by Night." De terugreis verloopt perfect, tot ik naast mijn tent op de plasticstoel ga zitten. Weer een onvergetelijke evaring.
Jammer voor de Goudvis, hij had graag eens in Nederland gezwommen.

38e Dag, zaterdag 22 augustus 2009

Prima Porta

Rome

Temp. maximum: 22 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: Z.W. Weerbeeld: zon

Dag afstand: km, Tijd: uur, Gemiddelde:

Totaal gereden: km

Mijn dag voor het vertrek wil ik als echte rustdag gebruiken. Vandaag fiets ik niet naar Rome. Wel doe ik in de loop van de dag boodschappen in een plaats ca 5 km van de camping.
De dag wordt verder doorgebracht met rusten slapen en het praten met de buren.
Een echte dag niks doen om uitgerust aan de terugtocht te beginnen.

Boodschappen doen in Rome.

39e Dag, zondag 23 augustus 2009

Prima Porta ,vertrek: uur 11.00 uur

Aankomst: Weeze Aankomst:19.30 uur

Temp. maximum: 38 graden, Wind: 4 Bfr, Windrichting: Z.W.

Weerbeeld: zon

Dag afstand: 40 km, Totaal gereden: 40 km

Het is dan eindelijk zo ver dat ik vandaag met het vliegtuig naar Nederland kan gaan. Ik ga de tassen inpakken en orden de stukken zo dat ik straks op het vliegveld de niet te veel meer hoof over te pakken.

Ik neem afscheid van Jan en Marja die nog tot woensdag blijven en dan op audiëntie bij de Paus gaan. Voor hen het hoogtepunt van hun pelgrimstocht. Ik ga eerst nog maar eens naar het Sint Pietersplein. Ik heb dat elke dag na mijn aankomst gedaan en ik heb voldoende tot als ik tegen 15 uur op het vliegveld wil zijn. Mijn gebruikelijke route naar de stad is rustig op zondagmorgen. De temperatuur is wel weer als alle dagen in de morgen rond de 25 graden. In Rome drink ik eerst een koffie in de kleine bar die ook vandaag op zondagmorgen al weer open is. Een cappuccino kost hier maar één euro. De eigenaar groet mij als een bekende. Na twee cappuccino's geef ik hem een hand en zeg dat ik vandaag vertrek.

Het Sint Pietersplein heeft weer die niet te beschrijven uitstraling. Het enorm grote plein wat door de zuilengalerij toch weer een besloten karakter heeft. Er zijn al weer de nodige bezoekers op het plein. De grote TV schermen staan aan en er is een opname te zien van de toespraak die de Paus eerder heeft gehouden.

Tegen 12 uur vertrek ik. Ik zal nog vaak terugdenken aan dit mooie plein.

Nu moet nog wat te eten halen omdat ik niks kan koken of klaarmaken. Ik had eerder deze week al een Spar winkel in het centrum gezien. Deze winkel blijkt ook gewoon open te zijn. Ik haal wat te eten en moet dat nog voor vertrek van het vliegveld opmaken.

Bij het Coloseum maak ik weer een rustpauze en eet een koude macaroni schotel.

Ook maak ik gebruik van de toiletten aan de achterkant van het Coloseum.

Nu begint het laatste deel van de tocht door Rome naar het vliegveld Capioni.

Het is nog een tocht van ca 20 km.

Het eerste stuk fiets ik op de Tom Tom. Achter het Coloseum kom ik langs de Renbaan, dat in de eerste eeuwen na Christus 300.000 toeschouwers kon bevatten. Er is niet meer over dan een langwerpige kuil waarop gras groeit.

Net buiten de stadsmuren van

Rome kom ik op de Via Apia Antica die op zon- en feestdagen is gesloten voor gemotoriseerd verkeer.. Ik merk wel dat er ook buiten de stad nog veel te zien is. De oude Romeinen begroeven hun doden buiten de stad. Aan de Via Apia Handicap zijn de catacomben van Calixtus, een van de ruim vijftig catacomben waar de eerste christenen hun doden begroeven. Het is zondag en op verschillende plaatsen staan agenten en controleren dat er geen auto's op de weg komen.

Na ca 12 km moet ik van de Via Appia Antica naar de Via Appia Nuova de nieuwe weg die parallel aan de Via Appia Antica loopt. Hier passeer is de restanten van een aquaduct. Het vliegveld staat goed aangegeven. En zonder problemen kom ik om half drie bij de vertrek hal. Na een eerste verkenning vind ik de vlucht gegevens en de balie waar ik moet inchecken.

Nu moet ik de fietstassen als bagage gaan inpakken. De tent, slaapmat en slaapzak gaan in de grote Ortlieb achtertass. Een van de voortassen gaat in de ander grote achtertass en dan heb ik nog een kleine voortas als hand bagage. Ik controleer het gewicht bij een niet in gebruik zijnde balie. De twee tassen blijven onder de 15 kg.

De fiets pak ik in folie wat ik de dag ervoor heb gekocht. Het is meer symbolisch maar ik kan nu de helm en mijn stoeltje op de bagagedrager inpakken.

De dame bij het inchecken heeft geen enkel commentaar op de ingepakte fiets en ze zegt alleen dat ik naar Gate 20 moet. Hoe nu verder met de fiets weet ik niet. Ik loop maar gewoon met de fiets in de hand naar de controle. Daar komt een man naar mij toe die de fiets over neemt. Na de controle is het wachten voordat ik om 16.50 uur het vliegtuig in mag.

De stewardessen tellen de aanwezigen passagiers wel vier keer. Dan roept men om dat het vliegtuig naar Duitsland gaat. Daarop staan twee dames op, die zaten in het verkeerde toestel.

Met veel gelach van de overige passagiers verlaten ze het toestel. Met ca 15 minuten vertraging kunnen we vertrekken. In twee uur vliegen we naar Weeze waar mijn vrouw zwager en schoonzus mij ophalen. Het is nog wat onwerkelijk. De pelgrimstocht naar Rome zit er op.

Aankomst in Weeze.

7.0 Na de pelgrims tochten; wat nu?

Het is gek, maar vaak ben je tijdens een tocht al weer bezig met een volgende tocht.

Hoe zwaar het soms ook is, je maakt al weer plannen.

Ik merkte het tijdens mijn tocht naar Rome dat ik een aantal dingen had waarvan ik vond dat ik dat niet meer zou doen. Niet meer juli of augustus in zuidelijke landen zoals Spanje en Italië fietsen. De temperaturen lopen vaak op tussen de 35 en 40 graden.

Ik kan er goed tegen maar wat koeler zou toch aangenaam zijn.

Dat ik een volgende tocht ga maken is ook bijna zeker, mits natuurlijk de gezondheid het toelaat. Het is voor mij een hobby geworden. Een hobby die nu niet meer duur is omdat ik alle uitrusting heb. Ook in Nederland zal ik dagtochten blijven maken.

Het rond trekken en mensen ontmoeten vind ik een heel bijzondere ervaring.

Ik heb dit jaar op mijn visitekaartje gezet.

Niet de afstand is belangrijk, maar de mensen die je ontmoet.

Ik kom nog vaak mensen tegen die alleen maar over afstand en snelheid praten.

Als je dat leuk vindt moet je het zeker niet laten om in 14 dagen naar Rome te fietsen.

Voor mij is het echter geen trektocht meer, maar een wielervedstrijd.

Snel, snel. Ik ben daar en daar ook geweest. Ze komen vaak laat op een camping of gaan in een hotel en hebben onderweg geen tijd om wat te bekijken.

Ik doe het gewoon gezellig rustig aan. Is het ergens leuk dan neem ik de tijd er voor. Ik kom over het algemeen vrij ontspannen aan. De vermoeidheid van een dagtocht is vaak na een half uur al weer weg. Ik maak de dagtochten ook niet te lang. Dagtochten van 80 km zijn leuk. Soms ben je gedwongen om meer te rijden als je op een bepaalde camping wilt komen. Ik heb ook wel eens 130 tot 150 km op een dag gedaan. Maar dat is wel een heel grote uitzondering. Als je 's morgens niet te laat begint heb je rond 12 uur al 50 km gereden.

Dan kun je tussen 15 en 17 uur op een camping aankomen. Dan heb je nog voldoende tijd voor het opzetten van de tent, het koken van eten en kennis maken met andere mensen.

Maar de vraag: wat nu.

Natuurlijk weer korte dagtochten in Nederland maken. Een langere tocht mogelijk vanuit Zweden naar Duiven. Je kunt ook in Endhoven in het vliegtuig stappen en naar Stockholm vliegen en dan naar huis fietsen. Ik heb dat ook wel eens overwogen om vanuit Rome naar huis te vliegen, maar je hebt een doel als pelgrim. Dan begin je niet bij je doel. Je wilt je doel bereiken.

Nu wordt het anders. Nu is het doel het maken van een tocht. Die tocht kan dan best in Stockholm beginnen. Nog een winter plannen maken. Vooral het plannen maken en lezen over de bezienswaardigheden onderweg zijn als een soort vakantie.

Ik weet het zeker, Henkopweg was geen toeval voor twee pelgrimstochten.

Er is meer te zien. Er zijn meer ontmoetingen met andere mensen mogelijk.

Henk gaat weer weg.

Anders worden.

Anders zijn.

Anders.

Geloof
gedachten

8.0 De uitrusting

Van mijn moeder (nu 87) kreeg ik geld voor een slaapzak. Via internet heb ik informatie over de uitrusting gezocht.

Ik heb er niet op de zuinig Via internet of speciaal zaken in Arnhem kocht ik mijn spullen en mijn honger naar informatie over ervaringen bleef groot. De materiaallijst geeft aan welke materialen ik allemaal heb aangeschaft. Van belang is vooral te letten op gewicht, Je moet het allemaal meenemen. Beter onderweg twee onderbroeken kopen als vier meenemen. Voor ik tot deze lijst kwam heb ik op mijn eerste tocht elke dag wat weggegooid. Ik had gewoon veel te veel bij mij wat ik niet gebruikte.

Daar zit ook een uitgangspunt. Je kunt alles in reserve meenemen.

Als je het echter een week niet gebruikt hebt kun je ook afvragen of je ook zonder kunt. Vaak blijkt dat zo te zijn. Ik heb na een week een splinter nieuw plastic etensbord weggegooid. Ik at elke dag uit het pannetje waarin ik het kookte. Scheelt gewicht en ook afwas.

Op mijn leeftijd is het van groot belang om bij de tent te kunnen zitten. Jongeren gaan makkelijk op de grond zitten. Dat kost mij moeite. Nog niet zozeer het gaan zitten, maar het opstaan, gaat Opa wat moeilijker af. Ik heb daarom standaard een driepoot vrouwstoeltje bij mij. Het bevalt mij goed. Toch zoek ik vaak op een camping naar een wat grotere plasticstoel. Bijna altijd wel te lenen. Vooral onderweg is het krukje makkelijk.

Je kunt altijd bij de fiets zitten. Zelf het eten bij de tweede tas is van het stoeltje mogelijk.

Tassen

Na het lezen van veel websites heb ik besloten om Ortlieb tassen te kopen. Aan de frontdragers twee kleine tassen en achter twee grotere tassen. De tassen zijn bijna geheel waterdicht. Een voordeel is dat men bij regen geen extra hoezen om de tassen hoeft te doen. De tassen zijn aan beide zijanten voorzien van reflectoren. Er zitten ook schouderriemen bij. Ik heb deze riemen er af gehaald.

De tassen zijn in verschillende kleuren beschikbaar. Zelf heb ik voor Rood gekozen. Dit had tot resultaat dat ik twee keer voor de postbode ben aangezien.

De tassen hebben een snel ophangstelsel. Met een beweging kan men de tas aan de frontdrager of de bagagedrager hangen.

Met de zelfde beweging kan men de tassen (dus ook kwaad willenden) er af pakken. Ik heb dit ondervangen door de tassen met een bagageslotje vast te maken. Geen garantie, maar net even een gevoel voor je zelf.

Wasnetjes.

In de loop der tijd heb ik in de tassen een indeling gemaakt. Omdat ik altijd links van de fiets op, of af stap, heb ik alles wat met eten of drinken te maken heeft, in de linker achtertas. Bij het afstappen sta ik direct bij de spullen die ik onder weg het meest nodig heb.

In de rechter achtertas zitten de slaapzak, slaapmat en slippers. Die heb ik alleen aan het einde van de dag op de camping nodig.

In de rechter voortas zit de fietskleding. Hiervan moet je overdag snel de regen poncho , of de windstopper kunnen pakken.

In de linker voortas zit de kleding voor 's avond en de toiletspullen en opladers.

Deze spullen zijn alleen 's avonds op de camping nodig.

Een probleem is altijd om het juiste in een tas te vinden. Bij mijn eerste tochten had ik de hele tent vol kleding liggen, omdat ik een paar sokken nodig had.

Ik heb nu alles in wasnetjes met een ritssluiting. Deze netjes kosten 1,30 euro bij AH.

Ik pak nu een of twee netjes uit de tas, pak dan wat ik nodig heb en doe de twee netjes weer terug in de tas. Het werkt prima, Wat niet wil zeggen dat ik nooit meer troep in de tent heb. Ik weet nu bijna feilloos wat waar in de tassen zit.

Banden,

Ik heb op de fiets de banden Swalbe marathon plus antiplat.

Deze band is speciaal ontwikkeld voor mensen met een rolstoel in het boven gedeelte van de band zit een ca 1 cm dikke rubber laag. Je kunt zonder probleem een punaise in de band drukken zonder dat de band lek raakt. Zowel op mij trainingstochten als de reis naar Rome als Santiago heb ik geen lekke banden gehad

Stikstof

De stikstof moleculen zijn groter als van zuurstof en gaan niet door het rubber van de binnenband. Hierdoor blijft de band altijd op de juiste spanning. Toch is het verstandig om eens per half jaar de spanning te controleren, omdat ook het ventiel kan lekken. Als men toch een lekke band rijdt kan de band gewoon geplakt worden en met de fietspomp worden opgepompt. Toen ik per ongeluk over een kapot flesje reed, zat er een snee van ca een halve cm in de band. De band was echter niet lek. De snee heb ik met snellijm kunnen lijmen.

De gelijmde plek is niet meer te vinden.

Navigatie, Tom Tom

Ik heb een Tom Tom one. Een handzaam klein navigatie systeem voor de auto, maar ook goed op de fiets te gebruiken De batterij werkt ca 3 a 4 uur. Het navigatiesysteem is ook in te stellen met de voorkeur fietsroute. Over het algemeen werkt dit goed. In een aantal gevallen wil de navigatie je toch een autoweg op laten gaan. De zekerheid is ongeveer 98 %. Van belang is wel om recente kaarten te gebruiken.

De eerste ritten heb ik de Tom Tom in de kaartmap van de stuurtas gehad.

Dit werkte redelijk. Door het plastic van de kaartmap zijn de toetsen nog steeds te bedienen. Omdat ik de Tom Tom alleen naar gebruik bij het passeren van steden, of wanneer ik de route kwijt ben, was het lastig om zowel de kaart als de Tom Tom in de kaartenmap te hebben.

Ik heb de Tom Tom daarom op de stuurstang gemaakt. Vanuit de zithouding is de Tom Tom goed te lezen en de spraak is goed te horen. Alleen in de felle zon is het beeld slecht te zien. Dan moet ik naar de instructies luisteren.

Om voor langere periode stroom te hebben, heb ik een extern doosje met 4 oplaadbare batterijen, die in de stuurtas kan. Met vier oplaadbare batterijen heb ik 5,2 volt. Dit is ook de spanning die via de mini USB kabel naar de Tom Tom gaat. Ik kan met deze batterij de Tom Tom ca 2 dagen gebruiken.

Bij de dagtochten tot maximaal 10 uur heb ik de batterij nooit geheel leeg getrokken. Ik gebruik de Tom Tom alleen in de steden. De rest van de route gebruik ik de kaart.

Fietshelm, Agu

Ik was er geen voorstander van. Ik was het niet gewend.

Een paar gehele of bijna val ervaringen zijn voldoende geweest om mij te overtuigen.

Ik draag nu standaard een helm. Alleen bij hoge uitzondering bij het beklimmen van een berg bij hoge temperaturen wil ik de helm wel eens afzetten.

Ik heb de helm nu aangepast met een fiets knipperlichtje. Dit rode knipperlichtje heb ik achter op de helm gemonteerd. Het zit met een tyripe aan de helm vast. Bij het rijden van zeer drukke wegen of wegen met tunnels zet ik ook overdag het knipperlichtje aan. Mijn ervaring is positief ik heb het idee dat auto's ruimer om mij heen gaan. Het lichtje weegt ca 80 gram.

Ik merk het al niet meer. Tijdens mijn reis naar Rome liep ik in een supermarkt en zag op enig moment mensen lachen. Toen merkte ik dat ik helm nog op had en het knipperlichtje nog aan stond.

Fietscomputer, VDO MC1

Deze fietscomputer kent vele mogelijkheden. Ik kocht dit type omdat er een temperatuur en hoogte meter en stijgingspercentage op zit.

Alleen de hoogte meter is niet echt betrouwbaar. Afhankelijk van de luchtdruk geeft de meter nog wel eens grote verschillen weer.

Erg handig is de twee interne kilometerteller die men zelf kan instellen.

Vooraf handig om gelijk te zetten met de kilometers die in de route boekjes staan.

Zadel

Royal Gel. Vervangen door een Terry zadel, Riviera ClimaVent Gel Men

Dit is een zadel met een optimale ventilatie. In het midden zit een opening.

Slot

het gewone standaard slot op de fiets.

Bagage slotjes

Kleine cijferslotjes waarmee ik de tassen vast heb zitten. Niet te zwaar, maar net voldoende om de tassen niet zomaar te pakken.

Remmen.

De knijpremmer voor zijn van Union en het is mogelijk om alleen de rubber te vervangen.

Achter zit een rollerbraek rem. Het klinkt raar, maar voor mijn vertrek, wordt deze nog van nieuw vet voorzien.

Let lampjes voor een achter.

Ik heb de lampen en dynamo er af gehaald. Dit scheelt in gewicht.

het gaat mij meer om gezien worden. De letlampjes zijn daar perfect voor.

Achter op de linker tas heb ik een extra LETlampje gemonteerd.

Dit lampje gebruik ik overdag tijdens de tochten. Het lampje staat op knipperen.

Ik heb het idee dat men toch wat ruimer om de fiets rijdt.

Spiegeltje

Het was even wennen, maar toch blijkt het handig te zijn.

Koop een klein formaat met iets gebolde spiegel.

In de fietsenspeciaalzaak te krijgen.

Bel met kompas

kleine handige ping belletje met bovenop een kompasje.

Van mijn vrouw en dochter gekregen; dus moest ik wel monteren.

Kaartmap

Ik vond de kaartmap van mijn stuurtas te klein.

Bij Blokker heb ik tafelplastic gekocht en daarvan een map van 43 cm breed en 65 cm lang gemaakt. De zijanten heb ik waterdicht gemaakt met tape. Bovenaan zit klittenband waarmee de kaartmap aan de stuurtas vast zit. Voordeel is dat het routeboekje over dwars in de map past. Het geheel is waterdicht en de kaartmap kan er af voor het wisselen van kaarten. Een ander voordeel is dat je de kaart dichterbij hebt. Ik kan nu de kaart zonder bril lezen. Kosten per map. ca 3 euro

Tent

Vaude Taurus 11 Petro Tent en grondzeil, ingepakt 53x19 cm en 2,7 kg

Prijs ca 229 euro

Tent is redelijk licht en geeft toch voldoende ruimte voor mij en de tassen. Ik gebruik deze tweepersoonstent voor mij alleen. Daardoor kan ik alle tassen binnen leggen.

Het opzetten kost 10 tot 15 minuten. Afbreken gaat iets sneller. Een andere reden waarom ik deze tent kocht was de omvang van de ingepakte tent.

53 cm lang en een doorsnee van 19 cm is klein genoeg om in de lengte op de bagagedrager mee te nemen. Ook kan de tent tijdens een vliegreis rechtop in de grote Ortlieb tas.

Voor de slaaptent zit een klein overdekt gedeelte. In noodgevallen kan men in dit gedeelte met de nodige voorzorgsmaatregelen koken.

De slaapzak

Een donzen slaapzak in mummie model.

In de zomerdag te warm, maar dan wel als dekbed te gebruiken.

De slaapmat

Therm-A-REST 3 cm.

Prima matje. Past met de slaapzak in de rechter achter fietstas.

Pannenset

De Primuspannen set bestaat uit twee grote pannen en een koekenpan. Er zit een losse steel bij die voor alle pannen is te gebruiken.

De inhoud van de pannen ca 1,5 liter.

De hoes van de Primuspannenset kan men ook gebruiken als warm houd foedraal.

Primus brander.

Na mijn pelgrimstocht naar Santiago de Compostela heb ik een Primus brander gekocht.

Deze brander kan zowel op gas, loodvrije benzine als petroleum branden.

De brander is ca 3 cm hoog en heeft een beschermde slang naar de brandstoftank.

Omdat de brander maar 3 cm hoog is, staat het geheel met een pan steviger. Het voordeel van deze brander is natuurlijk ook dat loodvrije benzine overal te koop is.

Ik heb bij de campinggaz brander nog wel eens moeten zoeken naar een verkooppunt van gasflesjes.

Ik heb de Primusbrander een aantal malen gebruikt, zowel op gas, als benzine. Op beide brandstoffen werkte de brander goed. Bij gebruik van benzine moet de brander ca 1 minuut met benzine worden voorverwarmd. Als de leiding van de brander voldoende warm is vergast de benzine.

Nadeel van de brander bij gebruik van benzine is dat de brandstof gaat roeten als de brander onvoldoende is voorverwarmd.

8 Tips voor beginnende fietsers die een trek of pelgrimstocht willen maken.

8.1 Fietsen in de steden

Bij het rijden in grote steden is een fietsspiegeltje onmisbaar.

Ik heb in Parijs, Rome en veel andere grote steden gereden. Het gaat probleemloos als je duidelijk bent. In Italië is het wat moeilijker als in Frankrijk, omdat de Italiaan veel vrijer rijdt. Ze scheuren vaak door de stad. Daarom is het van groot belang dat je duidelijk aangeeft wat je wilt.

Ze rijden je niet zomaar onderste boven. Als ze goed kunnen zien wat je wilt, zullen ze rekening met je houden. Op grote pleinen of bij een verkeerslicht mag je rustig voor een auto midden op de baan gaan rijden.

Ze blijven wel achter je. Wijs ook naar voren naar de plek waar je heen wilt. Kijk de automobilist aan zodat je zeker weet dat hij je gezien heeft.

In Parijs werkte dat perfect en ben ik vier rijen dik naar het midden van de Arc de Triomphe gegaan. Steeds voor een auto gaan rijden, dan naar links wijzen en als er ruimte komt voor de auto gaan rijden. En zo verder tot het midden.

Het bekijken van grote steden op de fiets is een zaligheid. Heerlijk rustig rijden tot in het centrum bij de toeristisch attracties is geen enkel probleem.

8.2 Fietsen in het buitengebied

Heel veel fietsers hebben de nijging om zo veel mogelijk rechts te gaan fietsen.

Men wil zoveel mogelijk weg van het gevaar; de auto's, bussen en vrachtwagens.

Juist het uiterst rechts fietsen kan gevaarlijk zijn.

Ten eerste heb je helemaal geen uitwijk mogelijkheden. Je kunt maar naar een kant uitwijken en dat is naar links.

Ik fiets zelf altijd minimaal 75 cm uit de kant van de weg.

Je bent weggebruiker en geen bermtoerist. De auto's zien je ook beter als je wat meer op de weg rijdt. Als je in de berm kruipt hebben auto's alle ruimte en gaan vaak nog dicht langs je op. Vooral bij vrachtwagen kan dat een probleem zijn vanwege de luchtverplaatsing.

Hoe meer je naar de berm gaat rijden, hoe groter de kans dat je in glas of ander afval rijdt.

Wat meer naar het midden rijden moet je leren. Durven doen! Een onmisbaar hulpmiddel daarbij is het achteruitkijk spiegeltje. Ik kijk ongemerkt regelmatig in het spiegeltje vooral bij vrachtwagen geeft dat een extra gevoel van attentie.

Wat mij op de reis naar Rome pijnlijk is duidelijk geworden, zijn blinde of daasvliegen die mij belaagden. Ze vliegen geruisloos en voor je er erg in hebt ben je gestoken. Ondanks het wegslaan bleven ze komen. Verschillende keren ben ik gestoken. De plekken beginnen te jeuken en nog dagen heb je een grote bult.

Nu weet ik dat deze daasvliegen door zwart worden aangetrokken. Het was juist die dag dat ik een zwarte afritsbroek droeg. De dagen daarop heb ik de broek overdag niet meer aangedaan. Ik had ook nog een lichte broek, dus die heb ik maar gedragen. Soms kwamen de vliegen nog wel, maar niet meer zo massaal.

8.3 Reizen per trein.

Ik heb zowel in Nederland als Duitsland met de trein gereisd.

In Nederland heb je daarvoor een dagkaart van 6 euro voor de fiets nodig. Een vouw fiets is gratis, maar de meeste trekkers zullen wel geen vouwfiets hebben.

Ik reis verdere met een voordeelkaart. Men mag dan niet voor 9 uur met de trein en ook niet in de avond spits tussen 16 en 18 uur. Deze kaart kost 55 euro per jaar.

Daarnaast is nog een vrijreizen kaart verkrijgbaar voor 13 euro extra. Hiermee heeft men de mogelijkheid, om per twee maanden, een dag vrij door Nederland te reizen. Men heeft dan nog wel de dagkaart voor de fiets nodig.

Op de stations moet men vaak gebruik maken van de liften om op een ander perron te komen. Er zijn speciale rijtuigen in de trein waar de fiets mag staan. Dit staat met een fietssymbool aan de buitenkant naast de deur aangegeven.

Als je oplet zie je ook vaak op een station een oprit wagentje voor rolstoelen staan. Omdat de trein altijd op de zelfde plaats stop staan deze opritwagentjes meestal vlak bij de plaats waar ook fietsen mogen staan.

In de trein staat de fiets los. Let er op dat de fiets in bochten kan omvallen.

De fiets ook in de trein op slot zetten voorkomt het wegrollen, bij het remmen van de trein.

Bij het uitstappen wacht ik over het algemeen tot iedereen uit de trein is.

Je moet twee treden met de fiets af en je moet de fiets daarbij soms opbeuren. Bij het uitrijden van de trein knijp ik in de remmen dan rolt de fiets niet ongecontroleerd uit de trein.

In Duitsland betaalde ik 9 euro voor een fietsdagkaart. Het is mij niet duidelijk geworden dat daarbij speciale voorwaarden zijn, m.b.t. tijden en afstanden.

In de Hoge Snelheid Trein mag men niet met de fiets.

8.4 Reizen per vliegtuig

Ik heb nu twee reizen per vliegtuig gemaakt.

De eerste reis was met Iberia van Santiago de Compostela naar Schiphol.

De tweede reis was met Rayenair van Rome naar vliegveld Weeze in Duitsland

De vliegmaatschappijen hebben nogal verschillende prijzen en voorwaarden.

Persoonlijk vind ik Rayenair goed en goedkoop. Men heeft weinig of geen voorwaarden.

De meeste maatschappijen zijn echter bang voor het vet van de fietsketting.

Iberia wil de fiets ingepakt hebben. Het vervoer van de fiets kostte 60 euro en de doos 30 euro (2008)

De doos bleek meer geschikt voor een kinderfiets. De trappers moesten er af en ook het stuur moest dwars. Er is op het vliegveld wel gereedschap, maar toch geeft het veel onnodig werk. Omdat de fiets ingepakt is komt hij naar mijn mening ook gewoon tussen de bagage te liggen. Men gooit er koffers boven op.

Mijn fiets kwam onbeschadigd in Schiphol aan.

Ik heb stikstof in de banden en ik had de banden niet leeg laten lopen. De banden waren bij aankomst nog even hard..

Ik vond het meenemen van de fiets bij Iberia duur en omslachtig.

Rayenair is heel makkelijk. Ik betaalde vanaf Rome 30 euro. Aan het inpakken stelt men geen voor waarden. Ik heb een gesloten kettingkast dus er is geen last van een vette ketting. Ik heb de fiets en een aantal kwetsbare onderdelen in plastic huishoudfolie ingepakt.

Ook mijn krukje en helm heb ik op de bagagedrager ingepakt. Men had geen enkel commentaar. Zelfs de trapper kunnen er aan blijven en het stuur mag recht blijven staan.

Na het inchecken aan de balie loopt men met de fiets naar de persoon- en handbagage controle. Net voor de controle neemt iemand de fiets over.

In Rome zag ik bij de rit met de bus naar het vliegtuig dat men de fiets boven op een bagagewagentje had liggen. Bij het verlaten van het vliegtuig op Vliegveld Weeze stond mijn fiets al buiten het vliegtuig, terwijl de bagage nog uit het vliegtuig moest komen.

Blijkbaar gaat de fiets er als laatste in en als eerste uit.

Boeken bij Rayenair is een kunst op zich. Vroeg boeken geeft de goedkoopste prijs. Men mag aan bagage bij het inchecken 15 kg meenemen. Voor elke kg extra betaald men 15 euro. De hand bagage die men mee mag nemen het vliegtuig in is aan bepaalde maten gebonden. Ik heb thuis en onderweg geoefend met het inpakken. Ik heb de grote Ortlieb tassen gebruikt voor het inchecken. Het tentje, slaapmat en de slaapzak passen in een tas. Een van de kleine voortassen heb ik in de tweede grote tas gedaan. Veel kleding, het gereedschap, bestek en messen gingen in deze tas. De Andre kleine tas gebruikte ik als hand bagage. Ik had bij het inchecken geen enkel probleem.

Bij het boeken moet men wel aangeven hoeveel stuks bagage men wil inchecken. Ook de fiets moet apart worden opgegeven. Van een reisverzekering maak ik geen gebruik. Geen verzekering staat verdekt tussen de landen genoemd. Priorityboarding stelt niks voor. Men moet hiervoor extra betalen en Rayenair heeft maar een doelstelling. Snel er in en snel er uit. Wie waar zit maakt ze niks uit.

Bij aankomst op het vliegveld komt de bagage op de band waar alle koffers op aankomen. De fiets komt op een andere band aan.

Mijn fiets kwam ongeschonden aan. Allen dacht ik een lekke band te hebben, maar men had de lucht uit de band gelaten.

Men moet dus wel een handpomp bij zich hebben als men nog verder wil fietsen.

De algemene indruk van Rayenair en het meenemen van fietsen is zeer positief.

8.5 Overnachten op campings.

Zowel op de route naar Santiago de Compostela als Rome zijn voldoende campings om te overnachten. Twee maal heb ik een probleem gehad om een camping te vinden binnen een dagafstand tot 100 km.

Naar Santiago de Compostela zijn er op de Spaanse hoogvlakte bijna geen campings. Men moet dan gebruik maken van een refugio. Ook is het vaak mogelijk om met de tent bij een refugio te staan. Dan kan men toch gebruik maken van de toiletten en douches en met andere pelgrims in contact komen. Ik heb de lente mijn dagtochten, op de pelgrimsreis naar Santiago de Compostela vaak afgestemd op de plaats waar een camping was.

De route boekjes geven aan waar campings, refugio's, kamers of herbergen zijn.

Als men dagtochten van 80 tot 100 km maakt komt men tussen 15 en 17 uur op een camping aan. Dat is een mooie tijd om rustig in te richten en zelf een potje eten te koken. Maakt men langere dagtochten dan komt men later aan en zijn de campings mogelijk vol. Ook heeft men dan maar weinig tijd omdat het rond 21 uur al donker wordt.

Op de pelgrimstocht naar Italië heb ik alleen in de Povlakte geen camping binnen redelijke afstand kunnen vinden. Ik heb die dag noodgedwongen 130 km gefietst om in Farrare op een camping te komen. Nu had ik deze afstand wel vaker op een dag gereden, maar in Italië heb je de handicap van de middagtemperatuur van 14 tot 18 uur, van ca 35 tot 40 graden. Dat is niet de fijnste periode van de dag om te rijden.

In toeristenstreken kunnen campings vaak heel vol zijn. Men berekent dan een prijs voor een plaats. De prijzen lopen uiteen van 10 tot 20 euro. Een enkele maal heb ik als pelgrims niets hoeven te betalen.

Als men zegt dat de camping vol is geef het niet te snel op. Maak duidelijk dat het maar een klein tentje is. In zuid Tirol heb ik zo toch met instemming van de gebruiker een plekje voor een camper gekregen.

Echt wild kamperen heb ik in Italië niet gedaan, omdat er voldoende campings waren.

In Spanje heb ik een keer naast een kerk gestaan. Nadeel, elk uur en half uur luiden de klokken. Wil men niet op een camping staan dan kan men beter bij een huis of boerderij vragen. Meestal lukt dat wel en vindt men het ook nog leuk om een pelgrim te helpen.

8.6 Inkopen doen.

Wie per fiets rond trekt en zelf eten wil koken zal dagelijks boodschappen moeten doen. Ik heb altijd voor een dag spaghetti, worst, witte bonen en een pot Jam bij mij. In supermarkten, bij een slager of op de markt koop ik worst die men buiten de koeling kan bewaren. Alle worst die buiten de koeling hangt kan men meerdere dagen bewaren. In noodgevallen kan men altijd spaghetti met worst maken. Ook een klein blikje of potje met witte bonen hoort bij het noodrantsoen.

Bakkers zijn in elke plaats te vinden. Vaak zijn ze al om 7 uur open.

In Frankrijk en Spanje heeft men op het platte land ook rijdende bakkers. De busjes toeteren en dan zie je de mensen naar de kant van de weg lopen.

Toch had ik vaak een stuk stokbrood van de dag er voor bij me. Beter 's morgen wat oud brood met Jam als met een lege maag fietsen.

Wat men overdag moet of wil eten is voor een ieder een persoonlijke keus. Ik heb de hele dag door gegeten. Vaak kleine porties ontbijt, koek, fruit en een stevige avondmaaltijd.

Toch ben ik op de pelgrimstocht naar Santiago en Rome 4 tot 6 kg afgevallen.

Je inspanning en verbranding zijn zo groot dat je meer verbruikt als je kunt opnemen.

De vaste dagelijkse avondmaaltijd had als basis spaghetti met worst, gehakt of vlees en verse groente.

Omdat je geen koeling hebt moet je de dagelijks boodschappen pas in de loop van de middag doen. Let wel op dat in Spanje en Italië de kleine winkels tussen 14 en 16 uur dicht zitten. De grotere supermarkten zijn de hele dag open.

De route boekjes geven aan in welke dorpen en steden supermarkten of winkels zijn.

Ik lette vaak op waar ik mensen met plastic tasjes zag lopen. Dan is er meestal een winkel in de buurt

Ik heb een thermodeken bij mij en als ik ver vlees koop wikkel ik het direct in de thermodeken. Het vlees blijft dan nog een paar uur koel. Dit werkt goed. Thermodekens zijn bij de apotheek te koop.

Verse melkproducten, groeten en fruit koopt men als dagvoorraad. Gesteriliseerde melk kan men een dag goed houden.

Voordeel van het aan het begin of eind van de middag kopen is dat men het niet de hele dag hoeft mee te slepen. Inkopen wegen al gauw 2 tot 3 kilogram.

Na een paar dagen heeft men al snel door waar en hoeveel eten men mee moet nemen.

In noodgevallen kan men altijd nog een restaurant bezoeken. Ik vond het een sport om zelf te koken. Hoe primitief ook het gaf mij de nodige vrijheid die ik op prijs stel.

8.7 Stallen van de fiets.

De meeste pelgrims vinden het niet prettig om de fiets onbeheerd achter te laten.

Je hele persoonlijke bezit voor de pelgrimstocht of vakantie zit op de fiets. Niet alleen de fiets maar ook de tassen moet je buiten laten staan.

De tassen heb ik na enig denkwerk nu met kleine cijferslotjes vast aan de fiets zitten. Ik heb Ortlieb tassen die met een eenvoudig kliksysteem op de frontdragers of de bagagedrager vast zitten.

Net zo makkelijk als ze er worden aangehangen kan een ieder ze er ook af pakken.

Door het cijferslotje is dat een stuk moeilijker.

Ik heb ook veel mensen met zware kettingen en beugelsloten gezien. Het gewicht van deze sloten is vaak 1 tot 1 ½ kg. Dat is gewicht wat je elke dag moet meeslepen.

Ik gebruik alleen het vaste slot van de fiets.

Wel plaats ik de fiets altijd zeer nadrukkelijk in het zicht vlak bij of voor de ingang van een winkel of kerk. Ook als er bij de kerk een bedelaar zit zoek ik contact en maak duidelijk dat hij op de fiets moet letten. Na het kerk bezoek geef ik dan een paar centen.

Op alle reizen heb ik geen nare ervaringen met diefstal van de fiets of tassen opgedaan.

Toch heb ik de fiets bij de Dom in Florence, meer dan een uur onbeheerd buiten laten staan.

Ik heb wel een extra gebedje voor de fiets gedaan. In Assisi stond de fiets op het toegangspad op ca 80 m van de Basiliek van Franciscus.
Je angst is altijd dat alles weg is en dan is je reis voorbij.
In de stuurtaas heb ik alle waarde volle papieren, de Tom Tom, paspoort, telefoon en portemonnee. Bij een bezoek aan een supermarkt, kerk of museum gaat dat tasje altijd mee. Ook 's nachts op een camping wil men de fiets op slot zetten. Ik heb ook hiervoor kabelsloten en kettingen gezien.
Ik zet mijn fiets met het voorwiel naast de tent. Ik maak dan de tent met een cijferslotje vast aan een spaak. Gaat men 's nachts met de fiets rommelen dan nemen ze ook het tentje mee en dan word ik wel wakker.

8.8 Kleine reparaties aan de fiets.

Ik heb thuis een alle belangrijke schroeven en bouten van de fiets bekeken en daar een sleutel bij gezocht. Ik heb nu een sleutel 10 en 15 bij mij en een set van 7 inbussleutels, Een schroevendraaier met platte en kruiskop.
Met deze set kan ik bijna alle schroeven van de fiets bewerken.
Verder heb ik een set bandenplaksel. Maar sinds ik de Swalbe marthonplus banden gebruik heb ik zowel naar Santiago als Rome geen lekke banden meer gehad.
Als reserve heb ik in de stang onder het zadel enkele spaken voor het voor en achter wiel.
Kleine reparaties bestaan meestal uit het vastzetten van schroeven die los trillen, het vervangen van een spaak of het instellen van het zadel.
Voor de ketting heb ik vet.

Als reserve heb ik een remkabel en versnellingskabel bij mij.
Het is belangrijk om het vervangen van een kabel een thuis te oefenen.
Ik heb gelukkig de handigheid om het zelf te doen. Heeft men dat niet dan moet men op zoek naar een fietsenmaker of garage. Dit kost vaak een dag en meerdere uren.

De routeboekjes geven ook aan in welke plaatsen een fietsenmaker is.

8.9 Paklijst

Beker van roestvrij staal	eten
Bestek, vork, lepel, mes, lepeltje	eten
Handdoeken	persoonlijk
Opblaaskussen	slapen
Pannenset ; 2 pannen en een deksel	eten
Primusbrander op gas en benzine	eten
Regen overschoenen	fietsen
Slaapmat Thermorest	slapen
Slaapzak dons sarcofaagmodel	slapen
Slippers	slapen
Snijplank plastic	eten
Theedoek viscose	eten
Hoofdlamp letverlichting	slapen
Afwas middel 50 ml	eten
Bindstips	algemeen
Zakdoeken	persoonlijk
Aansteker	persoonlijk
Enveloppen en briefpapier A4	persoonlijk
Fietsshirt	fiets
Fietsbroek	fiets
fietssokken	5 paar
fototoestel	persoonlijk
In een netje: kam, schaar, naald en draad, Shampoo 50 ml, Zeep 50 ml, scheerzeep, scheermesjes, tandenborstel en Tandpasta., Paracetamol. Pleisters.	persoonlijk
Opschrijfboekje en pennen	persoonlijk
In een netje: Telefoon en Tom Tom oplader. Oplader voor oplaadbare batterijen.	persoonlijk
Toiletpapier,	persoonlijk
Waslijn van ca 5 m en 6 wasknijpers- wasmiddel in tube.	persoonlijk
Windstopper	fiets
Hemden	persoonlijk
poloshirt	persoonlijk
trui	persoonlijk
Afritsbroek	persoonlijk
Zakmes met touwtje.	persoonlijk
Zwembroek	persoonlijk
Bandenplakmiddelen, sleutels 10/13 en 15, schroevendraaier plat en sterkop, Zes maten inbussleutels, mini combinatietang, isolatieband en vet.	fiets
Reserve rem en versnellingskabel	fiets
ANWB lidmaatschapkaart	persoonlijk
Pelgrimspaspoort	persoonlijk
Portemonnee, geld, rijbewijs, paspoort en pinpas.	persoonlijk
Visitekaartjes	persoonlijk
Kopieën van alle papieren in de stang onder het zadel.	persoonlijk
Reserve fietssleutel	persoonlijk

Pas ziektekosten verzekering	persoonlijk
Bagageslotjes	persoonlijk
Leesbril met koord	persoonlijk
telefoon	persoonlijk
Tent en grondzeil	persoonlijk
Tom Tom	fiets
Ortlieb tassen voor en achter	fiets
Helm en fietshandschoenen	fiets
Fietscomputer	fiets
schoenen	fiets
Vouwstoeltje	fiets
Zweethemd	fiets

10 Nieuwe wegen

Met het fietsen is een nieuwe wereld voor mij open gegaan. Het maken van tochten, het bezoeken van nieuwe plaatsen en het ontmoeten van mensen geeft een kick.

Ook na de beide pelgrimstochten blijf ik fietsen. Regelmatig ga ik een of twee dagen weg. Ook een nieuwe tocht rijpt al in mijn gedachten.

Ondanks alle vermoeidheid en zadelpijn is het een leuke bezigheid. Ik heb het idee dat er in Nederland nog veel plaatsen zijn waar ik nog niet heb rond gereden.

Door te kamperen en zelf te koken hoeft het niet echt duur te zijn. De gemiddelde kosten per dag voor camping en voeding zijn ca. 20 tot maximaal 30 euro per dag.

Nederland is natuurlijk een prachtig land om de fietsen. Niet noemenswaardig zwaar omdat wij geen bergen hebben.

In het buitenland komen al snel de bergen. Het klimmen in de bergen is voor de meeste fietsers een zware opgave. Ik ben ook geen klimgeit, maar heb wel een aantal handigheidjes gevonden om redelijk ontspannen boven te komen. Belangrijkste is dat men geen haast moet hebben. Ik een berg op lopen kan zijn bekoring hebben. Als ik boven kom is de voldoening net zo groot omdat ik weer een overwinning heb behaald.

Eigenlijk behaal ik elke tocht weer een overwinning.

Nu na twee jaar fietsen heb ik de nodige ervaring opgedaan en probeer dat door te geven door het geven van lezingen, maar mogelijk is het voor de lezer een aanmoediging om de fiets te pakken. Het is niet zo dat je direct een tocht van meerdere weken hoeft te maken.

Door in Spanje een deel van de Camino te rijden kun je het gevoel van pelgrim zijn al opdoen.

Ik ben er van overtuigd dat het naar meer zal smaken.

Ik heb in ieder geval de smaak te pakken en heb daarbij een eigen motto; Niet de afstand is van belang, maar de mensen die je ontmoet. De indrukken die je op doet blijven als een waardevol bezit.

Er zijn nog prachtige gebieden te ontdekken, daarom;

Henk is weer op weg.